

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE FEMALE SPINOFF

CHEV'S MATE

INVI WRIGHT

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Telif hakkı © 2024 Invi Wright

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmadan hiçbir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, olay örgüsü ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, işyerleri, olaylar veya yerlerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Düzenleme: Amy McNulty

Kapak: Invi Wright

TAMAMLANMIŞ ESERLER

Invi Wright

***** BAĞIMSIZ**

Dadısı Aine

Korku

Profesörü Lord

KADIN SERİSİ

Kadın

Erkekleri

Savaşları

Chev'in Eşi

Rock'ın

Zorbalığı

TETİKLEYİCİ UYARILAR ŞU ADRESTE BULUNABİLİR:

inviwright.com

TEŞEKKÜR

Kocama mümkün olan en büyük teşekkürlerimi sunarım. Bana yazmaya devam etmem için güven ve destek verdin, sen olmasaydın bunların hiçbiri mümkün olmazdı.

Ayrıca, Patreon abonelerime de teşekkür ederim. Sizin desteğiniz sayesinde bunu yapabiliyorum ve sizin benim için ne kadar değerli olduğunuzu kelimelerle ifade edemem. Umarım bu hikayeyi beğenirsiniz!

İÇİNDEKİLER

TAMAMLANMIŞ ESERLER

TEŞEKKÜR

Birinci Bölüm İkinci

Bölüm Üçüncü

Bölüm Dördüncü

Bölüm Beşinci

Bölüm Altıncı

Bölüm Yedinci

Bölüm Sekizinci

Bölüm Dokuzuncu

Bölüm Onuncu

Bölüm On Birinci

Bölüm On İkinci

Bölüm On Üçüncü

Bölüm On

Dördüncü Bölüm

On Beşinci Bölüm

On Altıncı Bölüm

On Yedinci Bölüm

On Sekizinci Bölüm

On Dokuzuncu

Bölüm Yirminci

Bölüm

.

[Yirmi Birinci Bölüm](#)

[Yirmi İkinci Bölüm](#)

[Yirmi Üçüncü Bölüm](#)

[Yirmi Dördüncü Bölüm](#)

[Yirmi Beşinci Bölüm](#)

[Yirmi Altıncı Bölüm](#)

[Yirmi Yedinci Bölüm](#)

[Yirmi Sekizinci Bölüm](#)

[Yirmi Dokuzuncu](#)

[Bölüm Otuzuncu](#)

[Bölüm Otuz Birinci](#)

[Bölüm Otuz İkinci](#)

[Bölüm Otuz Üçüncü](#)

[Bölüm Otuz Dördüncü](#)

[Bölüm](#)

[Epilog](#)

[TAMAMLANMIŞ ESERLER](#)

BİRİNCİ BÖLÜM

VANESSA

Titrek ellerimi arkamda saklayarak portala bakıyorum ve geçmek için cesaret toplamaya çalışıyorum.

İlk bakışta oldukça sıradan görünüyor, karanlık bir odaya açılan bir kapıdan başka bir şey değil gibi. Ancak kapı açıldığında, karanlık mavi, parlak bir sis haline dönüşüyor. Düşük bir vızıltı da var, ama o kadar sessiz ki, bu kadar dikkat etmeseydim hiç fark etmezdi.

"Her şey hazır, Vanessa," diyor solumdaki gardiyan.

O bir şekil değiştiren. Şişkin kaslarından ve kot pantolonunu öfkeyle çekişinden bunu anlayabiliyorum. Şekil değiştiren erkekler genellikle deri etek giyerler, ancak şekil değiştirmeyen kadınların yanında geleneksel kıyafetler giymeleri beklenir. Bundan nefret ederler.

Bu kural, kadınların rahat hissetmesi için konulmuş, ama pek işe yaramıyor.

Savaştan önce şiddetli bir ogre ordusuna aittim ve bir daha yarı çıplak bir erkek görmeyeceğim için mutluyum. Yine de, giyinik olsalar bile, erkeklerin yanında olmak kalbimin hızla atmasına ve sırtımın terlemesine neden oluyor. Uyluklarının arasında ne olduğu konusundaki korku her zaman zihnimde yer alıyor ve hiçbir giysi bunu düzeltemez.

Ama korkumu yenmeye kararlıyım.

İblis savaşlarının üzerinden altı yıl geçti ve ben neredeyse beş yılını rehabilitasyon merkezlerinde geçirdim. Binlerce terapi seansına katıldım ve sunulan her mesleki eğitim programına kendimi adadım. Hayatımın bir anlamı olmasını istiyorum ve açık bir tesis müdürü pozisyonu gördüğümde, bu pozisyona başvurmam gerektiğini biliyordum.

Hayatımın bir anlamı olacak. Bundan eminim.

Bir rehabilitasyon merkezine atanacağım ve oradaki kadınların sesi olacağım. Bunca yıl geçmesine rağmen, hala

sunulan terapi ve meslek programlarına güvenen çok sayıda kadın var. Onların burayı terk etmeyi seçeceklerini sanmıyorum ve onları suçlayamam.

Onların ihtiyaçlarının karşılanmasını sağlamak ve programları yöneten şekil değiştirenler ve elflerle iletişim kurmak benim görevim olacak. Bir fark yaratacağım.

Portal vızıldamaya devam ediyor, mavi sis titreşiyor. Beni şekil değiştirenlerin merkezine götürmek için programlanmış. Echo'nun ofisine.

Görüşmelerim sırasında onunla iki kez karşılaştım, ama hala beni tedirgin ediyor. Her zaman nazik davrandı, ama onun yanında olmak bile beni çok etkiliyor. Hiç satın alınmadı, erkekler tarafından kötü muamele görmedi ve kendine güvenen bir şekilde yetiştirildi. Benim cesaret edemeyeceğim kadar yüksek sesle konuşuyor ve benim ancak hayal edebileceğim bir tavırla davranıyor.

Etkisinden bahsetmiyorum bile.

Kardeşi Chev, herkesin bildiği gibi ayı şekil değiştirenlerin lideri. Satın alınan kadınları kurtarmak için doğrudan iblisler ve elflerle çalıştı. O ve Echo, artık o erkeklerin malı olmamamın sebebidir.

Bu çok korkutucu.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum, gitmem gerektiğini biliyorum. İşimin ilk gününe geç kalamam. Her iki görüşmemde de bana bir kadın refakatçi verilmişti, ama artık resmi olarak bir çalışan olduğum için tek başıma seyahat etme iznim var. Bu çok korkutucu.

Portal odasındaki iki gardiyan bana bakıyor, gözleri benimle portal arasında şüpheyle gidip geliyor, ama ben omuzlarımı dikleştirip çenemi kaldırdığımda müdahale etmek için hiçbir hareket yapmıyorlar. Ya şimdi ya da asla.

Mavi sisin içine adım attım, kalbim çarparken Echo'nun ofisine ışınlandım. Diğer tarafa geçtikten sonra nefesimi düzenlemek için durdum. Bu hissi asla alışamayacağımı düşünüyorum ve kendimi toparlarken tüm vücudum titremeye başladı.

Portal kapatıldığında vızıltı sesi kaybolur ve ben kalçalarımı okşayarak süveterimin önünü düzeltirim. Ne giyeceğime karar verememiştim, ama görüşmelerim sırasında herkes rahat giyinmişti. Umarım siyah süveterim ve uzun eteğim uygun olmuştur. Genelde bol giysiler giyerim, çoğu nimf kadınının yükü olan cömert kıvrımları örtmek için, ama bugünkü giysilerim daha dar.

Ama renginden şimdiden pişman oldum. Saçlarım açık renk ve siyah kumaşın üzerinde çok göze çarpıyor. Liflerden uzun bir tutam seçip

ve yumruğumun içinde
sıkıştırıyorum.

"Vanessa!"

Echo'nun resepsiyonistine dönerek dudaklarıma geniş bir gülümseme yerleştiriyorum.

O, nazik yüz hatları ve sıcak bir gülümsemesi olan, dost canlısı bir geyik şekil değiştiren kadın. Masasına yaklaşıırken, kızıl saçlı bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırıyor. Adını hatırlayamıyorum.

"Günaydın," diye selam veriyorum.

Gülümsemesi genişliyor. "Echo acil bir toplantı için dışarı çıktı, ama kısa süre içinde geri dönecektir. Burada bekleyebilirsiniz."

Echo'nun ofis kapısının yanındaki sandalyelerden birine oturmam için işaret ediyor. Portaldan en uzak olanı seçiyorum.

Resepsiyon alanı küçüktür, içinde sadece bir masa, bir kapı ve üç sandalye vardır. Ancak büyük bitkiler ve parlak mavi mobilyalarla rahat bir ortam yaratılmıştır. Burayı oldukça beğeniyorum ve etrafa bakınırken titreyen ellerimi uyluklarıma altına sokuyorum.

Dönüşümcüler doğada yaşamayı tercih ederler ve Echo da burada bunu taklit etmeye çalışmış. Odanın her köşesine yerleştirilmiş büyük bitkilerin yanı sıra, duvarlarda ormanlık alanların çerçeveli resimleri asılı.

Acaba bunlar şekil değiştirenlerin dünyasından mı? Oraya hiç gitmedim ama çok güzel şeyler duydum. Onların topraklarında bir rehabilitasyon merkezi var ama ben oraya yerleştirilecek kadar şanslı değildim. Elflerin dünyasında sıkışıp kaldım ama yine de güzeldi.

Elf topraklarının benim evimin eski haline en çok benzediğini söylediler, ama bu sadece evimin artık var olmadığını hatırlatmak için hizmet etti. Nymph'ler kadınların azalması sırasında yok edildi ve topraklarımız tahrip edildi.

Artık sadece harabelerden ibaret.

Ayağımı yere vurarak, Echo'nun gelmesini gergin bir şekilde bekliyorum.

O nazik ve beni seviyor. Beklerken bunu kendime tekrarlıyorum. Bu pozisyon için binlerce başvuru vardı ve kafamın içindeki küçük bir ses, ogre diyarından kurtarıldığım için işe alındığımı söylüyor. Değişkenler, rehabilitasyonun ne kadar başarılı olabileceğinin bir örneği olarak beni kullanmak istiyorlar.

Bu acı verici bir düşünce ve ben bunu görmezden gelmeye çalışıyorum. Bu işi hak ettiğim için aldım.

"Yemin ederim, Chev'in... kesmek üzereyim." Echo odaya girerken ayağa kalkıyorum, gözleri resepsiyonistinden bana hızla kayıyor.

bana kayıyor. "Vanessa! Buradasın!"

Echo kendini toparlamak için çabalarken, öfkeli ifadesi hoş geldin gülümsemesine dönüştü. Göğsünde geniş bir deri bant ve ona uyan deri etek giyyordu, geleneksel kadın şekil değiştiren kıyafeti.

Buna "deriler" diyorlar ve onlara karşı inanılmaz bir tutku duyuyorlar.

Tüm şekil değiştirenlerin uyluklarından birinde, dönüştükleri hayvanı temsil eden kırmızı bir desen vardır ve Echo'nunki bir ayıdır. Ona çok yakışır. Ayılar, şekil değiştirenler arasında en gürültücü ve en vahşi olanlar olarak bilinir ve Echo'nun kişiliği de bunu yansıtır.

Hayvan deseninin üstünde eşlerinin işareti bulunur, ancak Echo'nunki eteği tarafından örtülmüştür.

Ancak bu işaretlerin neye benzediği iyi bilinir. Tüm şekil değiştirenler, üst uyluklarından birinde kalın, beyaz bir çizgi ile doğarlar ve bu işaret, kasık kemiklerinin üzerinden kıvrılarak cinsel organlarının üst kısmına doğru uzanır.

Eşleriyle tanıştıklarında bu çizgi siyaha döner ve şekil değiştirenler eşlerini korumakla ünlüdür. Eşlerini ciddiye alırlar ve işaretleri sadece diğer yarıları için saklıdır.

"Geciktiğim için özür dilerim," diyor Echo, ofisinin kapısını açmak için acele ediyor. "Uzun süre bekledin mi? Chev ile görüşüyordum ve konuşkan bir ruh hali içindeydi."

Gülümserim, umarım gerginliğimi fark etmez. "Anlıyorum. Çok uzun süre beklemedim."

İkinci görüşmemde Chev ile tanışmam gerekiyordu, ama son anda bir iş çıktı ve gelememi. Benim için sorun değil. Chev'in fotoğraflarını gördüm ve erkeklerin yanında rahat olmak için çok çaba sarf etmeme rağmen, hala şekil değiştiren erkeklerden korkuyorum. Herkes ondan övgüyle bahsediyor ve çoğu kişi onu bir kahraman olarak görüyor, ama ben onun büyüklüğünü kabullenemiyorum.

Ben daha çok küçük, çöp gibi ve tehditkar olmayan erkekleri tercih ederim. Chev öyle değil.

Echo kapısını açar ve içeri girmem için işaret eder, ben de hemen girerim. Ofisi, resepsiyon alanı kadar aydınlıktır ve önündeki sandalyelerden birine oturmadan önce dağınık masasına bir göz atarım.

"Seninle birlikte incelemek istediğim bazı belgeler var," diyor Echo, masasının arkasına otururken. "Sonra sana binayı gezdirip ofisini göstereceğim. Tüm yeni çalışanların ilk haftalarını

binaya ve atandıkları rehabilitasyon tesisine alışmalarını teşvik ediyoruz."

Bunu duyduğuma çok sevindim ve başımı salladım. Bana hemen iş ve teslim tarihleri yükleyeceklerinden endişeleniyordum.

"Kulağa hoş geliyor," diyorum, sırtımı düzelterek. "Başlamak için sabırsızlanıyorum."

Bunu içtenlikle söylüyorum. Kadınlara karşı büyük bir tutkum var ve Echo ile çalışmak benim için bir hayalin gerçekleşmesi.

Satıldığım gün hayatımın sona erdiğini düşündüm. Ogreler bana tarif edilemez şeyler yaptılar ve kurtarılp elflerin tesisine getirildiğimde bile kendime bir hayat hayal edemiyordum. Odamda yatakta kıvrılmış oturup ogrelerin beni geri çalmasını bekliyordum.

Bir ara hastaneye kaldırıldım ve beslenme tüpü takıldı, ama artık o kadın olmamak için çok çalışıyorum.

Echo bana evrak işlerini anlatıyor. Bazılarını anlamakta zorlanıyorum, ama sorularım olduğunda sabırlı davranıyor. Çoğu basit görünüyor ve her sayfanın altına memnuniyetle imzam atıyorum.

Benim için fotokopilerini çıkarıyor.

"Seni iblis aleminde, özellikle de Wrath'ta başlatacağız," diyor Echo. Kopyaladığı evrakları bir klasöre koyup masasının üzerinden bana uzatıyor. Elimi titreyerek kucağıma alıyorum.

Öfke mi? Kaşlarımı çatıyorum.

Oradaki tesisin bir şaka olduğunu herkes bilir, sadece şekil değiştirenlerin taraf tutmakla suçlanmaması için oraya yerleştirilmiştir. Wrath Kralı, kadınların azalmasının çaresini bulan iblisti ve her şeyi başlatanlar da o ve arkadaşlarıydı. Tesislerinde neredeyse hiç kadın yok ve Wrath Kraliçesi Charlotte zaten tesisin yöneticisi olarak görev yapıyor.

İşim olmayacak.

Bir fark yaratmak istiyorum ve bu Wrath'ta mümkün değil. Hayal kırıklığımı gizlemeye çalışıp başaramayarak yavaşça nefes veriyorum. Bu bir şaka. Rehabilite edilmiş bir kadını ciddi bir göreve getirmeyeceklerini bilmeliydim.

Bunu başaramayacağımı düşünüyorlar.

Echo elini benimkinin üzerine koydu. "Her şey yolunda mı?"

Avuç içi sıcaktı ve başparmağıyla bileğimi rahatlatıcı bir hareketle okşadı.

Tereddüt ederek yutkundum. Muhtemelen ona hayal kırıklığını söylememeliyim. Nankör görünmek istemiyorum, öyle olsam bile, ve ilk günümde kötü bir izlenim bırakmak istemiyorum. Bu umduğum şey değil, ama hiç yoktan iyidir.

Aylar önce tesisimden taşındım, ama şu anda yaşadığım kadın topluluğu sıkıcı. On topluluk kuruldu ve bunlar esasen sadece kadınlara özel huzurevleri. Yaklaşık üç ay boyunca çok sevdim, ama içebileceğim şarap ve izleyebileceğim dizi sayısı sınırlı. Heyecanlanmaya ihtiyacım var.

Echo elimi sıkıyor ve ben hafifçe iç çekiyorum.

"Herkes Wrath'taki tesisin küçük ve boş olduğunu söylüyor." Umarım bu, sızlanmadan endişemi gösterir.

Echo başını sallayarak sözlerimi onaylar. "Doğru," der, "bu da orayı öğrenmek için harika bir tesis yapıyor. Tüm yeni çalışanları orada işe başlatıyoruz ve süreçlere ve işe alıştıklarında, onları daha fazla ihtiyaç olan bir tesise transfer ediyoruz."

Oh.

"Bununla başlamalıydım," diye devam eder, yüzünü buruşturarak. "Özür dilerim."

Bunu duyunca rahatlarım, rahatlamaktan da öte. Echo gülümser ve elimi okşar, sonra çekilir ve sandalyesine yaslanır.

"Size etrafı gezdireyim," diyor ayağa kalkarken. "Chev hala sizinle tanışmak istiyor, bu yüzden bugün ilerleyen saatlerde ofisinize uğrarsa çok şaşırmayın."

Dudaklarımı yalayıp ayağa kalkıyorum, evraklarımı göğsüme sıkıca bastırıyorum.

"Sana yerleşene kadar beklemesini söyledim, ama sabırsız biri," Echo gözlerini devirerek devam eder.

Chev ile tanışmak için heyecanlı değilim, ama onu geri çeviremem. Her şeyi o denetliyor ve örgütün aktif bir üyesi. Bir noktada onunla yüzleşmek zorunda kalacağım.

Yine de etkileşimimizi sınırlamak için elimden geleni yapacağım.

Echo beni ofisinden çıkarıp resepsiyondan geçirir. Her iki görüşmem de burada yapılmıştı ve binanın geri kalanını görmek için heyecanlıyım.

Ofisi, masalarla dolu geniş ve ferah bir odaya açılıyor. Resepsiyonun sessiz güvenliğinden çıkarken evraklarımı sıkıca tutuyorum.

Ofisinin binanın merkezinde olduğunu biliyordum, bu mantıklıydı, ve etrafta koşuşturan erkek ve kadınlara bakarken çok korkmuş görünmemeye çalışıyorum.

Dikkatleri dağınık görünüyorlar, ama çoğu yanımdan geçerken bana dostça gülümsüyor. Sanırım kusacağım.

"Bu güvenli bir bina," diye açıklıyor Echo. "Kapılar korunuyor ve tek geçitler Chev'in ve benim ofislerimde. Onlar da korunuyor."

Oda içinde dolaşan bir çift şekil değiştireni işaret ediyor. Onlar erkek ve iri yapılılar, muhtemelen ayılar. Muhafızlar olmalılar.

Binanın içine herkesin giremediğini bilmek güzel. Gecelerim beni esir alan ogreler tarafından rahatsız ediliyor ve hala beni bulup geri kaçırmalarından korkuyorum.

Echo odaya giriyor ve ben de terli avuçlarımı kot pantolonuma sildikten sonra onu takip ediyorum. Burada birkaç şekil değiştiren çalışıyor, deri giysileri onları ele veriyor, ama birkaç elf ve tanımadığım başka türler de görüyorum.

Bir bakışta herkesin ne olduğunu anlamak zor, ama yaydıkları gücün etkisi boğucu. Yanlarından geçerken fark etmemek imkansız ve işyerlerinde zayıf bir perinin olması hakkında ne düşündüklerini merak ediyorum.

Echo beni gezdirirken Chev veya iblisleri aramaya devam ediyorum. Onlarla iletişim kurmak veya yalnız kalmak yerine ölmeyi tercih ederim, ama onları şahsen görmek istiyorum. Öfke Kralı ve arkadaşlarının burada sık sık görüldüğüne dair söylentiler var.

Üç arkadaşı var: bir incubus, bir kader ve bir insan.

İnsan olan Charlotte ile tanışmak isterim. O, gruptaki tek kadın ve Echo ile birlikte bizi kurtarmak için çaba sarf etti. O bir ilham kaynağı ve bulunduğum elf tesisindeki herkes ona hayranlık duyuyordu.

Echo ile tanışmak için çok heyecanlıydım ve ilk görüşmemizin tamamını ağzım açık geçirdiğimden eminim. Böylesine etkili insanlarla çevrili olmak, onlarla çalışmak bir yana, neredeyse gerçek dışı geliyor.

Echo bir koridora dönüyor ve yaya trafiği azalıyor. "Ofisin bu tarafta," diyor.

Ofisin yolun dışında olmasına sevindim ve o beni başka bir koridora götürürken ve sonunda bir kapının önünde dururken ellerimi arkamda birleştirdim. Koridorda birkaç kapı var, muhtemelen hepsi ofis.

Benim kapım koyu renkli ahşaptan ve ortasına siyah bir on iki rakamı kazınmış. Bu rakamı ezberliyorum.

Echo alkışlar. "İşte burası!"

Gülümsüyorum, kapıyı açıp içeri girerken kalbim hızla atıyor. Ofisim küçük, bir masa ve bir dosya dolabı zar zor sığıyor ama mükemmel. Arka duvarda büyük bir pencere var, içeri bolca güneş ışığı giriyor ve ben mutlu bir şekilde dönüp hepsini içime çekiyorum.

Echo, burayı kendimize ait bir yer haline getirmemiz için teşvik edildiğimizi söyledi ve ben de bunu yapmaya niyetliyim. Burayı bitkiler ve posterlerle dolduracağım. Hangi posterleri asacağımdan emin değilim, ama çöküşten önceki insan posterlerinin görünümünü seviyorum. Yaratıcıydılar.

"En yakın portal Chev'in ofisinde," diyor Echo. "Seyahat etmen gerektiğinde onu kullanmanı öneririm." Kapıma bakıyor, dudaklarının köşelerinde hafif bir gülümseme belirliyor. "O nadiren buradadır, bu yüzden onunla çok sık karşılaşmazsın."

Gerginliğimin çok fazla belli olmaması için başımı eğiyorum.

"Bunu bilmek iyi oldu. Teşekkürler."

Echo başını sallar. "Rahatına bak. Birkaç saat sonra gelip seni kontrol edeceğim. Dizüstü bilgisayarının şifresi şuradaki yapışkan notta yazıyor." Masamı işaret eder. "Wrath tesisindeki dosyalar da indirildi bile."

Dönüp masamın üzerinde duran dizüstü bilgisayara bakıyorum. Şık bir bilgisayar ve onu kullanmak için sabırsızlanıyorum.

"Sorun var mı?" diye soruyor Echo.

Kafamı sallarım ve o ortadan kaybolur. Bu gerçekten oluyor.

İKİNCİ BÖLÜM

VANESSA

Biraz fazla bunalmış hissederek burnumu sıkıyorum.

Neredeyse üç gündür burada çalışıyorum ve incelemem gereken dosyaların sonsuz olduğunu düşünmeye başlıyorum. Saatlerdir dizüstü bilgisayarına bakıyorum, Wrath tesisi hakkında bulabildiğim her türlü bilgiyi özümsemeye çalışıyorum ama başaramıyorum. Ne kadar çok dosyayı incelemem gerektiğini fark etmemiştim ve bu çok zor.

Her şeyi hemen bitirmem beklenmediğini biliyorum, ama yine de hafta bitmeden önemli bir ilerleme kaydetmek istiyorum. Özellikle bu gece Wrath'a gitmeden önce iyi bir izlenim bırakmak istiyorum. Wrath'taki yeni görev yerimden buraya gidip gelebilirim, ama çoğu tesis yöneticisi görev yerlerinin dışında yaşamayı ve çalışmayı tercih ediyor. Zamanımın çoğunu orada geçireceğim için bu mantıklı. Portallar kullanımı kolay, ama çalıştırmak için çok enerji gerekiyor.

Tesis arazisinde yaşamaya yabancı değilim ve itiraf etmeliyim ki, orada olmanın sağladığı güvenlik ve emniyeti seviyorum. Wrath'a yerleştirilmenin tek iyi yanı bu. Güvende olacağımı biliyorum.

Bilgisayarındaki dosyaları tıklarken ayağımı yere vuruyorum. Yemek planlarını tartışan bir dosya buluyorum ve çenemi avucuma dayayarak onu inceliyorum. Odaklanmaya çalışıyorum, ama gözlerim sürekli kapıya kayıyor.

Chev henüz beni ziyaret etmedi, ama bunun kaçınılmaz olduğunu biliyorum.

Bu tanıtımı bir an önce bitirmek istiyorum ve onun ne zaman geleceğini tam olarak bilmemek beni deli ediyor. Her işime koyulduğumda, koridorda bir ses duyuyorum ve susuyorum.

Onun ziyaretinin belirli bir zamanı olmasını tercih ederim, ama şirketini nasıl yönettiği konusunda şikayet etmemem gerektiğini biliyorum. Chev ani ziyaretler yapan bir adam olmak istiyorsa, ondan değişmesini isteyecek durumda değilim.

Ancak şu anda, geleceğinden bile emin değilim. Gün neredeyse bitti.

Yarın bunu tekrar yapmak istemiyorum. Ama belki şanlıysam, hiç uğramaz. Haftaya Wrath tesisindealışmaya başlamayı planlıyorum, bu yüzden tanışmak için zamanı kalmıyor. Wrath tesisini ziyaret edeceğini sanmıyorum, bu yüzden oraya gittiğimde ondan kurtulmuş olacağım.

Bu, itiraf etmeliyim ki, kulağa hoş geliyor.

İekip bir sonraki dosyaya geçiyorum.

İki saat sonra Wrath'a gideceğim. Gergin olmadığımı söylersem yalan olur, ama aynı zamanda heyecanlıyım da. Eşyalarım bugün getirilmiş olmalı ve Echo, vardığımda yeni evimi göstermek için birinin beni bekleyeceğini söyledi.

Küçük topluluğumda edindiğim arkadaşlarımdan ayrılacağım için zgnm, ama hafta sonları onları ziyaret edebilirim.

Bilgisayar ekranım kararır. Ne olduğunu anlamayaalışırken kafam karışır ve kaşlarınııatarım. Teknoloji, ogrelerin sağladığı bir lüks değildir ve katıldığım ticaret programlarında temel bilgileri öğrenmiş olsam da, sorun giderme konusunda neredeyse hiç eğitim almadım.

Ekran kararmış olmasına rağmen hala okunabilir ve kırmızı g göstergesini fark edince gururla gülümsüyorum. Bilgisayarımın şarjının azaldığını gösteriyor ve cihazın yan tarafına takılı fişi kurcaladıktan sonra kabloyu takip ederek prize ulaşıyorum.

Duvara takılı değil.

Tesis yöneticisi olmak işe yaramazsa, teknoloji alanında ilerleyebileceğim bir kariyerim var. Elflerin krallıklarında teknoloji odaklı birkaç meslek programı var ve bu programlara girmenin nispeten kolay olduğunu duydum.

Masamın altına sürünerek gidip fişi prize takıyorum, problemzme becerimden gurur duyuyorum. Birkaç yıl önceki bir olaydan sonra sürekli dikkatli davranarak kendimi elektrikarpmasından koruyorum. Metal uca dokunurken bir şeyi prize takmayaalıştım ve kolumun tamamı uyuştu.

Bir saat boyunca kolumu kaybedeceğime tamamen ikna oldum.

Bilgisayar, şarj olduğunu belirten bir bip sesiıkarır ve ben zafer dolu bir gülümsemeyle parmak eklemlerimi yere vururum. Bugün güzel bir gün.

Ofisimin kapısının açıldığını duyduğımda, yüksek bir gıcırta sesi ile kendime duyduğum zafer duygusu yok oldu. Nabzım hızla yükseldi ve hareket etmeden önce sakinleşmek için bir saniye bekledim.

Muhtemelen Echo beni kontrol etmeye gelmiştir. Bunu günde bir veya iki kez yapar.

"Vanessa?"

Donup kalırım, kaslarım gerilir. Ses alçak ve erkeksi, istemediğim bir ürpertiyle omurgamdan aşağıya doğru yayılır. Bu sesi haber programlarından tanıyorum ve Chev ile yüzleşmek için cesaretimi toplarken yumruklarımı sıkarım.

Kadınları kurtardı. O iyi bir adam ve güvenilir.

Kurtarılan kadınların bunalarak saklanmaları sık görülen bir durumdur ve onun benim de öyle yaptığımı düşünmesini istemiyorum. Evet, korkuyorum, ama korkumun hayatımı yönetmesine izin vermeyeceğim. Bu işi hak ettim ve korkularımı yenmek için çok çalıştım.

Chev ofisime girerken ayak sesleri ağır geliyor.

Sadece üç adım duyuyorum, umarım hala masamdan makul bir mesafede. Erkeklerden sonsuza kadar saklanamayacağımı biliyorum, ama kapalı, özel bir alanda bir erkekle birlikte olmak hala dayanabileceğim sınırları zorluyor.

Ancak burada ne kadar uzun süre saklanırsam, durum o kadar kötüleşecek. Dışlerimi sıkarak masamın altından çıkıp ayağa kalkıyorum. *Oh. Hayır.* Kalbim duruyor ve önümdeki adama bakarken göğsüme elimi koyuyorum.

Chev, korktuğum kadar iri ve kıvrıcık siyah saçları ve parlak yeşil gözleriyle Echo'nun tıpatıp aynısı. Deri kıyafetlerini giymiş ve bana bakarken vücudundaki her kas gerginleşiyor.

Gözleri yüzümde dolaşüyor, sonra ayaklarıma iniyor ve tekrar yukarı çıkıyor. Dehşete kapılıyorum, hareket edemiyorum.

Chev gözlerini kırıyor, yüzünde tam bir şok ifadesi beliriyor, sonra dudakları gerçek bir gülümsemeye dönüşüyor. Ben gülümsemiyorum. Çocukken periler diyarından uzaklaştırıldım, ama içimdeki çarpıcı iddiayı tanımak için halkımın hikayelerine ihtiyacım yok.

Bu his Chev'e sesleniyor ve beni çok gergin bir lastik bant gibi hissettiriyor. O benim eşim ve yüzündeki ifadeye bakılırsa, o da bunun farkında.

"Vanessa?" Adımı kullanışı endişe dolu bir sorudan derin bir mırıldanmaya dönüşmüştü ve bu kadar rahatsız olmasaydım, bundan zevk alacağımı hayal ediyordum.

O bir adım öne çıkıyor. Ben bir adım geri çekiliyorum. Bunu tekrar yapıyoruz.

Ve tekrar.

Chev boğazını temizledi. "Eşim."

Benim rahatsızlığımı fark etmiyor gibi görünüyor ve ben ellerimi uzatarak odanın diğer tarafına koşuyorum. Eş sahibi olmakla ilgilenmiyorum. Samimiyet, aşk ya da eş bağıyla gelen hiçbir şey istemiyorum. Bağımsız olmak, bir daha asla bir erkeğe ihtiyaç duymamak istiyorum.

Nefesim kesilir, boğazımdan çıkan ses boğuktur. "Hayır."

Chev hareketsiz kalır, başını yana eğerek avuç içlerime bakar. Nefes alırken göğsü genişler ve vücudumu açıkça süzerken tiksiniyorum. Bilerek mütevazı giysiler giyerim, ama onun bakışları beni çıplak hissettirir.

Bana bakışından, vücudumu bu kadar açık bir heyecanla değerlendirmesinden nefret ediyorum. Kendimi kıvrılıyorum, onun gözlerinin, ya da herhangi bir parçasının üzerimde olmasını istemiyorum.

"Sen benim eşimsin," diyor Chev.

Kafamı sallayarak reddediyorum. "Hayır, değilim."

"Evet, öylesin," diye ısrar ediyor. Deri ceketinin önünü tutup yukarı çekiyor ve kendini ortaya çıkarıyor. "Bak!"

Geriye doğru kaçıyorum, omzum duvara çarpıyor. *Ne yapıyor bu?* Kendini tutuyor ve ben dehşete kapılıyorum.

Kusacağım. Bunun gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu biliyordum. İlk kurtarıldığımda, bunun acımasız bir şaka olduğunu düşünmüştüm. Ogreler bunu yapmayı severlerdi, bize her şeyin daha iyiye gittiğine inandırmayı severlerdi, böylece bedenlerimizin ve zihinlerimizin ellerinde bir kez daha parçalanışını izleyebilirdiler.

Bu acımasız bir işkence biçimiydi. Sonunda umutlanmamayı öğreniyorsun ve ben burada bunu yapmakla aptallık ettim. Değişkenler bizi sahiplerimizden uzaklaştırmış olabilirler, ama sonuçta erkekler erkektir. Aklında tek bir şey, tek bir hedef vardır ve Chev bana kendininkini gösteriyor.

"Hayır, hayır! O değil!" Chev paniklemiş gibi ses çıkarıyor. Yüzünü buruşturacak kadar kuvvetle uzvunu yana itiyor ve yanındaki eş işaretini göstererek onu benim görüşümden saklıyor.

Onunki açık gri.

"Sen benim eşimsin, Vanessa," diyor. "Bunu hissedebiliyorum ve sen benim işaretimi koyulaştırdın."

Arkamı dönüyorum, gözümün ucuyla Chev'in sonunda eteğini indirdiğini izliyorum. Erkeklerin bana kendilerini göstermesi yeni bir şey değil ve her zaman aynı şekilde bitiyor. Ona zarar vermek istiyorum.

Chev'in bana doğru yaklaşma şekli, niyetinin kanıtıdır. Değişkenler eş bağlarına her zaman çok fazla önem vermişlerdir ve bu takıntıları uzaktan bakıldığında sevimli görünse de, içten içe kesinlikle boğucu olduğunu biliyorum.

Bir eş istemiyorum. Bir erkek istemiyorum.

"Git," diyorum, konuşmak için cesaretimi toplamaya çalışarak. "Bunu istemiyorum."

Tesislerdeki terapistler her zaman fikrimizi söyleme hakkımız olduğunu söylerler. Bir erkek istemiyorsak, bunu söylemeye hakkımız var. Biz mal değiliz ve bizi zorlayamazlar. Artık değil.

"Hayır." Chev isteğimi tereddüt etmeden reddeder. "Sen benim eşimsin."

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, hala ayakta durabilmem bir mucize. Kendimi savunmak için bir silah bulmak umuduyla odayı tarıyorum. Tekrar istismara uğrayan, tutsak bir kadın olmayı reddediyorum. Bunu aşmak için çok çalıştım ve Chev'in özgürlüğümü benden almasına izin vermeyeceğim.

"Ben senin hiçbir şeyin değilim," diye ısrar ediyorum, ofis kapısına doğru yavaşça yaklaşarak. "Ben senin eşin değilim."

Shifter erkekleri bölgesel davranırlar, ama Echo'nun bana yardım edebileceğine eminim. Ofisi binanın diğer tarafında, ama Chev'den daha hızlı olduğuma bahse girerim. O iri ve güçlü, ama bu her zaman hızlı olduğu anlamına gelmez.

Bir avantaj sağlamam lazım ve deri giysilerinin altında yatan şey mükemmel bir hedef.

Chev bana doğru temkinli bir adım atıyor, omuzları öne eğik, açıkça küçük görünmeye çalışıyor. Onun yaklaşmasına izin verirken tüm cesaretimi topluyorum.

O, "Sorun yok dostum. Sana zarar vermeyeceğim" diye mırıldanıyor.

Kollarını uzatır ve kollarının bana dolandığını hissettiğim anda, dizimi kaldırıp tüm gücümle bacaklarının arasına vururum.

Chev inler ve üzerine çöker, ben de hiç vakit kaybetmeden kapıya doğru koşarım. Dikkatleri üzerimize çekmek istiyorum ve uzun koridorda koşarken çığlık atarım. Ofisimin تنها olmasından memnundum, ama şimdi daha kalabalık bir bölgede olmasını diliyorum.

Arkamda gürültülü ayak sesleri duyuyorum, Chev'in arayı kapattığını duyunca hızımı artırmam için beni teşvik ediyor. Düşündüğümünden daha hızlı.

Bir çığlık daha atmak için ağzımı açıyorum, ama boğazımdan çıkan ses, ağır bir kol belimi sararak beni sert bir göğse doğru çekince kesiliyor.

Sert bir göğse doğru çekiyorum. Topuklarım yere sürtünüyor ve Chev beni ofisime zorla sokarken onun pazılarını tırmalıyorum.

Çırpınıp onu kendimden uzaklaştırmaya çalışıyorum, nefes almakta zorlanırken gözyaşlarım yanaklarımdan akıyor. Chev, ofisime geri döndüğümüz anda beni bırakıyor ve o kapıyı kilitlerken ben en uzak duvara yapışıyorum. Neden bunu yapıyor?

"Siktir," diyor Chev, ellerini saçlarında gezdirerek. "Siktir!"

Bir saniye sonra dönüp kapıyı tekrar açar. O odadan fırlayarak çıkarken, ben hala duvara yapışmış durumdayım, rahatlayamayacak kadar çılgına dönmüşüm. Arkasında kapıyı çarparak kapatır ve ben kapıya doğru koşarken dizlerim titrer.

Hâlâ dışarıda mı?

Kulağımı kapıya dayayıp, herhangi bir ses var mı diye dinliyorum. Kulaklarım güçlü ırklarinki kadar iyi değil, ama yakın mesafeden kalp atışlarını duyabiliyorum. Sessizlikten başka bir şey yok, ama bu beni sakinleştirmiyor.

Chev'in uzun süre dışarıda kalacağını sanmıyorum. Bu iş özgürlüğüme değmez ve o dönmeden ortadan kaybolmam gerek. Kadınların kaçabileceği pek fazla yer yok, ama şekil değiştirenlerin yetki alanı dışında kalan topraklar olduğuna dair söylentiler duydum.

Kapı kolunu çekmeye çalıştığımda hareket etmiyor ve üç kez denedikten sonra kilitli olduğunu anlıyorum. Chev beni buraya mı kilitledi? Nasıl? Kilit kapının *benim* tarafımda.

Ayak parmaklarımın acımasına aldırmadan kapıyı tekmeliyorum. Kilidi kırmaya çalışırken kapıyı defalarca çekip dururken, hiperventilasyon yaptığımı fark ediyorum.

Neden beni buraya hapsedsin ki? Muhtemelen kaçacağımı bildiği içindir.

Ya beni kaçırıp, şekil değiştirenlerin topraklarındaki gizli, bilinmeyen bir yere götürmeye çalışırsa? Bunu yapmak onun için çok kolay olur. Chev lider ve hesap vereceği kimse yok. Onu durduracak kimse yok.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

VANESSA

Ofis kapısını çekerek açmaya çalışırken avucumda oluşan kabarcıkları görmezden geliyorum, her saniye ayrılma isteğim daha da artıyor.

Panik halim her şeyi kaplıyor ve kapı kolunu çekmeye devam ederken nefesimi düzenlemeye çalışıyorum. Chev muhtemelen kapıyı açmamak için bir şey sıkıştırmış ve ben bir kez daha boşuna kapıyı çekince yüzümü buruşturuyorum. Ne kadar süredir burada kilitli kaldığımı bilmiyorum, muhtemelen beş dakikadan fazla olmamıştır, ve ahşabı tekmelediğimde sinirli bir çığlık atıyorum.

Ayağım acıyor. "Yardım edin!" diye bağıryorum.

Kimse cevap vermiyor ve tekrar denemeden önce yüzümü buruşturuyorum.

Daha akıllı bir insan muhtemelen etrafta onu duyacak kimse olmadığını kabul ederdi, ama ben pes etmeyi reddediyorum. Birinin koridorda yürürken öfkeli çığlıklarımı duyması sadece an meselesi.

Değişkenler paranın satın alabileceği en kalın ahşabı seçmişler, bu yüzden çığlıklarımın uzağa gitmediğinden eminim.

Odayı, kapıyı kırmak için kullanabileceğim bir şey var mı diye tarıyorum. Yumruklarımla denedim, ama tek kazandığım şey ağrıyan bir bilek ve morarmış parmak eklemleri oldu. Avuç içlerim terli ve yapış yapış, şifonyerin çekmecelerini açıp kullanabileceğim herhangi bir şey arıyorum.

Oda boş ve bana verilen dizüstü bilgisayarın veya şarj fişinin bir faydası olacağını sanmıyorum.

Dur. Echo'ya mesaj atabilirim.

Bilgisayar sandalyemi kenara itmek için kullandığım kuvvetle sandalye devrildi. Bilgisayarımın kilidini açmak için üç deneme yaptım, titrek ellerim ve yorgun zihnim ilk iki denemede şifremi yanlış yazmama neden oldu. Mesajlarıma ulaşmak için sabırsızlıkla ayağımı yere vuruyorum, hem kendime hem de anlık hızdan daha yavaş olan bilgisayara kızgınım.

Sanırım yine hiperventilasyon yapıyorum ve koridorda bir ses duyduğumda donup kalıyorum. Ayak sesleri. İki çift.

Bir saniye sonra kapıya geri dönüyorum ve çığlık atarak kapıyı yumrukluyorum. Birinin buraya gelmesinin zamanı gelmişti. Ayaklar ofisimin kapısının hemen dışında durduğunda sesimi yükseltiyorum ve ağır bir şeyin yana kaydırılma sesini dikkatle dinliyorum.

Chev'in kapıya bir şey dayadığını biliyordum.

Kapı açılır ve koridorda kimin durduğunu görmeden önce dudaklarım rahatlamış bir gülümsemeye bükülür. Chev geri dönmüştür ve yalnız değildir. Yanındaki iri adamın gözleri ve saçları tamamen siyahtır ve onu haberlerden hemen tanırım.

O bir iblis, Gazap Kralı. Aziel.

Odaya geri adım atıyorum, kalbim duruyor. Burada ne yapıyorlar?

Aziel, Chev'in daha önce yaptığı gibi beni baştan aşağı süzer, ama bakışlarında cinsel bir niyet olmadığını fark etmekten memnunum. Daha çok sıkılmış gibi görünüyor, bunu iyiye işaret olarak alıyorum. Erkeklerin gördüklerinden memnun olmamalarını severim. Bu, beni rahat bırakacakları anlamına gelir.

"Bu kim?" diye Chev'e dönerek soruyor.

Parmaklarımla gömleğimin kumaşını sıkıca kavrarım, gözlerim iki adam arasında gergin bir şekilde gidip gelir. Chev Aziel'i buraya neden getirdi? Chev benim Wrath tesisine yerleştirildiğimi biliyor mu?

Umarım bilmiyordur. Benim hakkımda hiçbir şey bilmesini istemiyorum.

Chev ağırlığını bir ayağından diğerine aktarır. "Bu Vanessa," der.

Sesi yumuşak, hatta pişmanlık dolu, ama bunun yalan olduğunu biliyorum. "O benim eşim." Onu istemiyorum. Bir eş istemiyorum.

Chev'in kasları gerilir ve elleri yanlarında kıpır kıpırdır. Bana dokunmak, beni yakalamak istiyor ve bunu yapmamak için tüm gücünü kullanıyor. Onu neyin durdurduğunu merak ediyorum. O benden daha güçlü. İkimiz de bunu biliyoruz ve ben, şekil değiştirenlerin eşleri üzerinde sahiplik hissettiklerini biliyorum.

Muhtemelen Mammon yüzünden. Açgözlülük Kraliçesi, elfleri ve diğer kutsanmış ırkları şekil değiştirenlere ve iblislere karşı kışkırtmaya çalışıyor. İblis savaşından beri onlara karşı açıkça konuşuyor ve Chev'in bir kadına zorla sahip olduğunu duyarsa, ihtiyacı olan tüm cephaneliği eline almış olacak.

Wrath'ı ve şekil değiştirenlerin topraklarını ele geçirmek, Aziel ve Chev'i kendisine boyun eğdirmek istiyor. Chev'i engelleyen tek şey muhtemelen budur.

İyi bir adam gibi davranıyor olabilir, ama sonuçta o bir hayvan. İçgüdleriyle hareket ediyor ve bu içgüdüler şüphesiz ona beni almasını söylüyor.

İçimde bir ses de benzer bir şey fısıldıyor, onu almamı söylüyor, ama bunu görmezden gelmek kolay. Zihnim milyonlarca kez parçalandı ve yeniden şekillendi, ve isteklerimi inkar etmekte iyiyim.

Aziel şaşkın görünüyor, kırmızı, lekeli yüzümle Chev'in gergin yüzüne bakarken kaşlarını çatıyor. Değişken benimle göz teması kurmaya çalışıyor, ama ben bunu reddediyorum.

Bu onu sadece cesaretlendirecektir.

"Oh," diyor Aziel, odadaki havayı anlamaya çalışırken yavaşça konuşuyor. "Tebrikler?"

Sesimi bulmakta zorlanıyorum, korkum düşünmemi imkansız hale getiriyor. Sessiz kalmak bir savunma mekanizması ve hiçbir yoğun terapi beni bu alışkanlığımdan kurtaramadı. Bunun yerine, başımı sallıyorum. Sarı saçlarım yüzümün etrafında savruluyor ve Chev'in boğazından düşük bir inilti çıkıyor.

Bu ses beni çağırıyor, ruhumun bastırılmış kısmı ona çaresizce ihtiyaç duyuyor, ama ben onu görmezden geliyorum.

Bir eş istemiyorum.

"Beni reddediyor," diyor Chev.

Aziel şok olmuş görünüyor. "Kutsanmış bir ırk gibi kokuyor. Bağlantıyı hissetmiyor mu?"

Bana doğru adım atıyor, ama ben geri çekilince donup kalıyor. Chev ile yaptığının aynısını yapıyorum, ama Aziel oynamaya pek hevesli görünmüyor ve kapının yanındaki orijinal pozisyonuna geri dönüyor. Zaten üç eşyle dolu bir haremi var ve benimle ilgilenmediğini anlayabiliyorum. Bu beni mutlu ediyor.

"Yanlışıklıkla penisimi açığa çıkardım," diye fısıldıyor Chev. Utanmış gibi geliyor. İnanmıyorum. "Çok heyecanlandım ve onu korkuttum."

İstemediğim gözyaşları gözlerimi doldurur. Kısa bir an için, bana tecavüz etmek istediğini düşündüm. Hala istemediğine tam olarak ikna olmuş değilim.

Chev yine sızlanıyor. Vücudum bunu fark ediyor ve onu teselli etmem için beni zorluyor, ama reddediyorum. Birçok kez düşünmeden içgüdülerimi takip ettim, erkeklere güvenerek, çünkü iyi görünüyorlardı ve ben arkadaşlığa muhtaçtım. Aptalca bir bağ beni aptal yerine koymayacak.

"Beni buraya bunun için mi getirdin?" diye soruyor

Aziel. Chev başını sallıyor. "Evet."

Aziel omurgasını düzeltir ve Chev'e doğru döner. Kızgın görünüyor ve ben, onun gücünün tüm etkisi bana ulaştığında geri adım atarım. Bu, dizlerimin üzerine çöküp teslim olmak istememe neden olur, ama reddediyorum. Terapistler artık bunu yapmamamız gerektiğini söylüyorlar.

"Bunun acil bir durum olduğunu söyledin," diye öfkeyle konuşur Aziel. "Çocuğumu kollarımdan fiziksel olarak aldın ve seni buraya geri getirmemi istedim."

Chev, Wrath'ın öfkesi ve bana doğru homurdanan ve çılgınca el kol hareketleri yapmasından hiç etkilenmemiş görünüyor. Onlarla kapı arasındaki mesafeyi gözümle ölçüyorum.

Aziel'i bırak, Chev'i bile geçebileceğimi sanmıyorum. İblisler teleport yapabiliyor, bu da benim hızımın bir anlamı kalmıyor. İyi bir başlangıç yapmama rağmen, beni bir saniyede yakalayabilir.

"*Bu* acil bir durum, Aziel," diye tartışıyor Chev. "Eşimi buldum ve benden korkuyor."

Başım zonkluyor. Erkeklerin sanki ben orada değilmişim gibi, sanki bir nesneymişim gibi, gerçek bir insan değilmişim gibi benim hakkımda konuşmalarından hoşlanmıyorum.

Aziel elini saçlarında gezdirir. "Bu acil bir durum *değil*."

Bana doğru döner. Ben irkilirim, öfkeli gözlerine bakmamak için omzundaki sütlü kusmuğa bakarım.

"Birkaç saat içinde benim tesisime varman gerekiyor, değil mi?" diye soruyor.

Tereddüt ettikten sonra, başımı sallayarak onaylarım.

Aziel kaşlarını çatar. "Peki, sanırım seni şimdi götürebilirim." Kolunu uzatır. Ben kıpırdamam.

"Chev teleport yapamaz ve portal operatörlerine onu tesise almamalarını söyleyeceğim," diyor. "Bu gece Echo ile konuşup durumu ona anlatacağım. Sanırım seninle konuşmak isteyecektir."

Aziel'e inanmam için hiçbir neden yok. Bunu biliyorum, ama yine de kendimi yavaşça ilerlerken buluyorum. O, tüm bu olayın başını çeken Charlotte ile evli ve bunun bir anlamı olduğunu düşünmek istiyorum.

Ayrıca Chev'den uzaklaşmak için çaresizim.

Shifter kızgın görünüyor, kolları göğsünde kavuşturulmuş, alnındaki damar atıyor. Onu eşim olarak tanıyan ruhumun öfkeliendiren kısmı, onun yanında kalmamı istiyor, ama ben buna boyun eğmeyeceğim.

Aziel'e güvenmiyorum, ama şu anda başka seçeneğim yok. Chev ile burada kalmaktansa onunla gitmeyi tercih ederim.

Chev, Aziel ile benim aramıza girer, geniş duruşu sorun çıkacağını haykırır. Aziel endişeli görünmüyor, ama endişelenmek için uygun durumda da değildir. Değişken, benim için olduğu gibi onun için bir tehdit değildir.

"Vanessa," diyor Chev. "Seni korkuttuğum için çok üzgünüm. Sana işaretimi göstermek için heyecanlanmıştım, ama bu kadar sert davranmamam gerektiğini biliyorum. Konuşabilir miyiz? Lütfen? Aziel odada kalabilir."

Umut dolu bir gülümseme dudaklarına yayılır, ama ben başımı sallayınca kaybolur.

Samimi olsa bile, onunla hiçbir şey yapmak istemediğim gerçeği değişmez. Erkeklere güvenmiyorum, özellikle de bana karşı kaderinde bir sahiplik hakkı olduğunu düşünenlere.

"Eşlere inanmıyorum," diyorum.

Chev gözlerini kırıştırır ve başını yana eğirir. Sözler kafasında işlenmiyor gibi görünür ve benim ifademi anlamaya çalışırken zihninde çarkların döndüğünü neredeyse görebilirim.

"Eşlerin varlığının farkındayım ve senin benim eşim olduğunun da farkındayım, ama ben eş istemiyorum," diye açıklıyorum. "Erkeklere ilgim yok, sana da ilgim yok." Chev yüzünü buruşturuyor. Devam ediyorum. "Seni bir daha görmek istemiyorum."

Aziel'in korkumu hissedip hissetmediğini merak ediyorum ve her ihtimale karşı küçük bir adım geri çekiliyorum. Onu olumsuz duygularıyla kışkırtmak istemiyorum. Eşlerini bulduğundan beri oldukça sakinleştiğine dair söylentiler duydum, ama tedbirli olmakta fayda var.

Chev boğazını temizler ve başını sallayarak sözlerimi reddeder. Aziel bunu gitme işareti olarak alır ve adam birdenbire ortadan kaybolur.

Chev onun gittiğini fark etmemiş gibi görünüyor, ama ben fark ettim. Aziel, Chev'e karşı sahip olduğum tek koruma aracıydı.

Ellerim titremeye başlar ve onları arkamda saklayarak omuzlarımı dikleştirip kendimi olabildiğince büyük göstermeye çalışırım. Periler yetenekli savaşçılar değildir, yeteneklerimiz daha çok doğa ve yaşam yaratmakla ilgilidir, ama elimden geleni yapacağım.

Chev teleport yapamaz, bu yüzden beni buradan çıkarmak istiyorsa, beni bir portala götürmesi gerekecek. Bu katta sadece iki tane var ve her ikisi de muhafızlar tarafından çevrili. Duyulabilecek mesafeye geldiğimiz anda yardım için bağıracağım.

Savaşmadan yakalanmayacağım.

Chev'in genişleyen gözlerine tepki verecek zamanım bile yok, yüzü hayvanın yüzüne dönüşürken bir el omzuma konuyor ve etrafımdaki dünya yok oluyor. Dokunuş sert ama dizlerim titreyip başka bir kol belime dolanarak düşmemi engellediğinde hızla aklımın bir köşesine itiliyor.

dizlerim titrer ve başka bir kol belimi sararak düşmemi engeller.

Midem altüst olurken çırpındığımı ve beni destekleyen kolu tuttuğumu belli belirsiz fark ediyorum. Ne oluyor? Gözlerim hiçbir şey görmüyor, ama etrafımdaki dünya dönüp yeniden hizalanmaya başladığında, midem bulanmasın diye gözlerimi kapatıyorum.

Işınlanıyorum.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

VANESSA

DÜNYA GERÇEKLEŞİYOR ve beni destekleyen kolu itip ellerimi dizlerimin üzerine koyuyorum. Başım dönüyor ve az önce olanları anlamaya çalışırken gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Aziel benden uzaklaşarak bana bolca alan bırakıyor. Bunun için minnettarım. "İyi misin?" diye soruyor.

Hemen cevap vermiyorum. Baş dönmemden mi yoksa Chev ile karşılaşmamdan mı bahsediyor? Her iki durumda da, dürüst cevabım *hayır*. İyi olmaktan çok uzağım.

"Chev'i engelle listesine ekle," diyor Aziel. Bana söylemiyor.

Bacaklarım titriyor, uyluklarımdan iterek kendimi dik durmaya zorluyorum. Açık mavi duvarlarla çevrili bir koridordayım, rengi hemen tanınabilir. Tüm rehabilitasyon tesisleri benzer bir dekora sahiptir.

"Wrath'ta mıyım?" diye soruyorum.

Aziel başını sallıyor ve ben dikkatimi az önce konuştuğu gardiyana çeviriyorum. O bir iblis, siyah gözleri ve uzun uzuvları bunu açıkça gösteriyor. İblislerin belirgin özellikleri vardır ve bu gardiyan hepsine sahip.

"Eğer portaldan geçmeye çalışırsa, onu hemen dışarı çıkarın," diye devam ediyor Aziel.

Adam başını sallar, saçları başının etrafında sallanır. "Evet, efendim."

Dönüp gider, muhtemelen diğer muhafızlara haber vermek için. Aziel ile yüzleşmek için cesaretimi toplarken onun sırtına bakarım. Yıllardır bir erkeğin dokunmadığı biriyim ve Aziel'in sadece yardım etmeye çalıştığını bilsem de, onun dokunduğu cildimi ovma istiyorum.

Aziel'e dönmeden önce, kaşımak için duyduğum dürtüye zar zor direniyorum.

Şeytanlar genellikle güç yayarlar, duyuları bastıran ve zayıf varlıkları boyun eğmeye zorlayan mide bulandırıcı bir koku yayarlar, ama Aziel bunu içinde tutuyor. Bu

Şaşırtıcı. İblisler yaydıkları güce çok önem verir ve kendilerini bu güçle değerlendirirler.

Aziel elini pantolonunun paçasına hafifçe siler ve ben de onun bana dokunduğu elin bu olduğunu fark edemedim. Alınmam. Aksine, bunu rahatlatıcı buluyorum. Benimle temas kurmaktan tiksiniş ve bu da erkeklerden istediğim tek şey.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve Aziel sessiz bir iç çekişle saçlarını yüzünden çekiyor. Bana baktığından eminim, ama gözleri tamamen siyah olduğu için bunu anlamak zor. Hiç gerçek bir iblis görmemiştim ve bu oldukça tedirgin edici.

Zihnim teleportasyonun etkisiyle hâlâ bulanık, ama her geçen saniye daha iyiye gidiyor.

"Burada olduğun için mutluyuz," diyor Aziel. "Eşyaların bu öğleden sonra getirildi ve ofisinde ihtiyacın olan her şey var."

Bir şey söylemek için ağzımı açtım, ama sonra sessiz bir tıklama ile çenemi kapattım. Ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Hala bu işi isteyip istemediğimi bile bilmiyorum. Şu anda tek istediğim, Chev'in beni bulamayacağı bir yerde küçük bir top gibi kıvrılmak.

O, tesisler ve dosyalar dahil olmak üzere tüm rehabilitasyon ağına erişebilir. Muhtemelen şu anda benim hakkımda bir şeyler okuyor, ogrelerle olan geçmişimi ve kurtarıldığımdan bu yana geçen yılları öğreniyor. Bu düşünce midemi bulandırıyor. Benim hakkımda hiçbir şey bilmesini istemiyorum, özellikle de maruz kaldığım korkunç istismarın ayrıntılarını.

Aziel bana onu takip etmem için işaret ediyor.

"Silas sana bir tur attıracaktı, ama biz zaten buradayız, o yüzden ben de yapayım bari," diyor.

Silas mı? Noktaları birleştirmem bir saniye sürüyor. Aziel'in haremini pek tanımıyorum, ama Silas'ın onun eşlerinden biri olduğundan eminim. O bir iblis, bir kader, ama onun hakkında başka hiçbir şey bilmiyorum.

"İşimiz bittiğinde Echo'ya durumu haber vereceğim," diye devam ediyor Aziel. "Chev'i senden uzak tutmaya yardım edecek."

Bunu duymak büyük bir rahatlama.

Aziel koridorda yürümeye başlar ve tereddüt etmeme rağmen, kendimi hızla onu takip ederken bulurum. Bizi ışınladığı koridor küçük ve boş, ama hemen daha kalabalık bir koridora gireriz.

Birkaç kadın dolaşıyor.

Rehabilitasyon edildiğim tesiste gördüğüm kadar çok değiller. Orası tıklım tıklımdı, hâlâ da öyle, ama bu tesis bomboş.

"Chev iyi bir adamdır," diyor Azriel. "Ama bugün bir hata yaptı ve emin olun ki bunun cezasını çekecek."

Koridorda bize doğru koşarak gelen iki kadını ustaca atlatıyor. Onlar onu ağır bakışlarla süzüyorlar, ama Azriel onlara ikinci bir bakış bile atmıyor. Kadınları görmezden gelme şeklini seviyorum. Bu nadir görülen bir şey ve içimi rahatlatıyor. Şeytanların, şekil değiştirenler ve periler gibi kaderlerinde yazılmış eşleri olduğuna inanmıyorum, ama o bir eş kadar sadık davranıyor.

Ondan beni eve götürmesini istemeliydim, son birkaç aydır yaşadığım kadın topluluğuna. Bu işi çok istiyordum, ama Chev'e karşı savunmasız kalmak anlamına geliyorsa, buna değer mi emin değilim. Çoğu zaman Wrath'ta saklanabilirim, ama genel merkeze gitmem gereken günler olacak. O da orada olacak ve beni rahat bırakmayacağından eminim.

Ama bunu yapmayacağım. Bu, Chev'in kazanmasına izin vermek olur. Bir erkeğin, elde etmek için çok uğraştığım şeyi mahvetmesine izin vermeyeceğim.

Chev'i aklımdan çıkaracağım ve onu hiç tanımamış gibi devam edeceğim. Sonunda bunu kabul etmek zorunda kalacak ve eminim ki unvanı ve önemi sayesinde, sevgisini verebileceği başka bir kadın bulacaktır.

Evet. Ben de tam olarak bunu yapacağım.

Azriel daha fazla konuşmaya çalışmıyor. Bana tesisi gezdirirken kısa ve öz ama kibar davranıyor ve ben de bunu takdir ediyorum. Ara sıra durup beni bir personel ile tanıştırtıyor ama tanıştırmalar kısa sürüyor.

Herkes nazik ve burada geçirdiğim her dakika endişem azalıyor.

"Burası senin ofisin olacak," diyor Azriel, koridorun ortasında durarak. solumuzdaki kalın ahşap kapıyı iterek açar ve ben onun yanından eğilerek içeriye bakarım. Oda tamamen döşenmiştir ve içimi bir ürperti kaplar.

Azriel, odanın neredeyse her santimetresini kaplayan dev buketleri işaret ediyor. "Charlie çiçekleri ısrarla istedi. Perilerin doğayı sevdiğini okumuş." Çok fazla, dudaklarıma zayıf bir gülümseme konduruyorum. Periler doğayı sever, ama biz onu doğal haliyle tercih ederiz. Çiçekleri kesmek neredeyse kutsal bir eyleme karşı gelmektir, ama Charlotte'un bunu bilmesinin imkanı yoktu.

"Ona benim adıma teşekkür eder misin?" diye soruyorum.

Bu kadar keyifsiz olmasaydım, bu kadar çok kesilmiş çiçek beni gözyaşlarına boğardı. Ama rahatsızlığımı iyi gizliyorum. En azından öyle düşünüyorum. Aziel, tepkimi değerlendirirken yanaklarını içine çekiyor ve bir süre sonra bakışlarını vazolara kaydırıyor.

"Ona artık çiçek istemediğimi söyleyeceğim," diyor.

Nankör olduğumu düşünmesini istemediğim için itiraz etmek için ağzımı açtım, ama fırsat bulamadan bana sırtını döndü.

"Sana evini göstereceğim ve yerleşmen için seni yalnız bırakacağım," diyor. "Biraz yürümek gerekiyor."

Adımları hızlıdır ve ben ona yetişmekte zorlanırım. Aziel her zaman bu kadar kısa keser mi? Bundan hoşlanmıyorum ama pek de misafirperver bir davranış değil. Sonuçta, Silas'ın bana evi gezdirmesini dilemeye başlıyorum.

Parmaklarımla duvarları okşayarak, onların barındırdığı duyguların beni doldurmasına izin veriyorum. Perinin yetenekleri zayıf, ama yine de dokunduğum şeylerin içinde yaşayan tarihi hissedebiliyorum. Bu, hikayeler güçlü ve güçlü duygular barındırdığında işe yarıyor, ki bu duvarlar kesinlikle öyle.

İlk olarak bedenimi hüznün ve öfke duyguları kaplıyor, ama hemen ardından merak ve heyecan geliyor. Bunlar en son hissedilen duygular, bu da umut verici. Burada iyi şeyler oluyor.

Chev ile ilgili düşünceler zihnime girmeye çalışıyor, ama ben buna izin vermiyorum. Kendime izin veremem, en azından şimdilik.

"Chev'in içeri girmesine izin verilmeyeceğinden emin misin?" diye soruyorum.

Bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz zihnimde kendimi lanetliyorum. Chev ve Aziel hakkındaki söylentileri duydum. İkisi çok yakındır, neredeyse her zaman birlikte görülürler. Ayrıca Aziel'in Chev'in topraklarına girme izni olan birkaç şekil değiştirmeyen kişiden biri olduğunu, iblisin istediği zaman girip çıkabildiğini duydum.

Aziel yavaşlayıp durduktan sonra bana doğru döndü. Yüzü ifadesizdi, duygularını okumak neredeyse imkansızdı.

"Chev, bu tesis ve yakın çevresindeki tüm portalları kullanmaktan men edilecek," diyor Aziel, ifadesiz yüzü neredeyse acıma dolu bir ifadeye dönüşüyor. "Chev iyi bir arkadaşım, ama onun rahatı için senin rahatını tehlikeye atmayacağım. O benim için bunu yapmazdı."

Başımı sallıyorum.

Yük olmak istemiyorum, ama Chev'in bana sınırsız erişimi olacaksa burada çalışamam. Eş bağı, şekil değiştirenler için kutsaldır ve eminim ki

beni bulmak için uzun zamandır beklediğinden eminim, ama ben hiçbir tür romantik ilişkiye ilgi duymuyorum.

Bunun değişeceğini de sanmıyorum.

Hayatımın geri kalanını yalnız geçirmek, kararlarımı özgürce vermek ve kendim olmak istiyorum. Bir daha asla bir erkeğin merhametine kalmam, çünkü eş bağı tam da budur.

Alfa erkekler baskındır ve Chev de farklı değil. Eğer o, geyik gibi uysal bir hayvan olsaydı, onu düşünme ihtimalim biraz olabilirdi, ama o bundan çok uzak. Onun ayısı beni kontrol etmek ve sahiplenmek isteyecek ve bu, benim asla veremeyeceğim bir şey.

Bunu düşündükçe başım daha çok ağrıyor.

Aziel beni tesisin arka girişine götürüyor ve kapıları açtığında yüzümü buruşturuyorum. Wrath'ın sıcaklığı normalden çok daha yüksek, bunaltıcı bir sıcaklık beni sarıyor. Sıcaklığı hiç sevmem, ama lav alanlarını ziyaret etmek için heyecanlıyım.

Wrath'ın içi benzersiz bir iklime sahip ve Aziel'in topraklarında dünyanın en büyük lav alanlarından bazıları bulunuyor. Periler doğaya bağlıdır ve ormanlara duyduğum yakınlığı lavlara da duyup duymayacağımı merak ediyorum.

Aziel beni tesisten uzaklaştırıp ormana giden yıpranmış bir patıkaya yönlendirir. Konutumun tesis arazisinde olduğunu sanıyordum.

Aziel, gerginliğimi hissetmiş gibi, "Bu arazi güvenlidir" diyor. "Tesisin kapıları var ve araziler izleniyor."

Dudaklarımı ısııyorum, cevap vermiyorum. Evin kapılı alan içinde olduğunu bilmek rahatlatıcı, ama herhangi bir yargıya varmadan önce evi görmek ve tesisten tam olarak ne kadar uzak olduğunu anlamak istiyorum.

Sadece üç dakika yürüdükten sonra terlemeye başladım. Alnımı silerken, acımasız güneşi içimden lanetledim. Aziel homurdandı ve kendi yüzünü sildi, bu ilginçti. Onun sıcaklığı seveceğini düşünmüştüm.

İlerliyoruz ve küçük yolu çevreleyen büyük ağaçlara hayranlıkla bakıyorum. Burası gerçekten çok güzel ve gözlerimi kapatıp ormanın enerjisinin beni doldurmasına izin veriyorum. Burayı seviyorum.

Beş dakika sonra nihayet bir bina görüyorum. Büyük, iki katlı bir tuğla ev, ahşap bir verandası ve devasa pencereleri var. Yaklaştıkça ağızım açık kalmış bir şekilde bakıyorum. Burası kalacağım yer mi? Küçük bir binaya, hatta belki bir stüdyoya yerleştirileceğimi düşünmüştüm. Bu ise koca bir ev.

Daha fazlasını görmek için adımlarımı hızlandırıyorum.

"Muhafızlar duyma mesafesi içinde görevlendirilmiş," diyor Aziel.
"Konuşma tonunda söylenenleri duymazlar, ama bağıırırsanız uyanırlar."

Bu rahatlatıcı.

Aziel, evin solundaki küçük bir kulübeyi işaret ediyor. "Tesise gidip gelmek için kullanabileceğin bir golf arabası var. Lütfen muhafızların üzerinden geçme. Onlar hedef değiller ve kızacaklar."

Tabii ki değil. Birisi golf arabalarını bu şekilde mi kullanıyor? Golf arabası nedir ki? Bir tür araç olduğunu anladım ve gülümsememi zorlukla bastırıyorum. Daha önce hiç sürmedim ama hep ilgimi çekmiştir.

Umarım hızlıdır.

Verandanın merdivenlerini çıkıyoruz.

"Evi temiz tutmak ve mutfakı stoklamak için bir gölge atandı," diyor Aziel.
"Sessiz biridir ve sen isteyken gelip gider."

Aziel mırıldanır ve gökyüzüne bakar. Ben ön kapıya bakarım, hala burada kalacağım için şaşkınım. Bu, işi bırakıp saklanma seçeneğini çok daha az çekici hale getiriyor. Burada yaşamak istiyorum.

Boğazımı temizliyorum. "Tüm bunlar için teşekkür ederim."

Aziel başını sallar ve saate bakar. Gözlerinin büyümesi komik sayılır.

"Siktir," diye homurdanır. "Gray ile buluşmaya geç kaldım." Gray'in onun incubus eşi olduğundan eminim. "Gitmem gerek, ama birkaç gün sonra nasıl uyum sağladığını görmek için uğrayacağım."

Aziel bir saniye sonra ortadan kaybolur, vücudu havaya karışır.

Eve dönmeden önce, az önce durduğu yere bakakaldım. Büyük ön kapı beni cezbetti ve ona bakarken parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirdim. Bu gün planladığım gibi geçmedi ve Chev ile ilgili düşünceler zihnimin ön plana çıkmaya başladığında gözlerimi sıkıca kapattım.

Onu ya da aramızdaki bağı düşünemiyorum.

Ön kapıyı açıp eve girerken zihnimi boşaltmak için mücadele ediyorum.

Dekorasyon minimalist ve kapıyı arkamdan kapatmadan önce giriş holündeki saksı bitkisine bakıyorum. İç mekan açık ve bulunduğum yerden mutfak

ve oturma odasını görebiliyorum. Resmi bir yemek alanı yok, ama benim için sorun değil.

Zaten akşam yemeği partisi vermeyi planlamıyorum.

Mobilyalar rahat. Üzerine uzanacak kadar büyük gri bir kanepe var ve tavandan tabana kitaplık ve televizyon olduğunu görünce seviniyorum. Sol tarafta merdiven var ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak evin ikinci katına çıkıyorum.

Sol tarafta bir banyo var, durduğum yerden lavabo görünüyor ve sağdaki kapalı kapıya yaklaşmadan önce içeriye göz atıyorum. Kapı kalın ahşaptan yapılmış ve açmadan önce tereddüt ediyorum.

Kapı bir yatak odasına açılıyor ve odanın ortasındaki kral boy yatak hayranlıkla bakıyorum. Hiç ikiz yataktan daha büyük bir yatakta yatmadım ve açık yeşil ipek çarşafı elime alıp gülümsüyorum. Çantalarım yerde, ikisi de açık ve boş. Eşyalarım benim için kaldırılmış olmalı.

Buna alışabilirim.

İçeride özel bir banyo var ve küvet ile büyük makyaj masasına bakıyorum. Burası harika. Banyo ürünlerini her zaman sevmişimdir ve koleksiyonuma başlamak için sabırsızlanıyorum.

Banyonun ötesinde bir giyinme odası var, eşyalarım çoktan açılmış ve asılmış.

Evin içinde bir tur daha attıktan sonra alt kattaki kanepeye yığıldım.

Düşüncelerim Chev'e geri dönmek üzereyken, dikkatimi dağıtmak için televizyonu açtım. Onu sadece aramızdaki bağ nedeniyle düşünüyorum, ama zamanla ve mesafeyle onu tamamen aklımdan çıkarabileceğimi biliyorum.

Eğer iyi olduğum bir şey varsa, o da sorunlarımdan kaçmak ve yokmuş gibi davranmaktır. Chev ile olan ikilemim de farklı olmayacak.

BÖLÜM BEŞ

VANESSA

Daha önce hiç bu kadar hızlı hareket ettiğimi sanmıyorum ve ofisime giden dar köşeyi dönerken takılıp düşmemem için dua ediyorum. Dönüşü biraz geniş alıyorum ve bir güvenlik görevlisine çarpmaktan kıl payı kurtuluyorum, ama o bir şeytan gibi ve ben reflekslerimle adımlarımı ayarlamadan çok önce yolumdan atlıyor.

"Özür dilerim!" diyorum ve yoluma devam ediyorum.

Muhtemelen benim zayıf ve sakar olduğumu düşünüyor, ki bu doğru olsa da, muhafızların benim hakkımda sahip olmasını istediğim algı bu değil. Her halükarda, bu başka bir gün endişeleneceğim bir sorun.

Geç kalıyorum.

Uzun bir gün oldu ve kadınlar koridorda beni durdurup konuşmak istediklerinde bunu çok seviyorum, ama bazen bu yüzden çok geç kalıyorum.

Başka bir gardiyan yolumdan çekilirken gülüyor. "Vanessa bugün turbo modunda!"

Todd, Wrath tesisinde çalıştığım iki hafta boyunca birlikte olmaktan keyif almaya başladığım tek gardiyanlardan biri, ama o bile beni yavaşlatamayacak. Bugün olmaz.

Echo'dan önce ofisime ulaşmak için çaresizce onun şakasını görmezden geliyorum.

Başka bir güvenlik görevlisi yanından geçerken gülümsüyor. Bu noktada burada çalışan herkesle tanıştım ve hepsi çok arkadaş canlısı. Tesisteki herkesin yüzünü ve adını öğrenmek için gerçekten çaba sarf ediyorum ve kadınlar, her biriyle bire bir görüşme ayarladığım için bana minnettar olduklarını düşünüyorum.

Tesis yöneticileri genellikle grup toplantıları düzenler, ancak ben kadınların endişelerini daha samimi bir şekilde dile getirebilecekleri bir ortam sağlamak istiyorum. Ofisim her zaman açıktır ve bireysel görüşmeler yapmak, benim gerçekten önemsemiğimi gösterir. Ben bu işi sadece maaş için yapmıyorum.

Yapabileceğimiz iyileştirmeler ve fikirlerle dolu bir defterim var ve neyse ki çoğu küçük ve kolayca uygulanabilir. Buradaki kadınlar

çok fazla şey istemiyorlar, ancak eksik olduğunu düşündükleri şeylerin onlara sağlanmasının makul olduğunu düşünüyorum.

Umarım Aziel de aynı şekilde düşünür.

Çoğu gün bir iki dakikalığına uğrar, genellikle sadece burası yanmamış mı diye bakmak için, ama oturup yapmak istediklerimin ayrıntılarını tartışacak zaman olmadı. Aylık kontrol randevusunu takvimine yazdırmak için asistanıyla görüşmek zorunda kaldım, ama bu bir hafta sonra olacak.

O zaman bile, sadece on beş dakika sürecek.

Bu da tartışılması gereken bir konu olacak. Zamanında kararlar almak istiyorsak, onun tesise daha fazla zaman ayırması ya da bunu yapabilecek birini işe alması gerekiyor.

Anladığım kadarıyla, bu iş aslında Charlotte'un göreviydi, ama Wrath'ta dolaşan söylentiye göre Aziel ve diğer erkeklerden biri onun çalışmasına izin vermiyorlar. Herkes bu konuda sessiz, ama görünüşe göre bu, Charlotte hamile kaldığında her zaman oluyor.

Bu durumdan pek hoşlanmıyorum, ama yargılamamaya çalışıyorum. Sevgilimin hayatımı bu kadar tamamen kontrol ettiği bir ilişkide asla mutlu olamazdım, ama herkesin kendi tercihi. Eğer bir kuluçka makinesi olmak istiyorsa, bu onun hakkı.

Ancak bu, Aziel'in bunu yapmak için çok meşgul olduğu gerçeğini değiştirmez ve tesisi denetlemek için özel bir kişiye ihtiyacımız var. Yapabileceğim şeyler sınırlı ve Aziel'in önerdiğim değişiklikleri onaylamasını beklemek için yeterli zamanım yok.

Bunu kaba görünmeden ifade etmenin bir yolunu bulmam gerekiyor.

Aziel makul birine benziyor, ama erkeklerden korktuğum için bu tür hassas konuları konuşmak benim için zor. Kafamın içindeki bir ses, onu kızdırdığım için beni cezalandıracağını ve inciteceğini söylüyor ve bazen bunu görmezden gelmek neredeyse imkansız.

Ofisimin kapısını açıyorum ve masamın karşısındaki sandalyede oturan Echo'yu görünce yüzümü buruşturuyorum. Telefonunda bir şeyler yapıyor ama ekrana bakmıyorum.

"Geciktiğim için özür dilerim," diyerek odaya giriyorum.

"Sorun değil." Echo telefonunu kaldırır. "Nasılsın? Son birkaç hafta senin için zor geçtiğini biliyorum."

Ne diyeceğimi bilemeden omuz silkiyorum. Echo bana karşı son derece sabırlı davrandı ve Chev'den uzak durmam için elinden geleni yaptı. Aziel sözünü tuttu

sözüne sadık kalmış ve Chev'in mülke adım atmasına izin verilmemişti. Echo da beni merkeze çağırmak yerine Wrath'a gelip benimle görüşüyordu.

Chev ile olan her şeyi nihayet geride bırakmaya başlamıştım ki, iki gece önce televizyonda ortaya çıktı ve o lanet yüzü, kaydettiğim tüm ilerlemeyi bozdu. Onun görüntüsünü kafamdan atamıyorum ve geceleri uyanık kaldığımda tek düşünebildiğim o.

Eşi bulduğu haberi yayıldı, ama kimse onun ben olduğumu bilmiyor. Ayrıca onun rehabilite edilmiş bir kadın olduğunu ve Chev'in onu korkutup kaçırdığını da biliyorlar ve bu konu basında çok yer alıyor. İnsanların yarısı eşine sert davrandığı için Chev'den nefret ediyor, diğer yarısı ise umursamıyor. Bunun bir yanlış anlaşılma olduğunu ve eşinin onu affetmesi gerektiğini düşünüyorlar.

Onlar, yüce Chev'i reddettiğim için benim bir kaltak olduğumu düşünüyorlar. Ben aynı fikirde değilim.

Mammon bile bir açıklama yapma görevini üstlendi. O ve takipçileri Chev'e, tekrar etmekten rahatsız olduğum isimler takıyorlar.

Bu durum onun için üzülüyorum, ki bu benim hissetmek istediğim bir duygu değil. Acıma tehlikelidir ve aramızdaki bu mesafe iyi olmuştur. Chev'in kötü bir insan olduğunu düşünmüyorum ve görüşmemiz sırasındaki davranışlarının panik ve korkudan kaynaklandığını anlayabiliyorum.

Derisini kaldırdığında bana penisini göstermeye çalışmıyordu ve benim korkumu görene kadar penisinin dışarıda olduğunu fark etmemişi bile. Aşırı heyecanlı ve çılgındı ve bunun için bu kadar şiddetli bir şekilde cezalandırılmayı hak etmediğini düşünüyorum.

Karşılaşmamızın ayrıntıları nasıl ortaya çıktı bilmiyorum. Ben kimseye anlatmadım ve Aziel veya Chev'in anlatmış olabileceğini de hiç sanmıyorum. Adımın açıklanmasından bu kadar korkmasaydım, onun hakkında kötü konuşan haber kaynaklarını düzeltmek için elimden geleni yapardım.

Rehabilitasyon sistemine olan inancım sarsılmaz ve bu talihsiz olayın, şekil değiştirenlerin yaptığı tüm harika çalışmaları engellemesini istemiyorum. Onlar, benim de dahil olduğum milyonlarca kadının hayatını kurtardılar ve haber kanallarının onlara bu kadar kolayca sırt çevirmesi şok edici.

Mammon'un önemli bağlantıları olmalı.

"İyiyim," diyorum Echo'ya, sonunda sorusuna cevap vererek. "Alışıyorum."

Chev'in onun kardeşi olduğunu ve ona söylediğim her şeyin ona ulaşabileceğini acı bir şekilde biliyorum. Paylaştığım bilgi miktarına dikkat etmem gerekiyor.

dikkatli olmam gerekiyor.

Parmaklarım, telefonumu kontrol edip Chev hakkında yazılan en son makaleleri aramak için kıpır kıpır. Yüzü ve adı her yerdeyken onun varlığını görmezden gelmek zor ve kendimi kontrol edemediğim ortaya çıkıyor.

Dün gece yatakta onun fotoğraflarına bakarken buldum kendimi ve düşüncelerimin beni götürdüğü yoldan tiksindim. Yıllardır tahrik olmamıştım, ama sadece onun görüntüleri bile beni arzuyla bacaklarımı sıkıştırmaya itti.

Hatta kendimi bacaklarımın üzerinde parmaklarımı gezdirirken yakaladım, bu davranışımın dehşete düştüm. Mesafe Chev'i unutmama yardımcı olmalı, onun dokunuşları ve vücudu hakkında fanteziler kurmamı sağlamamalı.

"Beni kontrol ettiğin için teşekkür ederim," diyorum Echo'ya. "Son iki haftada çok şey öğrendim ve buradaki herkes çok nazikti."

Echo memnun bir şekilde gülümsedi. "Bunu duyduğuma çok sevindim."

Chev'in durumuyla ilgili ne düşündüğünü merak ediyorum, ama bana dürüst bir cevap vereceğini hiç sanmıyorum. Echo acı verici derecede diplomatik.

Terapistimle randevu almayı düşünmeliyim. Bunu kendi başıma halledebileceğimi sanmıştım, ama korkarım ki giderek daha da kötüye gidiyorum. Her düşüncem bir şekilde Chev'e dönüyor ve durum gittikçe kötüleşiyor.

Aylarca terapistimi görmedim. Kadınlar topluluğuna taşındıktan kısa bir süre sonra gitmeyi bıraktım. Başkalarının benden çok daha fazla ihtiyaç duyduğu kaynakları kullanmak istemedim. Eğitimli travma uzmanlarının sayısı sınırlı ve kadınların ani akınıyla birlikte, bu uzmanlar çok yoğun çalışıyor.

İhtiyacım olursa terapistimin bana zaman ayıracağını biliyorum, ama umarım bunu biraz daha erteleyebilirim. Değişkenler her şeyi kayıt altına alıyor ve Chev ile Echo'nun beni yakından izlediğinden eminim. Terapistimle iletişime geçtiğimi görmelerini ve işimi yapamadığımı düşünmelerini istemiyorum.

"Aziel ile iyi anlaşıyor musun?" diye sorar Echo. "Onun biraz... tuhaf olabileceğini biliyorum."

Omuz silkiyorum. "İyi. Meşgul, ama iyi."

Echo bunu duyduğuna şaşırmış görünmüyor. Eminim bu ilk kez söylenen bir şey değildir ve son da olmayacaktır.

"İyi." Echo ellerini birleştirip sessizce alkışlar. "Benimle konuşmak istediğin bir şey var mı? Acil bir işim yok, dinliyorum."

Kafamı sallarım. "Hayır. Burada her şey yolunda."

Echo, fikrimi değiştirmem için bana bir süre zaman tanıyarak duraksıyor, sonra ayağa kalkıyor. Ziyaretleri her zaman kısadır, muhtemelen çok meşgul olduğu içindir. Muhtemelen tüm tesis yöneticileriyle bu şekilde görüşmüyor ve eminim ki kardeşi ile olan bağlantım nedeniyle özel muamele görüyorum.

"O zaman ben gidiyorum," diyor.

"Seni görmek güzeldi." Kalkıp onu kapıya kadar geçirdim. "Uğradığın için teşekkürler."

O ayrılır ve ben bir sonraki toplantımdan önce aceleyle öğle yemeğimi yemeye giderim. Gardiyanların tuvaletlere çok yakın olmasıyla ilgili bazı endişeler var, bu da Aziel'in izni olmadan çözebileceğim bir sorun.

Kadınlar, güvenlik görevlilerinin koridorun daha ilerisinde durmasını istiyorlar, bu da kolay bir çözüm. Bugün erken saatlerde o tuvaleti ziyaret ettim ve güvenlik görevlilerinin biraz fazla yakın durduklarını itiraf etmeliyim.

Tuvaletlerde olan her şeyi duyabildiklerinden eminim, ki bu tam da kadınların önlemek istediği şey. Kimse tuvalet alışkanlıklarının duyulmasını istemez ve bu da anlaşılır bir şekilde biraz strese neden oluyor.

"Kahretsin!" diye tısladım, boğazıma yemek takıldı.

Boğazımı temizlemeye çalışırken boğazım yanıyor ve göğsüme birkaç kez yumruğumu vuruyorum. Kendime yemek yapmayı çok seviyorum ve mutfakta birkaç yemek kitabı buldum, onları tek tek inceliyorum. Evimi temizleyen gölge, kilerimi en iyi malzemelerle dolu tutuyor.

Kendimi kraliyet ailesinden biri gibi hissediyorum.

Bir parçam, Chev'in eşi olduğum için bu muameleyi gördüğümü merak ediyor, ama Aziel'in doğuştan cömert bir insan olduğu için böyle davrandığına inanmak istiyorum. İblislerin, özellikle de Wrath'ların, tesislerinde olağanüstü bir hizmet sundukları söyleniyor.

Herkes bunun, düşüşün nedenini ilk keşfettiklerinde kadınlara yardım etmek için hiçbir şey söylemedikleri için suçluluk duydukları için olduğunu bilir, ama onlara bu konuda hiç doğrudan soru sorulmamıştır. Aziel ile tanıştıktan sonra, ben de sormayacağım. O, tanıdığım en korkutucu erkeklerden biri ve herkes diğerk iki iblis arkadaşı Gray ve Silas'ın da aynı olduğunu söylüyor.

Charlotte için üzülüyorum, ama bu benim analiz etmem gereken bir ilişki değil.

Yemeğimi bitirip birkaç dakika boş vaktim kalınca, Chev'i aramak için kendimi tutamayıp kendime lanet ediyorum. Sanki her saat onunla ilgili yeni bir makale yazılıyor ve ben de hepsini okuyarak kendime işkence ediyorum.

Hikaye değişmedi ve acımasız sözleri okurken kendimi kontrol edemedim öfkeleniyorum. Onu sahtekar olarak nitelendiriyorlar ve pozisyonunu hak etmediğini söylüyorlar, ama ben bunların hiçbirine katılmıyorum. Hatta birkaç makale onun istifa etmesini ve Mammon veya Echo'nun pozisyonunu devralmasını istiyor ve bunlara rastladığımda telefonumu masama koyup birkaç derin nefes almak zorunda kalıyorum.

Beni böyle hissettiren şeyin eş bağı olduğunu biliyorum, ama bu, gazetecilerin Chev hakkında yanlış söyledikleri her küçük şeyi tartışmak istememi engellemiyor. Travmamı veya korkumu umursamadan, beni onu aramaya itiyor.

Eş bağı, onun benim için her şeyi düzeltecek tek kişi olduğuna tamamen ikna olmuş durumda. Keşke bu doğru olsaydı.

Aşkı bulma fikrini ne kadar sevdiğim kadar, bunun benim için mümkün olmadığını da uzun zamandır kabul ettim. Bu duygular için çok kırılmış durumdayım ve kendim ve çevrem için yapabileceğim en iyi şey, diğer kadınlara yardım etmeye odaklanmak.

Bu bana bir amaç veriyor ve zihnimi meşgul tutuyor, bu da beni sürekli tüketmeye çalışan şiddetli kaygıyı yatıştırmaya yardımcı oluyor.

Saate bakıyorum. İki dakika önce çıkmam gerekiyordu, ama bunun yerine başka bir makaleye tıklıyorum. Bu makalenin ekinde bir video var ve bunu görmezden gelmem mümkün değil.

Bir tane daha, sonra gideceğim. Sadece bir tane daha.

ALTINCI BÖLÜM

CHEV

AÇGÖZLÜ. LANET OLASI. PİSLER.

Göğsümdeki eli itiyorum, gardiyanlarımla eşimi görme girişimimi yine reddetmelerine kızgınım. Neredeyse üç hafta oldu. Vanessa'yı gördüğümde bu yana üç uzun hafta geçti ve bu beni içten içe yiyip bitiriyor.

Muhafızlar, yasağımın kaldırılıp kaldırılmadığını sormaya cesaret ettiğim için sanki korkunç bir canavar gibi davranıyorlar. Bunu her sabah yapıyorum, işe geldiğimde ilk yaptığım şey bu. Vanessa'nın yasağımı kaldırmaya karar verdiği günü kaçırmaktansa, kendimi utandırmayı ve çaresiz görünmeyi tercih ederim.

"Bugün olmaz Chev," diyor Tony.

Elini tokatlıyorum, o da yüzünü buruşturup elini göğsümden çekince biraz sakinleşiyorum. Tony bir iblis, bu yüzden eş bağı kurmanın nasıl bir şey olduğunu anlamıyor. O bu çekimi asla hissetmeyecek, bu yüzden yargılama hakkına sahip değil.

Eskiden ofisimin yakınındaki geçidi şekil değiştirenler izliyordu, ama Echo onları iblislerle değiştirdi. Tony Wrath'tan ve ona bakarak, daha önce burada olan şekil değiştirenlerden daha zorlu bir rakip olacağını anlayabiliyorum. Muhtemelen amaç da bu.

Ofisime dönmeden önce, portala bakarak içimden geçmek için can atıyorum. Yarın tekrar deneyeceğim.

Vanessa'nın beni görmeme izin vermesi sadece an meselesi.

İlk tanıştığımızda ne kadar büyük bir hata yaptığımı çok iyi anlıyorum. Ailem ve arkadaşlarımdan duydum, hatta daha önce hiç tanışmadığım, öfkeli bir incubus bile beni ziyaret etti. Haberler çabuk yayılıyor ve kimse benim davranışlarımdan memnun değil.

Çok sert davrandım ve her şeyi mahvettim. Yıllar boyunca yüzlerce, hatta binlerce kez eşimi görmek nasıl olurdu diye hayal ettim ve bu hayallerin hiçbirinde onun benden korkacağını düşünmemiştim.

Eş bağıni reddetmesi benim için tam bir şok oldu ve ona eş işaretimi göstermenin işleri kolaylaştıracağını düşünerek aptallık ettim. Kısmen ereksiyon olduğumu ve kendimi teşhir ettiğimi fark etmedim bile, fark ettiğimde ise geri almak için çok geç olmuştu.

Ve lanet olsun, keşke geri alabilseydim.

Sadece durumu düzeltmek için bir fırsat lazım.

Vanessa benim eşimin, her yönüyle benim için mükemmel olan kadın. Onunla konuştuğumda, eminim beni anlayacak ve affedecektir. Ciddi bir travma yaşadığını biliyorum ve hazır olmadığı bir şeye onu zorlamak gibi bir niyetim yok.

Çok sabırlı bir adam değilim, ama onun için sabırlı olacağım. Günlerim ve gecelerim onun korkusunun görüntüsü ve kokusuyla dolu ve bir daha asla bunun sebebi olmayacağım.

Onu istismar eden erkeklerden daha iyi değilim ve bir zamanlar ona sahip olan canavarları avlayıp öldürmekten bile zevk almadım. Echo, Vanessa'nın dosyalarını kilitleyerek eşime dair değerli bilgilere erişmemi engellemeye çalıştı, ama yeterince hızlı olamadı.

Terapi seanslarından ve sağlık değerlendirmelerinden yüklenen notların hiçbirine bakmadım, ama diğer her şeyi özenle okudum. Onun hakkında bilgi edinmekten büyük zevk alıyorum.

Bir zamanlar ona zarar veren ogrelerin öldüğünü öğrenince çok sevinecek. Bu, halkımın yorulmadan uygulamaya çalıştığı süreci bozuyor, ama umurunda değil. Cesetler çoktan bulundu ve hiçbir sonuç çıkmadı. Birkaç ölü ogre yeni bir şey değil ve kimsenin dikkatini çekmiyor.

Ofisimin kapısını açıp masamın arkasına oturdum. Echo şüphesiz yakında gelip bana bir şey için bağırmaya başlayacak, ben de bilgisayarımı açıp sistemimizde Vanessa'nın adını ararken sessizce mırıldanıyorum.

Ona mesaj göndermem engellenmiş ve bu durum değişmemiş gibi görünüyor.

Eşim hala beni görmek istemiyor. O kutsanmış bir tür, bu yüzden benim gibi bağ hissettiğini biliyorum. Beni arama isteğinin korkusunu gölgede bırakması sadece an meselesi. Sabırsızlanıyorum ve masamdan en yeni hobimi alıp ayağa kalkarak onun eski ofisine doğru yöneliyorum.

Shifters benim etrafımda dolaşıyor, gözlerime bakmaya çok çekiniyorlar. Onların konuşmalarının dikkatimi dağıtmaması beni mutlu ediyor.

Vanessa'nın ofisi hala onun kokusunu hafifçe taşıyor ve ben de havayı içeride tutmak için kapıyı kapatıp masasına oturup kitabımı açıyorum. Periler hakkında pek bir şey bilmiyorum ama Silas'ın kütüphanesinde onlar hakkında harika bir kitap buldum. O, benden çaldığımı fark edip geri almaya gelmeden önce kitabı bitirmeye kararlıyım.

En son kaldığım sayfayı buluyorum, şimdiden heyecanlanıyorum. Eşim hakkında ne kadar çok şey öğrenirsem, heyecanım o kadar artıyor.

Nimfler eğlenceli bir tür.

Vanessa'yı bulmadan önce onlara hiç dikkat etmediğimi itiraf etmekten utanıyorum. Fiziksel olarak güçlü değiller, erkekler bile zayıf ve küçük, ama şimdi perileri büyüleyici buluyorum. Doğayı seviyorlar, ki benim evim ormanlık bir şekil değiştirenler diyarının ortasında olduğu için bu ideal.

Dişiler de bazen yeteneklerle donatılmış oluyorlar. Genellikle duygularla veya doğayla bağlantılı oluyorlar ve Vanessa'nın da böyle bir yeteneği olup olmadığını merak ediyorum. Benim onun için yaratılmış erkek olduğumu anladığında, kendisiyle ilgili bilinecek her şeyi bana anlatacağından eminim.

Bir sonraki bölümde perilerin fiziksel özellikleri anlatılıyor, ama ben bu bölümü atlıyorum. Bu kitabın yazarı onlara açıkça cinsel ilgi duyuyor ve beni kızdıracak bir şey okumak istemiyorum. Eminim perilerin vücut şekli veya boyutu hakkında kaba şeyler yazmıştır ve bunu okumak istemiyorum.

Nimf kadınlar her zaman çok rağbet görmüştür. Narin yapıları ve cömert kişilikleri, zevk için kadın satın alan birçok erkeğin sapkın bir şekilde ilgisini çekmiştir. Vanessa'nın onlar tarafından istismar edildiği düşüncesi beni kontrol edilemez bir öfkeyle dolduruyor, ama bu öfkenin beni tüketmesine izin vermemek için elimden geleni yapıyorum. Bunu en iyi, onları nesneleştiren bölümleri okumayarak yapabilirim.

Nimfler şiddeti sevmezler, bu yüzden eşim için sakın olacağım.

Ofis kapısının çalınması dikkatimi çekiyor, ama bunu görmezden geliyorum. Muhtemelen Echo, Vanessa'nın ofisinde olduğum için bana nutuk atmaya gelmiştir. O gidene kadar burada değilmişim gibi davranacağım. Bazen işe yarıyor.

Kapı gürültüyle açılır, kalın ahşap duvara çarpar.

Aziel gelmiş, Silas'tan çaldığım kitabı hızla saklıyorum. Aziel, Vanessa'nın ofisine girerken kendini içeri davet ediyor ve kapıyı kapatıp etrafa bakarken kitabı fark etmemiş gibi davranıyor.

"O nasıl?" diye soruyorum.

Aziel kaşlarını kaldırır. "Sana da merhaba."

Vanessa'nın ofisinin manzarası çok güzel ve Aziel pencereden dışarı bakıyor. Benim ofisimden manzara daha da güzel ve Vanessa'nın çok seveceğini düşünüyorum. Ben çalışırken kucağıma oturup manzarayı seyredebilir. Sonra da beni seyredebilir.

"Ee?" diye soruyorum. "Nasıl?"

Aziel gözlerini devirir. "İyi uyum sağlıyor," der sonunda. "Meşgul ve kadınlar onu seviyor gibi görünüyor."

Bunu duyduğuma sevindim ve parmaklarımı amaçsızca eş işaretimin üzerinde gezdirerek başımı salladım. Yavaş yavaş koyulaşıyor, ama istediğim kadar hızlı değil. Daha iyi bir ilk izlenim bırakmış olsaydım, şimdiye kadar tamamen siyahlaşmış olabilirdi. Vanessa ve ben iyi bir durumda olurduk ve haberlerde eşime kötü davrandığımdan bahsedilmez, bizi kutlardı.

"Beni sordu mu?" diye soruyorum.

Cevabı zaten bildiğimi hissediyorum, ama acı çekmeyi seviyorum.

Aziel başını sallar, dudakları "*hayır*" kelimesini söylemeden önce bana cevabımı verir.

Ayım beni Vanessa'yı bulup onunla saklanmaya zorluyor ve bu dürtüyle savaşmak gittikçe zorlaşıyor. Ya o tehlikedeyse ve ben ona zamanında ulaşamazsam? Aziel'e güvenmeme rağmen, bir parçam onu benden uzak tuttuğu için ona kızgın, onun bunu Vanessa'nın isteği üzerine yaptığını bilsem de.

Aziel bana yaklaşır ve giysilerinde eşimin kokusunu aldığım da kaşlarımı çatırım.

Aziel neredeyse her gün tesisini ziyaret ediyor, ama ayım onun bunu bana inat etmek için yapmadığını anlamıyor ya da umursamıyor gibi görünüyor. En sevdiğim arkadaşımı rakip olarak görmeye başlıyorum ve bir kez olsun Aziel'in benden daha güçlü olmasına minnettarım. Kontrolümü kaybedip onu kazara öldürmek istemem.

Aziel, burun delikleri genişleyip gözleri kısıldığında, artan öfkemi hissediyor gibi görünüyor. Vücudu sertleşiyor ve kavgaya hazırlanıyor, bir saniye sonra, gücünün tümü ciğerlerimi dolduruyor. Bu, onun istediği gibi beni korkutmuyor.

Hatta, bu durum benim yersiz öfkemi daha da artırıyor gibi görünüyor. Onun boyuna yetişecek şekilde ayağa kalkıyorum. "*O benim eşim.*"

Aziel başını sallayarak hemen kabul ediyor. "Ona ilgim yok Chev."

Aziel'i tanıyan ve ona güvenen tarafım ona inanıyor, ama her geçen gün büyüyen irrasyonel tarafım inanmıyor. O bir

bir tehdit, kaderimde birlikte olmam gereken kadından beni ayıran erkek.

"Beni Wrath'a al." Çalınan kitabımı alıp masanın üzerine bırakıyorum. Kitap ağır *bir sesle* yere düşüyor, ben de hemen açıp perilerin yetenekleri ile ilgili bölümü gösteriyorum. "Periler kötü işitir ve görür. İnsanlar kadar kötü değil, ama benim veya senin kadar iyi de değil. Uzaktan izleyeceğim. Beni görmeyecek." Neredeyse yalvarıyorum. "Tesisin kapılarının dışında kalacağım ve onu rahatsız etmeyeceğim."

Aziel iç çekip başını salladı, ama o beni tamamen reddetmeden önce devam ettim

"Wrath kıyafetlerini giyeceğim" diyorum.

Deri kıyafetlerimi tercih ederim ama Vanessa için her şeyi yaparım. tesisin ötesindeki ormandan izlersem beni görmeyeceğinden eminim. Benim yönüme baksa bile, kıyafetlerim ortama uyum sağlayacak ve beni bir gardiyan sanacaktır. O benim olduğumu anlayamayacağı kadar uzakta kalacağım.

Onu rahatsız edecek hiçbir şey yapmam, ama odaklanmak için onun yanında olmam gerekiyor. Ayı ve ben bu kadar uzak olduğumuzda etkili olamıyorum ve bu, zihnimi tekrar toparlamama yardımcı olacak.

Ve Vanessa'nın güvende olmasını sağlar.

Onu korumak için benden daha uygun kimse yok.

"Chev..." Aziel, gözle görülür bir çelişki içinde içini çekerek, "Benden çok şey istiyorsun. O seni görmek istemiyor."

Biliyorum, ama Aziel'in istediğimi vereceğini de biliyorum. Ben onun tek arkadaşımı ve ne kadar sert görünmek istese de, bana karşı zaafi olduğunu biliyorum. Beni mutlu görmek istiyor ve ben de sadece eşimi izleyebildiğimde mutlu olabilirim.

"Ben çok sinsi biriyim," diye onu temin ederim. "Onun hayatına ya da işine karışmayacağım. Sadece o bölgede olmak istiyorum."

Aziel, sanki ona en komik şakayı yapmışım gibi gülüyor, ama ben komik olan neyi anlamıyorum. Charlie, şekil değiştirenlerin topraklarına geldiğinde ona sığınak verdim ve onu çok ilginç buldum. Günlerimin çoğunu onu gözetleyerek geçirdim ve o beni hiç fark etmedi.

"Senin için yapardım," diye devam ettim.

Bu bir yalan. Yapmazdım, ama Aziel'in bunu bilmesine gerek yok. Charlie sığınağa ihtiyaç duyarak benim topraklarıma gelseydi, Aziel'in onu bir daha görmemesi için elimden gelen her şeyi yapardım. Başarılı da olurdu.

Aziel burnunu çimdikledi ve pes ettiğini anladım. O zayıf. "Uygunsuz davranmayacağına söz vermelisin. Kimse görmüyor olsa bile, aletin pantolonunun içinde kalacak ve o isteyken evine gizlice girmeye çalışmayacaksın."

Onun ima ettiği şeye kızarak çenemi bir yandan diğer yana hareket ettirdikten sonra başımı salladım. Vanessa ile ilk görüşmemde hatalar yaptım, ama bir daha onun yanında asla bu kadar duygusuz davranmayacağım. Onun alanını asla bu şekilde ihlal etmeyeceğim, özellikle de benden ne kadar korktuğunu bildiğim halde.

Ve penisimi gündeme getirmek, yüzüme bir tokat atmak gibi geliyor. Değişkenlerin ormanda ihtiyaçlarını gidermeleri yaygındır ve Aziel'in bunu evinin mahremiyetinde yapmayı tercih ettiği için kendini üstün görmesinden bıktım.

"Asla böyle şeyler yapmayı düşünmem," diyorum. "Bu akşam eşyalarımı Wrath'a getireceğim." Aziel ağzını açıyor, ama o beni reddetmeden önce devam ediyorum. "Gölgelere benim için bir yatak odası hazırlatın. Tesisin önündeki pencere odada kalmak istiyorum. Vanessa benimle eve dönmeye karar verene kadar sizinle yaşayacağım."

Bu, ilgili herkes için en iyisi.

Boğazımı temizliyorum. "Beni reddedersen, bir daha seninle asla konuşmam."

Aziel gözlerini devirir ve elini saçlarında gezdirir. İsteddiği kadar umursamıyormuş gibi davranabilir, ama ikimiz de benim onun tek arkadaşı olduğumu biliyoruz. Bana ihtiyacı var.

"Evet?" diye soruyorum.

Aziel'in cevabını beklerken gergin bir şekilde parmaklarımı Vanessa'nın masasının yüzeyinde gezdiriyorum. Vanessa'ya yakın olmam gerekiyor ve onun hayatına izinsiz girip zorla yer edinmeye niyetim yok. Onu uzaktan izlemek benim için yeterli olacak. O hazır olana kadar bekleyeceğim.

Aziel başını sallar ve ben aceleyle kollarını tutarım, böylece beni Wrath'a ışınlatabilir.

O içgüdüsel olarak ellerimi itti, ama ben hemen ellerimi omuzlarına geri koydum. Gergindi ve ben onun kaslarını sıktım, sonra şeytanların şekil değiştirenler kadar dokunulmaktan hoşlanmadıklarını hatırladım. Benim halkım, cinsel olmasa bile yakınlığı sever. Aziel bundan hoşlanmaz.

"Bunu pişman etme," diye tehdit eder Aziel.

Onu bir kez daha sıkarım. "Pişman etmeyeceğim."

YEDİNCİ BÖLÜM

CHEV

VANESSA GÜZEL. Tüm şekil değiştiren erkekler eşleri hakkında böyle derler, ama ben özellikle samimiyim.

Ormanın derinliklerinde, kalın bir ağacın gövdesinin arkasına kısmen saklanarak duruyorum. Aziel'in beni izleyen düzinelerce muhafızı olduğundan eminim, meraklı piçler muhtemelen Aziel ve benim kararlaştırdığımız sınırları aşmadığımı kontrol etmek için sıkı emirler almışlardır.

Onlara rapor edecek hiçbir şey vermiyorum.

Eşim, ince parmağında sallanan bir anahtarlık ile evinden çıkarken, kendi kendine mırıldanıyor. Bol giysiler giyiyor, ama bunlar vücudunu pek gizlemiyor. Bol kıvrımları var ve giydiği her şey bunları ortaya çıkarıyor. Bunun onun niyeti olmadığını biliyorum, bu yüzden bakmıyorum. Uzun sarı saçları başının arkasında toplanmış, bu da hoşuma gidiyor çünkü yüzünü daha iyi görebiliyorum.

Nimflerin narin özellikleri vardır ve benim eşim de farklı değil. Onu seviyorum.

O yaklaşip golf arabasına binerken, endişeyle gömleğimin altını yumruklamaktan kendimi alamıyorum. O lanet olası aracı nefret ediyorum ve Aziel'in ona hiçbir kısıtlama getirmeden vermiş olmasını daha da çok nefret ediyorum. O her zaman tam hızda sürüyor ve o çok hızlı döndüğünde ve tekerlekler yerden kalktığında kalbim fiziksel olarak duruyor.

Daha önce hiç araba kullanmamış olmasından endişelenmeye başlıyorum ve arabayı neredeyse çarpacağı her seferinde çıkardığı sevinç çılgınlıkları, Aziel'e gidip arabayı geri almasını talep etmemi engelleyen tek şey. Bakım gerektirdiğini söyleyebilir ve sonra da uygun bir şekilde geri vermeyebilir.

Vanessa, arabaya binip çalıştırırken dolgun dudakları geniş bir gülümsemeye bürünüyor. Giymek zorunda kaldığım rahatsız Wrath kıyafetlerini çekip çıkarıyorum. Kendimi ortaya çıkarmama izin verilen tek zaman bu, ama bunun bir amacı var. Kıyafetlerimi yırtmak istemiyorum, bu yüzden onları yere koyup hayvan formuma dönüşüyorum.

Bu özgürleştirici bir his ve kendime birkaç dakika izin verip uzuvlarımı ve belimi esnetiyorum. Bu iyi geliyor ve kıyafetleri dışlarımle alıp Vanessa'yı takip etmeye başladığımda boğazımdan düşük bir homurtu çıkıyor.

Görölmeyeceğim kadar uzak duruyorum ve o işe giderken ben de mutlu bir şekilde çitin kenarında koşuyorum. Kendine mırıldanmaya devam ediyor, kadını her gece evinden yükselen müziği sevmeye başlamış.

Aziel, hava karardığında onu izlememi yasaklıyor, bu yüzden çok fazla duyamıyorum, ama çoğu gece onun birkaç dakikalık cığlık gibi şarkılarını dinlemeyi seviyorum. Dün gece perdelerini kapatmadı ve ben de mutfakta yemek yaparken dans etmesini izledim.

Sık sık yemek pişiriyor ve ben de mutfağımı genişletme planları yaptım. Evimden memnun olmasını istiyorum ve onu burada mutfakta hareket ederken gördükten sonra, benim mutfağımanın yetersiz olduğunu anladım. Yeterli tezgah alanı ve dolaplarım yok, ama bunlar kolayca düzeltebileceğim şeyler.

Et yediğini öğrenince de rahatlardım. Okuduğum kitapta birçok perinin vejeteryan olduğu yazıyordu, ama dün eşimin büyük bir but parçası hazırlayıp yemesini izledikten sonra, onun da ucka'yı seveceğinden eminim. Bulabildiğim en büyüğünü yakalayacağım ve o da çok memnun olacak.

Belki şanslıysam, eti ona yedirmeye bile izin verir.

Bu düşünce beni heyecanlandırıyor, bu yüzden kendimi bu düşünceden uzaklaştırmaya zorluyorum. Heyecanımın beni ele geçirmesine izin vermemek için elimden geleni yapıyorum. Vanessa'nın, onun hakkında düşündüğümde yaşadığım fiziksel tepkileri hoş karşılamayacağını düşünüyorum. Şekil değiştirenler fiziksel yakınlığa büyük önem verirler, ama ben bu tür bir ilişkimiz olmayacağını çoktan kabullendim. Bununla bir sorunum yok.

Aziel'in muhafızları, eşimi ormanda takip ederken kasıtlı olarak benim yönüme bakmaktan kaçınıyorlar, ama burada olduğumu bildiklerini anlayabiliyorum. Çok yaklaşınca gerginleşiyorlar ve hatta bazıları eşimin arkasından bana uyarıcı bakışlar atıyor. Ben korkmuyorum.

Aziel benden daha güçlü olabilir, ama muhafızlar benim için çiğneme oynucağından başka bir şey değil.

Öfke dayanılmaz derecede sıcaktır ve Vanessa tesisin arka kapılarının önünde yavaşlayıp dururken ben havaya nefes nefese kalırım. O, alelacele, uygunsuz aracını kenara park eder ve hızlı adımlarla içeri girer. O her zaman acele eder, ama onun için üzölmüyorum. Sabahları telefonuyla çok zaman geçirir, güne hazırlanırken sürekli bu küçük cihazın dikkatini dağıtır.

Eşim kendini geç kalıyor.

Yaramaz kız.

Bu sabah neredeyse bir saatini telefonuyla geçirdi. Ekranı bakarken burnunu kıvrıp dudaklarını büzerek neye baktığını bilmek için her şeyi yapardım. Açıkça üzgün olmasına rağmen dayanılmaz derecede sevimliydi. Bir oyun oynadığını ve o küçük somurtkan yüz ifadesinin kaybettiğinde yaptığı bir yüz ifadesi olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor.

Vanessa arka girişteki güvenlik görevlilerini selamlıyor, onlar kapıyı açtıkça dostça gülümsemesi büyüyor. Onların arasına kaybolmasını izliyorum, günün sonuna kadar uzun bekleyişten şimdiden korkuyorum. Kapılar arkasından kapanıyor ve geri dönmeyeceğinden emin olmak için birkaç dakika daha bekliyorum, sonra kıyafetlerimi çıkarıp insan formuma geri dönüyorum.

Wrath kıyafetlerinden nefret ediyorum ve dayanılmaz kıyafetleri giyerken homurdanıyorum. Buna razı olduğumu biliyorum, ama yine de nefret ediyorum. Sıkışmış hissetmekten nefret ediyorum ve tüm günümün, eşimin işe gidip gelmesini gizlice izlemekle geçmesinden nefret ediyorum. Daha fazlasını istiyorum. Onunla konuşmak, dostça selamlarını duymak ve bana yönelik gülümsemesini görmek istiyorum.

Vanessa gittiği için gardiyanlar şimdi bana açıkça bakıyorlar ve ben arka kapıdaki gardiyanlara kötü bir bakış attıktan sonra dönüp Aziel'in evine doğru yürümeye başladım.

Charlie, Aziel'in benimle kalmama izin verdiğini duyduğunda mutlu olmamıştı, ama sanırım bana tekrar ısınmaya başladı. Bana kızgın olmasını sevmiyorum, hak ettiğimi bilsem de. Yine de, burada olduğum sürece ofisinde çalışmama izin verecek kadar nazik davrandı. Bu özellikle harika, çünkü genel merkeze gidip Echo'yu görmek zorunda kalmıyorum.

Kız kardeşim çok burnunu sokan biridir.

Aziel'in evinin ön kapısını açtığımda çocuklar çığlık atıyor. Ev büyük, ama sesleri duvarlardan yankılanıp koridorlarda yankılanıyor. Giriş holüne adımımı atar atmaz Cassia bana saldırıyor. Minik öfkeli yaratık kısa bacaklarını bacağıma doluyor ve ben Charlie'nin ofisine doğru ilerlerken dişlerini uyluğumun dışına geçiriyor.

Söz konusu kadın mutfakta kahvaltı hazırlıyor ve ben odadan parmak uçlarında geçiyorum. Cassia bacağıma ısırma devam ediyor ve ben onu sallayarak uzaklaştırıp yolumun üzerindeki masaya koyuyorum.

"Senin için bir depozito," diye Charlie'ye şaka yapıyorum.

Hâlâ bana kızgın, ama dudaklarının köşeleri yukarı doğru kıvrılıyor, gülümsemeyi engellemeye çalışıyor. Karnına bakıyorum, büyüyen

sonra tezgahtan bir elma alıp ofisine doğru devam ediyorum. İşlerim geciktiği için, konsantre olabilmek için Vanessa'yı aklımdan çıkarmaya çalışıyorum. Neredeyse imkansız ama öğle yemeğinden önce işimin büyük bir kısmını halletmeyi başarıyorum.

Bir gölge bana bir tabak ucka getiriyor ve ben çalışmaya devam ederken düşünmeden yiyorum.

Bu, haftalardır en konsantre olduğum an ve bunun nedeninin sonunda Vanessa'yı göreceğim olmam olduğunu biliyorum. Ayım haftalardır perişan haldeydi ve sonunda sakinleşti. Eşlerimiz hayvanlarımızı rahatlatır.

İlişkimiz istikrarsız olsa da, ayım onun hayatta olduğunu ve sadece birkaç kilometre uzakta olduğunu bildiği için mutlu.

Mesajlarıma cevap verirken, daha önce mırıldandığı şarkının ritmine parmaklarımla eşlik ettiğimi fark ettim. Bazıları bir haftadan eski, bu affedilemez bir şey. Mammon, istifa etmem gerektiğini söylerken haklı olabilir. Zamanımı sürüm ve dişiler arasında bölmek zor ve şimdi Vanessa da bu karışıma dahil olduğu için verimliliğim tüm zamanların en düşük seviyesinde.

Her iki sorumluluğumu da yeterince yerine getiremiyorum.

Bilgisayarım çalmaya başlıyor ve kız kardeşimin adıyla bir görüntülü görüşme isteği beliriyor. Dudaklarımı büzüyorum, göğsüm çöküyor ve aramayı kabul ediyorum. Bir saniye sonra Echo'nun çirkin yüzü ekranımı kaplıyor ve hemen bir nutuk atmaya başlarken zaten somurtuyor. Onunla birlikte olacak eşine acıyorum.

"Chev..." Bir an durup burnunun köprüsünü sıkıştırıyor. "Neredesin?"

Gerçeği söylemek istemediğim için omuz silkiyorum. Vanessa'yı aşırı derecede koruyor ve Wrath'ta olduğumu öğrenirse beni öldürür.

"Bir kez daha soracağım Chev. Neredesin lan?" Echo öfkeyle tekrarlar.

Omurgam dikleşir, ayım bu meydan okumayı hoş karşılamaz. Echo benim en sevdiğim kardeşim olabilir, ama yine de yetki bende. Bana saygı gösterecek.

"Öfke içindeyim," diyorum, "ve önemli bir konu konuşmak istemiyorsan, işime dönmem gerekiyor."

Echo'nun öfkesini neredeyse tadabiliyorum. Alaycı bir şekilde güler ve gözleri bilgisayarın arkasındaki bir şeye, ya da birine kayar. Dudaklarım kıvrılır, beni kandırdığı için öfkelenirim.

"Orada kim var?"

Echo sesimin keskinliğinden şaşırmış gibi görünüyor ve gözlerini devirip bilgisayarı döndürüyor. Aziel ve Gray olduğunu görünce rahatlıyorum. Masasının diğer tarafındaki sandalyelerde oturuyorlar. Gray göz kırıp bana hafifçe el sallıyor, Aziel ise hafifçe başını sallıyor.

"Beni neden çağırdınız?" Echo ekranımda yeniden belirince soruyorum.

Cevap vermek yerine, ekranını paylaşarak bana birkaç dakika önce gönderdiğim mesajı gösterir. Yılın geri kalanı için giyim bütçesini artırıyorum, bu kararı dikkatlice düşündüm. Hala tesislerde yaşayan kadınlara temel günlük giysiler veriliyor, ancak bence kendileri seçtikleri birkaç ek giysi satın almalarına izin verilmeli. Onlara, dört veya beş adet orta fiyatlı giysi alabilecekleri yıllık bir bütçe verilecek.

Kaşlarımı çatıyorum. "Evet? Bunun nesi yanlış?"

"Bu paranın nereden geleceğini düşünüyorsun?" diye soruyor Echo. "Bu sürdürülebilir değil."

Sürdürülebilir olması gerekmiyor. Wrath ve Lust, rehabilitasyon programlarının neredeyse tüm masraflarını karşılıyor. Ticaret programları bir miktar gelir getiriyor, ancak organizasyonun tamamı zarar ediyor. Hiçbir kısmı sürdürülebilir değil, ancak bunun sonsuza kadar devam edeceğini beklemiyoruz.

Hedef, tesislerin artık gerekli olmadığı bir noktaya ulaşmak. Kapatacağımız gün mutlu bir gün olacak, çünkü bu, kadınların dünyada tekrar güvenli ve rahat bir şekilde yaşayabilecekleri anlamına geliyor. Eşim, onların ne kadar ileri gidebileceklerinin mükemmel bir örneği.

"Lust ödeyecek," diyorum. Gray ile bu konuyu konuşmadım, ama o daha önce benim bütçe kararlarımı hiç reddetmedi. Onun krallığı son derece zengindir ve o da benim kadar kadınlara zevk sunmaya inanır.

Sonraki kırk üç dakikayı tartışarak geçiriyoruz, dördümüz ikiye bölünmüş durumdayız. Aziel bu konuda Echo'nun tarafını tutuyor, ama Gray benim tarafımda. Azgın incubus'un her zaman benim tarafımı tutacağına güvenebilirim ve görüşmeyi galip hissederek sonlandırıyorum.

Gray ödemeyi kabul etti ve benim planım daha fazla kadın çalıştırmamızı sağlıyor. İnsanlar ek giysileri tasarlayıp üretmek zorunda kalacaklar ve birkaç hafta sonra sona erecek moda ile ilgili bir ticaret programımız var. Bu kadınlar, programı bitirdikten kısa bir süre sonra iş buldukları için çok mutlu olacaklar.

Neşeli bir gülümsemeye işime geri dönüyorum ve Aziel ofisime girmeden önce gelen kutumun önemli bir kısmını hallediyorum. Yorgun görünüyor

ve benim eşimin kokusunu taşıyor.

"Berbat görünüyorsun," diyorum.

Aziel sessizce gömleğini çıkarır ve bana doğru fırlatır. Kumaşı ıslatmasından hoşlanmıyorum ama Vanessa'nın kokusunu taşıyan bir şeyle uyumak ayımı sakinleştirecektir.

"Eşin oldukça açık sözlü," diyor, masamın karşısına otururken.

Gülümsüyorum.

"Asistanımı zorlayarak takvimime bir toplantı eklemesini sağladı," diye devam eder, elini saçlarında gezdirerek. "Sonra da tüm toplantı boyunca ne kadar meşgul olduğumu anlatarak beni azarladı."

Bunu duyduğuma sevindim ve kahkaha

attım. "Sen meşgulsün," diyorum.

Aziel omuz silkiyor, başka yere bakıyor. "Haklı noktalar vardı."

Tabii ki öyle yaptı. Arkadaşım, şimdiye kadar işe aldığımız en zeki kişi ve Wrath tesisinin en değerli çalışanlarından biri. Aziel yavaşça nefes alır ve ayağını uzatır. Mutlu değildir, ama o hiçbir zaman mutlu olmaz. Ben buna alıştım.

"Charlie haftalardır işe dönmek istediğini söylüyor," der. "Onu boğduğumuzu ve onun iş yükünü düşündüğüm kadar iyi idare edemediğimi söylüyor." onu boğduğumuzu söylüyor ve görünüşe göre onun iş yükünü düşündüğüm kadar iyi yönetemiyorum." Charlie'nin ayak seslerinin duyulduğu tavana bakıyor. "Onun işe dönmesine izin vermek fena fikir olmayabilir."

Charlie bunu duyunca mutlu olacak.

Ofisin kapısı açılır ve Cassia içeri girer. Tombul kolları ve bacakları, hızla büyüyen uzuvları için çok küçük olan pijamaların içinde boğuluyor. Onu her gördüğümde daha da büyümüş oluyor ve bir görevi olan bir kadın gibi odaya fırtına gibi giriyor.

Gözleri Aziel ile benim arasında gidip geliyor ve bir saniye fazla üzerimde kaldığında geri çekiliyorum.

Çocukları severim, ama bu çocuğu görmezden gelmeyi tercih ederim. Bu minik öfke, yeni çıkmaya başlayan iki keskin dişe sahip ve her zaman dişlerini çıkarmak için bacaklarımı kullanmaya çalışmasından hoşlanmıyorum.

Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi bana doğru geliyor ve onu kucağıma alırken ona korkumu göstermeyi reddediyorum. Beni ısırmadığında memnun oluyorum. Masadaki eşyalarla oynamak istiyor ve ben bilgisayarımı onun ulaşamayacağı bir yere çekiyorum ve Aziel'in gömleğini kenara itiyorum ki kokusunu üzerine bulaştırmasın.

"Cassia ve benim fotoğrafımızı Vanessa'ya gönder," diyorum Aziel'e. "Çocuklarla iyi anlaştığımı görmesini istiyorum."

Aziel gülüyor. "Kesinlikle olmaz."

Kaşlarımı çatıp Cassia'yı dizimle sallayarak ilgisini kaybedip uzaklaşmasını sağlıyorum. Beni sadece üç dakikalık aralıklarla seviyor gibi görünüyor. Onu çeken şey benim ayım. Benim bir avcı olduğumu hissediyor ve küçük yaşına rağmen bana meydan okumak istiyor. Ancak benim onunla kavga etmeyeceğimi anladığında, benim yanımda olmak istemiyor.

Büyüdüğünde tam bir baş belası olacak.

Diğer iki çocuk Gray'le birlikte üst katta ve incubus onları heyecanlandıran bir şey yaptığında çığlık atıyorlar. Charlie de onlarla birlikte, yüksek sesle kıkırdıyor.

"Vanessa'nın Charlie ile çalışmaktan hoşlanacağını düşünüyorum," diyorum ve dikkatimi Aziel'e geri veriyorum. "Echo, Vanessa'nın görüşme sırasında senin kadınına hayran kaldığını söyledi."

Aziel, Charlie'yi işten çekme kararım hakkındaki görüşlerimi zaten biliyor, bu yüzden tekrar dile getirmeyeceğim. Charlie işini seviyor, kadınlara yardım etmekte bir amaç buluyor ve Aziel'in sırf hamile olduğu için onu işten ayrılmaya zorlamasının doğru olduğunu düşünmüyorum. Onun korkularını anlıyorum, ama Charlie yetenekli bir kadın.

Ve onunla çalışmaktan keyif alıyorum. Onunla birlikte olmak eğlenceli ve erkekleri hizada tutmakta en iyisi. O yokken erkekler çok otoriter davranıyorlar. Her toplantıyı kendi aralarında bir tartışmaya dönüştürüyorlar, herkes eve gidip Charlie'ye ne yapmalarını istediğini soracaklarını bildiği halde zaman ve enerji israf ediyorlar.

Onları toplantılardan çıkarmak ve doğrudan karar vericiye gitmek en kolayı.

"Charlie, Vanessa ile tanışacağı için heyecanlı," diyor Aziel, saate bakarak. "Çoktan çıkmış olman gerekmiyor mu?"

Aziel'in bakışlarını takip ediyorum ve geç kaldığımı fark edince paniğe kapılıyorum. Eşim söz konusu olduğunda zamanın nasıl geçtiğini asla fark etmem, Aziel'in gömleğini tutup bir anda ofisten çıkıyorum. Aziel'in kahkahaları arkamda koridorda yankılanıyor, ama kıyafetlerimi çıkarırken bir kulağımdan girip diğerinden çıkıyor.

Ayı formumda tesise en hızlı şekilde ulaşabilirim.

Eve götüreceğim bir arkadaşım var.

BÖLÜM SEKİZ

VANESSA

YORGUNLUĞUMUN ÖTESİNDEYİM.

Yine de, yatmaya hazırlanmam gerektiğini bilmeme rağmen, kendimi Chev hakkında bir makaleyi diğerinin ardından umutsuzca okurken buluyorum. İnsanlar hala ona kızgın, ama olaylar nihayet sakinleşmeye başlıyor.

Hâlâ manşetlerin önemli bir kısmını o kaplıyor, ama aralarında başka konularla ilgili haberler de var. İnsanların Chev'in yanlışlarını unutmasını görmek beni olması gerekenden daha iyi hissettiriyor. Bana davranışları yüzünden ondan nefret etmek istiyorum, ama bu duyguyu bulmakta zorlanıyorum.

Kanepeme uzanıyorum, Chev hakkında özellikle sert bir makaleyi gözden geçirirken sinirim artıyor. Makale, Mammon'un desteklediği bir haber kuruluşu tarafından yazılmış, bu yüzden önyargı olması beklenen bir şey. Açgözlülük Kraliçesi, özellikle eşinin Chev'in topraklarında öldüğü için, şekil değiştirenlerden açıkça nefret ediyor.

Makaleyi bitirip konuyu değiştiriyorum. Chev'e hayran olan birkaç çevrimiçi topluluğa rastladım. Onlardan nefret ediyorum, ama son birkaç haftadır neredeyse tüm boş zamanımı onları inceleyerek geçirdim.

Onun hayranları, erkekler ve kadınlar, onun eşi olmak istediklerini açıkça tartışıyorlar. Onunla ilgili arzularını ve fantezilerini rahatsız edici bir şekilde dile getiriyorlar ve onun eşi olduğumu öğrendiklerinde bana kin besleyeceklerinden korkuyorum.

Onu reddettiğimi öğrendiklerinde nefretleri daha da artacak.

Muhtemelen onun eşini kimin olacağı konusunda tahminlerde bulunmaya başlayacaklar. Birini seçmek zorunda kalacak. O, sürüsünün alfa erkeği ve bir noktada çocuk sahibi olması gerekecek. Eminim birçok kadın teklifte bulunacaktır.

Onların çevrimiçi forumuna giriyorum ve söylediklerini görünce dudaklarımı ısırıyorum. Sözleri beni olması gerekenden daha fazla kızdırıyor, ama bunun tek nedeni başkalarının Chev hakkında fanteziler kurması fikrinden nefret etmem. Eş bağımız sahiplenici ve onlar sık sık kaba şeyler söylediğinde kalbim sızlıyor.

Gruptaki kadınlar hala Chev'in eşinin kim olabileceğini tahmin ediyorlar, ama beni neredeyse tamamen es geçtiler. Ben bir periyim ve görünüşe göre bu beni adaylar arasından çıkarıyor. Yüce Chev asla böyle zayıf bir kadınla eşleşmez.

Bu, itiraf etmek istediğimden daha fazla duygularımı incitiyor, ama yine de kaydırmaya devam ediyorum.

Bugünün en popüler gönderileri Chev'in Seeker karargahında olmaması ve bir diğeri, daha kaba olanı, uyluklarındaki izlerle ilgili. Önce uyluklarıyla ilgili olanı okumak istiyorum, ama kendimi tutuyorum ve ilk gönderiye tıklıyorum.

İnsanlar Chev'i görmekten hoşlanıyor ve son birkaç haftadır onunla ilgili resimlerin olmaması onları endişelendiriyor. Çoğu, eşiyle ilgili her şey sakinleşene kadar onun şekil değiştirenlerin topraklarına döndüğünü düşünüyor. Echo ve ona yakın birkaç kişi, onun hayatta olduğunu kısaca belirtmek dışında, onun nerede olduğu hakkında konuşmayı ve herhangi bir bilgi paylaşmayı reddediyor.

Onun hayatta olduğunu biliyorum. Aramızdaki bağ zayıf, ama yine de birbirimizi gördüğümüzde tetiklendi. Ölseydi bunu anlardım. Ruhumun derinliklerinde bir özlem hissederdim ve bir parçam sonsuza dek yok olurdu. Böyle bir şey hissetmiyorum, bu yüzden onun hayatta olduğunu biliyorum.

Umarım bağımız sadece bundan ibarettir. Bazı eşler birbirlerinin aşırı duygularını, özellikle de acı ve korku gibi olumsuz duyguları hissedebilirler. Bu, periler arasında yaygın bir şey değil, ama şekil değiştirenler arasında yaygındır. Chev'in benim duygularımı hissetmesini istemiyorum.

Gruptaki bazı kadınlar Chev'in Aziel'le birlikte olduğunu tahmin ediyor, bu da benim düşünmek istemediğim bir olasılık. Aziel'in malikanesi tesise yakın, kapılı mülkten sadece birkaç kilometre uzaklıkta. Onun ve Chev'in arkadaş olduğunu biliyorum, ama umarım eşime kapılarını açmamıştır.

Sadece bu düşünce bile kalbimi korkuyla çarpıtıyor ve bu olasılığı düşünürken pencerelerime bakıyorum. Eğer Wrath'a kabul edildi ise, bana ulaşması sadece an meselesi. Değişkenler eşlerini öylece bırakmazlar ve Chev beni arayacaktır.

Nerede yaşadığımı biliyor mu?

İşe giderken ve işten dönerken gözlerimi ve kulaklarımı dört açıyorum, ama şimdiye kadar bir şey görmedim. Ormanda beni takip eden dev bir ayıyı görmemem mümkün değil diye düşünüyorum.

Konuşma cinsel bir hal aldığı anda, sohbetten çıkıyorum. Kadınlar, Chev'in eşi olmayı ne kadar çok istediklerini ve

asla ondan kaçmayacaklarını tartışmaya başlarlar. Bu tartışma kısa sürede, Chev'in kendilerine yaptıkları acı verici şeylerin ayrıntılarını paylaşmalarına dönüşür.

Gruptaki kadınların çoğu benden daha genç, o kadar gençler ki, şekil değiştirenler Seekers tesisini ele geçirdiğinde henüz ergenlik çağındaydılar. Satılmak için çok küçüktüler ve satın alınmış bir kadın olmanın nasıl bir şey olduğunu hiç yaşamadılar. Bilmiyorlar, o zaman nasıl anlayabilirler? Kanepeden kalkıp yatak odasına çıkarken bunu kendime tekrar ediyorum.

Erkeklerle karşı bu kadar açık olan genç nesil kadınların olması beni mutlu ediyor. Bu iyi bir şey. Bu bir ilerleme. Ama yine de beni çok kızdırıyor. Chev benim arkadaşım ve onu istemiyor olsam bile, bu onun benim olmaktan çıkacağı anlamına gelmez.

Bu mantıksız ve adaletsiz, ama ben böyle hissediyorum.

Chev'in başka kadınlarla birlikte olduğu düşünceleri beni tüketiyor ve pijamalarımı giyip odamda volta atarken etrafımda olup bitenlerin neredeyse hiç farkında değilim. Bu grubun söyleyeceklerini daha fazla okumak istemiyorum, ama haber kuruluşlarının yaydığı olumsuz şeyleri de okumak istemiyorum.

Çaresizim ve kendimi onun resimlerine bakarken buluyorum, saçlarımı elime alıp çekiyorum. Binlerce olmasa da yüzlerce resim var. O, neredeyse her alanda en popüler erkeklerden biri ve yüzü muhtemelen en tanınabilir yüzlerden biri.

Hiç başka bir kadınla birlikte olmuş mu acaba?

Eminim insanlar ona atlıyor, muhtemelen benim asla rahat hissetmeyeceğim şeyler teklif ediyorlar. O sağlıklı bir yetişkin erkek, eminim cinsel ihtiyaçları vardır. O kadınların tekliflerinden herhangi birini kabul etmiş mi?

Shifterlar eşlerini beklemekten gurur duyarlar, ama hepsi değil. Üreme sistemleri hala çalışır ve erkekler, onları tatmin olmaya iten testosteron ve diğer hormonlarla doludur. Bir shifter erkeğinin bir kadınla sevişmesini engelleyen hiçbir şey yoktur, belki gelenekler hariç.

Avuç içlerim terli, pencere pervazına oturmadan önce yumuşak pamuklu geceliğimin kumaşıyla siliyorum. Yatmak için çok gerginim, Chev'le ilgili öfke dolu düşünceler kafamda dönüp duruyor ve bana bir an bile huzur vermiyor.

Uyanık olduğum her an aklımı kurcalayan izi görmek için, neredeyse çaresizce onun uyluğunun resmini yakınlaştırıyorum. Onunla ilgili çok sayıda resim olduğu için, hayvan ve eş izlerinin daha fazla olacağını düşünmüştüm.

Bunun yerine, tatmin edici olmayan grenli resimlere yakınlaştırmak zorunda kalıyorum. Bu, içimdeki kaşıntıyı gidermiyor ve resimden resme geçerken sessizce inliyorum. Sadece onun eş izini görmek istiyorum. Bu iz, uyluğunun üst kısmında, kasıklarına çok yakın bir yerde ve içimde hissetmek istemediğim duygular dönmeye başladığında göğsüme bir elimi koyuyorum.

Chev çok kaslı ve bundan nefret etmem gerek. Biliyorum, ama tek düşünebildiğim, ellerimin altında nasıl hissedeceği. Bacaklarına, gövdesine, omuzlarına ve vücudunun her yerine dokunmak istiyorum.

Onun beni bu kadar muhtaç hissettirmesinden nefret ediyorum ve lanet olası bağı lanetlerken pencereden kalkıp yatak odasının ışıklarını kapatıp yatağa giriyorum. Chev'in dövuştüğü bir video var, çaresizliğim doruğa ulaştığında neredeyse her gece izlediğim bir video. Videoda çok güçlü görünüyor ve kendimi hayal kurmaktan alıkoyamıyorum.

Hayal kurmanın bir sakıncası yok. Chev asla bilmeyecek, bu yüzden bir zararı olduğunu düşünmüyorum.

BÖLÜM DOKUZ

CHEV

VANESSA ben oraya vardığımda çoktan tesisten ayrılmıştı ve ben geç kaldığım için kendime lanetler yağdırarak onun evine koştum. Golf arabası verandasının yanında park edilmişti ve ben somurtarak insan formuma geçip giyindim. Onu özlemiştim ve kendimden başka kızacak kimsem yoktu.

Onun evinin arkasında, penceresinden baksa bile beni göremeyeceği kadar ormanın derinliklerinde dolaştım. Perdeleri kapalıydı, ben de bir ağaca yaslanıp telefonumla oynadım, hakkımda yazılan en yeni makaleleri düşüncesizce kaydurdum. Zamanla daha iyi olacaklarını ummuştum, ama daha da kötüye gidiyorlar. Mammon beni itibarsızlaştırmak için çok çalışıyor ve başarılı oluyor.

İstifa etmem istenmesi sadece an meselesi. İşimde iyiyim ve başarmaya söz verdiğim birçok değişikliği verimli bir şekilde uyguladım. Kadınlar inanılmaz bir hızla rehabilite oluyorlar ve başlangıçta planladığımızdan daha da fazla başarı elde ediyoruz. Ama bu yeterli değil.

Bir kadına, kendi eşime saygısızlık ettim ve bunun için cezalandırılıyorum. İnsanlar bana olan güvenlerini yitirdiler ve dürüst olmak gerekirse onları suçlayamam. Echo benim yerimi alacak, ama o iyi bir lider. Kadınlar emin ellerde olacak.

Rastgele bir taşı tekmeliyorum ve Vanessa'nın arka pencerelerine bakıyorum. Hiçbir yerde görünmüyor, eşim evinin içinde saklanıyor. Hayal kırıklığına uğradım, ama sorun değil. Yarın sabah geri geleceğim. Vanessa sabahları her zaman daha canlıdır.

Birkaç makale daha gözden geçiriyorum, ama Vanessa'nın yatak odasının ışığı yanar yanmaz ilgimi kaybediyorum. *Evet*. Eşim odaya yavaş ve uykulu adımlarla giriyor. Bugün uzun bir gün çalıştı ve eminim yorgun düşmüştür.

Neler olduğunu anlayamadan, telefonunu yatağa fırlatıp gömleğini yırtıp attı. Yutkundum, gözlerim onun pürüzsüz karnına ve göğüslerine takıldı.

Karnında ve göğsünde. Mütevazı bir sütyen giyiyor, ama bu beni ezmeye yetiyor.

Gitmem gerektiğini çok iyi bilsem de dudaklarımı yalıyorum. Ancak kaslarım emrimi yerine getiremiyor. Etrafta onu görebilecek kimse olup olmadığını kontrol etmek için etrafı tarıyorum ve hızla soyunup ayı şekline dönüşüyorum. Bu şekle dönüştüğümde daha iyi duyuyorum ve Vanessa yatak odasında dolaşırken gardiyanların sesini dinliyorum.

Çok yaklaşan herkesi öldürürüm.

Otururken kığım birkaç dalı kırıyor ve Vanessa pencereye yaklaşırken ayının uluma içgüdüleriyle mücadele ediyorum. O, ona varlığımızı bildirmek istiyor ama ben reddediyorum. Burada olduğumu öğrenirse üzülür ve ben bencilce onun soyunmayı bırakmasını istemiyorum.

O pantolonunu çıkarmaya başladığında kuyruğumu yere vuruyorum.

Düğmelerini açıyor, ama açık mavi iç çamaşırı görünür görünmez, homurdanıp başka yere bakıyorum. Onu çok görmek istiyorum, ama böyle değil. Bunu yapmayacağım. Böyle bir adam olmayacağım.

Geri dönüşüm yaparken ve giyinirken bakma içgüdüleriyle mücadele ediyorum. Giysilerim dar ve rahatsız, Aziel'e bana bu kadar sıkı giysiler verdiği için lanet ediyorum. Deri giysilerimin özgürlüğünü özlüyorum.

Aziel'in gömleği özenle katlanmış ve kenara kaldırılmış, giymeden önce tereddüt ediyorum. Hâlâ Vanessa'nın kokusu var ve bu kokuyu oldukça seviyorum. Bu gece onunla uyumayı planlamıştım, ama kendimi kontrol edebilen biri olarak bilinmem.

Bu, bir şekil değiştirenin en iyi özelliği değildir.

Kendimi birkaç dakika boyunca bir ağaca bakmaya zorluyorum, böylece Vanessa'ya giyinmesi için yeterli zaman veriyorum. Eminim deri kıyafetlerini çabucak değiştirir. Soyunması da daha kolay olurdu, ama bunu beklememem gerektiğini biliyorum. Eşim, kıyafetlerini çıkarmamı asla istemeyebilir.

Onun penceresine geri döndüğümde, giyinmiş olduğunu görünce rahatlarım. Siyah bir gecelik giymiş, pamuklu kumaş vücudunun her kıvrımına yapışıyor. Çıplak da olabilirdi.

Wrath kıyafetlerinden nefret etmeme rağmen, bunu oldukça beğendim.

Hayal gücüne çok şey bırakıyor, ama aynı zamanda hiçbir şey bırakmıyor. Vücudunun her eğimini ve kıvrımını görebiliyorum ve o telefonunu alıp odada dolaşırken, dolgun göğüslerine veya geniş kalçalarına bakmamak için elimden geleni yapıyorum.

Yüzü kızarmış, bu da merak uyandırıcı. Onu bu kadar duygulandıran neye bakıyor? Ara sıra, telefonu pencereye dönük olacak şekilde dönüyor ve ben görmek için biraz daha yaklaşıyorum. Yine de yetmiyor, ekranını tam olarak göremiyorum

ekranını göremiyorum ve daha iyi görebilmek için bir ağacın alt dallarına tırmanıyorum.

Bu uygunsuz bir davranış. Fazla ileri gittiğimi biliyorum, ama ne yaptığını görmek zorundayım. Yeni açı daha iyi ve sonunda ekranını gördüğümde elimi ağzıma kapatıyorum.

Ben. Benim fotoğraflarıma bakıyor.

Ayım göğsümden yüksek sesli titreşimler çıkarıyor ve onları durdurmak için havayı yutmam gerekiyor. Çok gürültü yapamam. Vanessa bir perisi olabilir, ama kulakları benim lanet ayımın sinir bozucu çiftleşme seslerini algılayacak kadar iyi.

Oturduğum ağacın dallarını sıkıca kavrarım, o kadar sıkı sıkı ki parmaklarım kanıyor sanırım. Ama bu bile boğazımdan çıkan sesleri durdurmaya yetmez. Neredeyse mırıldanma gibidir ve Vanessa pencereye döndüğünde kalbim ağzıma gelir.

Ayım sonunda susar, ama artık çok geç olduğunu düşünüyorum. Vanessa'nın beni göremeyeceğini biliyorum, ama yine de güvenli olmak için yaprakların arkasına saklanırım. Beni duydu mu?

Elini göğsüne koyuyor, parmakları kıvrılıyor ve boğazının yumuşak etine batıyor. O bir şekil değiştiren olmayabilir, ama vücudu benim ayımın çağrısına cevap verecektir. Elini gövdesine doğru kaydırıldığında ve cildi kızardığında korkularım doğrulanıyor.

Seslerim onu tahrik etti. Benim istediğim bu değil.

Kapısına koşup yaptığımı itiraf etmek istiyorum, ama bu sadece işleri daha da kötüleştirecek. Onu izlediğimi anlayacak ve bir daha beni görmek istemeyecektir.

Vanessa birkaç saniye pencereden dışarı bakar, gözleri etrafta dolaşır ve sonra dikkatini tekrar telefonuna verir. Pencere pervazına oturur ve cama yaslanır, böylece ekranını mükemmel bir şekilde görebilirim.

Ekranı, benim resimlerimle kaplı.

O fotoğrafları kaydırırken, daha müstehcen olanlardan birine tıkladığında fısıldayarak küfür ettim. Fotoğrafta, hayvan ve eş işaretimin bulunduğu uyluğum görünüyordu. O bunları görmek istiyordu, ama internette hiçbir şey bulamayacaktı.

Kıyafetlerim veya hareketlerim konusunda hiç endişelenmedim. Değişkenler aleminde kimse bana uygunsuz bir şekilde bakmadı, bu yüzden buna gerek yoktu. Herkesin bir eşi vardır ve nadiren de olsa mahrem yerlerim ortaya çıksa da, bunun bir önemi yoktur.

Gözler önüne çıkmak benim için şok oldu ve bir süre hazırlıksız kaldım. İnsanlar gizlice fotoğraflarımı çekiyor, kasıtlı olarak çıplak vücudumu görmeye çalışıyorlardı. Eşim ve hayvan işaretlerime ilgi vardı, ama daha da çok bunların üzerinde bulunan derime ilgi vardı.

Dehşete kapıldım, ama Silas özel bölgelerimin görüntülerini, bulanık olanları bile, kaldırmaya yardım etti. Aniden, keşke hala orada olsalardı diye düşündüm.

Vanessa parmaklarıyla görüntüyü yakınlaştırıyor, kadınsı tarafım üst bacağıma dikkatle bakıyor ve sonra daha yukarı kaydırıyor. Tam olarak benim hangi kısmımı görmek istiyor?

Pencere kenarındaki koltuktan uzaklaşıyor ve odadaki ana ışığı kapatmadan önce ağırlığını bir ayağından diğerine aktarıyor. Yatağa girip yorganın altına girerken silüetini hala görebiliyorum.

Eşim dizlerini kaldırıyor, çarşaf lar yükselip etrafını sarıyor ve ben o kadar öne eğiliyorum ki dalımdan düşecek gibiyim. Ne yapıyor bu? Ben aptal bir adam değilim. Heyecanlanmış eşim yatakta yatıyor, bacakları açık, benim fotoğrafıma bakıyor.

Ayının çiftleşme çağrısını duymuş olsa bile, bu kadar ileri gitmezdi. Bu onun kendi yaptığı bir şey.

Vanessa telefonunda gezinmeye devam ediyor. Ekranını göremiyorum, ama eminim ki benim fotoğraflarıma bakıyordur. Eli yavaş yavaş yorganın altına kaybolur ve göz kapakları kapanınca, gergin penisimin üzerine avucumu vururum.

Eşim bana dokunarak kendini tatmin ediyor.

Başını yastığa yaslayıp elini daha aşağı kaydırıyor ve ben kendimi ağacımdan ayrılmaya zorluyorum. Kalmak istemem ama bunu yapmayacağım. Ben bundan daha iyiyim.

Onun hala arzu duyduğunu bilmek bana yeterince zevk veriyor. Rehabilite edilmiş kadınların, kendilerinden bile olsa, her türlü yakınlığı reddetmeleri alışılmadık bir durum değildir ve Vanessa'nın aynı itirazlarla karşılaşmamış gibi görünmesinden memnunum.

Kolunu hızlıca ve kendinden emin bir şekilde indirdi. Kendini tatmin etmeye alışık.

Vücudum ağrıyor, ama bunu görmezden geliyorum. Bu gece gördüklerimi kimsenin bilmesini istemiyorum, çünkü bu kimseyi ilgilendirmez ve Aziel'in evine dönerken düşüncelerimi sıkıcı konulara yönlendiriyorum.

Charlie ve arkadaşları ben geldiğimde oturma odasındalar ve ben de başımı uzatıp geldiğimi haber veriyorum.

"Buradayım," diyorum. "Yatmaya gidiyorum."

Vücudumun alt kısmını kapının arkasında saklıyorum ama Gray yine de bana sırtıyor. Eminim ki benim heyecanımı koklayabiliyor. Muhtemelen dalgalar halinde üzerimden akıyor.

"Bu Aziel'in gömleği mi?" diye soruyor Charlie.

Kendime bakıyorum, doğru kelimeleri ararken kaşlarımı çatıyorum.

"Chev bugün ormanda gömleğini yırttı," diyor Aziel yalan söyleyerek ve Charlie'yi kucağına çekiyor.

Charlie çığlık atar ve Gray'in ellerini tutar, ben de onların dokunmaları uygunsuz bir hal almadan oradan ayrılıyorum. Çocuklar yatmaya gittikten sonra her gece sevişirler ve ben onların sesleri kulağıma ulaşmadan yatmaya gitmek için sabırsızlanıyorum.

Gray'in bu kadar acımasız olabileceğini hiç düşünmemiştim. Şehvet töreninde bana dokunduğunda nazıktı, eşimin beni hala seveceğini ve yaptıklarımızın beni mahvetmeyeceğini fısıldayarak sözler vermişti. Onu tam tersi bir durumda görmek şok edici, ama sanırım çok yönlülük Şehvet Kralı olmanın bir parçası.

Kafamı sallayarak, o geceyle ilgili düşünceleri zihnimin arkasına itiyorum. O akşam olanlar sır değil, ama Vanessa'nın bildiğinden emin değilim. Bilmesini istediğimden de emin değilim. Değişkenler kendilerini eşleri için saklarlar, biz hep öyle yaptık, ve onun benim sabırsız, aşırı hevesli bir adam olduğumu düşünmesini istemiyorum.

Bekleyebilirim. Gerekirse sonsuza kadar beklerim.

Yatağım yeni yapılmış ve yarın giymek için temiz giysiler çarşafların üzerine serilmiş.

Wrath hizmetçilerinin bana gösterdiği ilgiden oldukça memnunum ve yarın giyeceğim kıyafetleri alırken gülümsüyorum. Kıyafetler bugün giydiklerimle hemen hemen aynı ve kıyafetleri bir kenara koymadan önce pantolonun esnekliğini deniyorum.

Hâlâ acı verici bir şekilde ereksiyon durumundayım ve yumuşayana kadar kendimi buz gibi bir duşa sokuyorum. İstedğimden daha uzun sürüyor, özellikle de zihnim sürekli Vanessa'ya dönüp dururken. O, benim resimlerime, uyluklarımın ve izlerimin resimlerine bakarak mastürbasyon yapıyor.

Duştan çıktığım saniyeler içinde tahrik oluyorum, ama yatağa girerken kendimi tatmin etmeyi reddediyorum.

Çarşafların her dokunuşu harika hissettiriyor, ama sırt üstü yatıp tavana bakarken bunu görmezden geliyorum. Kendime Vanessa hakkında fanteziler kurmayacağıma söz verdim

ama onun kendini okşadığı görüntüsü zihnime kalıcı olarak kazındığı için bunu yapmamak imkansız.

Yatakta, uyanık bir şekilde birkaç saat yatıyorum, sonra pes edip kendimi avuçlarımın arasına alıyorum. Bu çok iyi geliyor ve yumruğumu tabandan uca doğru gezdirirken Gray'in beni duymamasını diliyorum. Zaten gerginim ve uzun süre dayanamayacağımı biliyorum.

Hızlıca mastürbasyon yapıyorum ve inlemelerimi bastırmak için yüzüme bir yastık bastırıyorum.

Kalçalarım her hareketime uyum sağlamak için seğiriyor ve kıvrılıyor, Vanessa'nın bana sarıldığını hayal ettiğim için kendimden nefret ediyorum. Ona dokunduğumu, tadını aldığımı, onu siktiğimi hayal ediyorum.

Saniyeler içinde boşalıyorum ve bu kadar zayıf olduğum için kendimden iğreniyorum. Yüzümden yastığı alırken içimden bir iç çekiyorum. Bir dahaki sefere daha iyi olacağım.

ONUNCU BÖLÜM

VANESSA

Charlotte'un ofisinin dışındaki korumalar yenidir ve ikisi de kapısının önündeki koridorda dik durmaktadır. Arkadaşlarının onun işe dönmesinden endişe duydukları bir sır değildir ve onu korumak için özel korumalar görevlendirmişlerdir. Bu adamlar iridir ve diğer korumaların sık sık yaptığı gibi şakalaşmazlar.

Onlara yaklaşırken çok gergin görünmemeye çalışıyorum ve bana doğru döndüklerinde zorla gülümsüyorum. Tesis, Charlotte'un bu sabah olması gereken dönüşüyle ilgili haberlerle çalkalanıyor.

"Günaydın," diyorum muhafızlara. "İçeride mi?"

Charlotte tesisin kapısından içeri girer girmez onu bombardımana tutmak istemedim, özellikle de onu karşılamak için sabırsızlanan birçok kişi olduğundan emin olduğum için. Burada çalışan ve yaşayan herkes onun hakkında sadece iyi şeyler söylüyor, bu da içimi rahatlatıyor.

Bana en yakın güvenlik görevlisi başını salladı. Daha fazla bir şey söylemesini bekledim, ama söylemedi. Harika.

Elbisemin önünü düzelterip omuzlarımı geriye çekiyorum ve kapıyı çalışıyorum. Charlotte ile tanışmak için çok heyecanlıyım, belki Echo ile tanıştığımdan bile daha fazla, ve kalbim heyecandan çarpıyor.

Ya beni sevmezse? Chev ile yakın olduğumu biliyorum, ya onu geri çevirdiğim için beni yargılsa? Hakkımda duyduğu şeyleri hayal edebiliyorum.

"Girin!"

Charlotte'un sesi kapıdan duyulduğunda boğuk geliyor ve duymamış gibi davranıp kaçmayı düşünüyorum. Daha sonra, tercihen hazırlanmak için daha fazla zamanım olduğunda geri gelebilirim. Her iki yanımda duran korumalar olmasaydı muhtemelen bunu yapardım. Charlotte'a burada olduğumu söylemekten çekinmezlerdi ve o da benim tuhaf olduğumu düşünürdü.

Ahşap kapı ağırdır ve onu iterek açarken bir nefes veririm.

Charlotte'un ofisine hiç girmedim ve masanın arkasındaki kadınla göz göze gelmeden önce, basit mobilyaları ve dekorasyonu bir süre inceledim. Charlotte, içeri girdiğimde ayağa kalktı ve dudaklarında geniş bir gülümseme belirdi. Uzun, siyah bir elbise giyiyordu, kumaşı küçük bebek karnını gösterecek kadar dar.

Beklediğimden daha kısaydı ve beni içeri davet ederken kahverengi saçlarını yüzünden çekiyor.

Beni selamladı. "Vanessa. Ben de tam seni görmeye geliyordum."

Sesimin çatlamamasını umarak gülümsüyorum. "O zaman zamanlaman iyi oldu. Eminim meşgulsündür, ama sadece uğrayıp kendimi tanıtmak istedim. Burada olduğun için çok heyecanlıyım ve eminim Aziel sana benim ısrarcılığımдан bahsetmiştir."

Charlotte kahkahayı bastırır, ama hemen elini ağzına kapatır.

"Senin *ısrarcılık* dediğin şeye," diye alay ediyor, "ben *kararlılık* diyorum. Arkadaşlarım çok yaşlı ve alışkanlıklarına takılıp kalmışlar, bu yüzden onların moralini bozmasına izin verme. Son birkaç haftada yaptığın tüm işler hakkında çok iyi şeyler duydum ve seninle tanıştığıma sevindim."

Yanaklarımın kıpkırmızı olduğundan eminim ve gülümsemeyi zorla bastırırken bunun çok belli olmaması için umuyorum. Aziel'i okumak imkansız ve Charlotte'a iyi iş çıkardığımı söylediği için memnunum. Echo işimin etkileyici olduğunu söylüyor, ama öyle olmasa da bana iltifat edeceğini düşünüyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum. "Sizinle tanışmak ve çalışmak gerçekten bir onur, Kraliçe Charlotte."

Öyle, ve bunu itiraf etmekten utanmıyorum. Kadınlar için yaptığı çalışmalar çok etkileyici. Kendisini tehlikeye atsa ve en sevdiği insanları ihanet etse bile mücadele etti, ki bunu yapabilecek güce sahip çok az insan vardır. O olmasaydı, ben hala canavarların diyarında sıkışıp kalmış olurdum.

Charlotte gülümser. "Bana Charlie diyebilirsin, herkes öyle diyor."

"Charlie," diye düzeltiyorum. Yanaklarım kızarıyor ve ağırlığımı bir ayağımdan diğerine veriyorum. Bu çok samimi bir davranış.

Charlie'nin gülümsemesi genişler. "Burayı seviyor musun? İyi uyum sağlıyor musun?"

Chev'i biliyor mu? Biliyordur herhalde. Bilmiyorsa çok şaşırrım. Haberlerde her yerde bu konu var ve Aziel muhtemelen geldiğim ilk gece ona anlatmıştır.

"Burayı çok seviyorum," diyorum. "Büyük bir değişiklik oldu ama oldukça iyi uyum sağladığımı söyleyebilirim. Kadınlar için yeni günlük aktiviteler ayarlamaya çalışıyorum, bu yüzden oldukça meşgulüm."

Bu, buraya geldiğim ikinci günden beri üzerinde çalıştığım bir proje, ama Aziel'in bütçe değişikliklerini onaylaması çok uzun sürdü. O, günlük programımızın olduğu gibi iyi olduğunu düşünüyor gibi görünüyordu, ama buradaki kadınlar öyle demiyor. Sıkılıyorlar ve bunu açıkça dile getiriyorlar.

Kadınların hoşuna gideceğini düşündüğüm fitness dersleri için birkaç dönüşümlü eğitmen ayarlıyorum. İlk yerleştirildiğim tesiste haftalık olarak düzenlenen ve çok sevdiğim bir savunma sanatı dersi vardı, bunu buraya da getirmek istiyorum. Kadınların çoğu da ilgileniyor gibi görünüyor.

Charlie başını sallıyor, muhtemelen Aziel'den benim fikrimi duymuştur. Toplantı sırasında haddimi aştığımı ve fazla agresif davrandığımı düşünüyorum, ama o kızgın görünmüyordu. Umarım bana kin beslemez.

"Ne heyecan verici!" diyor Charlie. "Arkadaşlarımdan *benim durumumda* katılmama izin vereceklerini sanmıyorum, ama izlemeyi sabırsızlıkla bekliyorum."

Sözlerini abartılı bir şekilde telaffuz ediyor ve karnını işaret ederek hamileliğini hafife alıyor. Bunu bir fırsat olarak görüp bakıyorum. Daha önce hiç bu kadar mutlu bir hamile kadın görmemiştim ve bu çok ferahlatıcı. OGRELERLE birlikteyken hamilelikler utanç verici bir sır olarak görülüyordu.

Bebekler doğumdan hemen sonra alınırdı, bu yüzden kadınlar içlerinde büyüyen çocuğa bağlanmaktan korkarlardı. Herkes hamileliğin varlığını yok sayar, kadın doğum yaptıktan sonra da çocukta bir daha asla bahsedilmezdi.

Bunu ilk elden yaşamak zorunda kalmadığım için minnettarım.

"Peki, yerleşmen için seni yalnız bırakayım." Durup boğazımı temizledim. "Rahatsız etmek istemem ama burada çalışma saatlerin nasıl olacak?"

Şanslıysam, Aziel'den haftada belki otuz dakika alabilirim. Charlie'nin daha fazla zaman ayırabileceğini tahmin ediyorum, ama hamile olduğunu ve eşlerinin onun burada olmasından pek hoşnut olmadığını biliyorum. Hamileliği ilerledikçe ortadan kaybolacaksa, ona güvenmeye başlamak konusunda tereddüt ediyorum.

"Günde en az iki saat çalışacağım," diyor Charlie. "Daha fazlasını yapmak isterdim, ama arkadaşlarıma kendimi fazla zorlamayacağıma söz verdim. İnsan vücudu şeytan bebekleri taşımak için gerekli donanıma sahip değil, bu yüzden hamilelik beni çok yorabilir."

Başımı sallıyorum. "Tahmin edebiliyorum."

Chev ve benim çocuklarımız olsaydı, vücudum bunu nasıl kaldırabilirdi acaba? Periler, şekil değiştirenlerden daha zayıftır, ama insanlardan daha güçlüyüz. Herhangi bir sorunum olacağını sanmıyorum.

Tabii ki çocuk sahibi olmayı veya Chev'i kabul etmeyi planladığımdan değil.

"Görüşürüz o zaman," diyerek kapıya doğru yöneliyorum.

Charlie işine geri döner ve ben, saçmalamaya başlayıp pişman olacağım bir şey söylemeden önce ofisinden hızla çıkarım. Kendimi çok utandırdığımı sanmıyorum ve gerginliğimi oldukça iyi gizlediğimi düşünüyorum. Charlie oldukça hoş birine benziyor ve onunla çalışmayı dört gözle bekliyorum. Aziel'le çalıştığımdan çok daha fazla iş başaracağımı şimdiden söyleyebilirim.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

CHEV

AĞRIYLA UYANDIM ve bunun Vanessa'dan geldiğini hemen anladım.

Bir saniyede yataktan kalkıyorum, yatak odasının kapısına doğru atılırken derimden ayı çıkıyor. Omzumdaki ağrı artarken, kontrol edemediğim yüksek bir hırıltı boğazımdan çıkıyor, bu his eş bağından geçerken hafif bir his.

İşaretim beni çağırırken, uyluğum karıncalanıyor, hatta neredeyse yanıyor. Vanessa'yı bulmak için çaresizce koridorda koşarken, etrafımda olan bitenin neredeyse hiç farkında değilim.

Charlie köşeyi döner, beni görünce gözleri fal taşı gibi açılır, ama akıllı davranıp yolumdan çekilir. Korkusu eşlerine de bulaşmış olmalı ki, saniyeler içinde etrafımı iblislerin kokusu sarar.

Aziel, Gray ve Silas yoluma teleport olmaya çalışırken her iki yanımda ışıklar parlıyor, ama ben çok hızlı hareket ediyorum. Silas önümde belirmeyi başarıyor, ama bu bir hata.

Bana doğru attığı uzvu ısııyorum ve onu en yakın duvara fırlatmak için kullanıyorum. Birçok bağırış var, ama merdivenlerden aşağı yuvarlanırken bir kulağımdan girip diğerinden çıkıyorlar. Ayaklarım basamaklarda kayıyor, ayı formum merdiven kullanmaya alışkın değil, bu yüzden neredeyse yuvarlanarak aşağı iniyorum. Umurumda değil.

Vanessa'yı bulmam gerekiyor.

Çocukların oynadığı koridordan geçerken hızımı keserim, onlara çarpmaktan kıl payı kurtulurum. Cassia bile yolumdan çekilir, boğazından korku dolu bir çığlık kopar. Sonra özür dilerim ve beni ısırmasına izin veririm.

Aziel'in adımı bağırdığını belli belirsiz fark ediyorum, ama sonunda evden fırladığımda onun tüm çağrılarını görmezden geliyorum. Bu sırada ön kapıyı kırıyorum, vücudumu kapıya çarptığımda ahşap parçalanıyor. Sonra tamir ederim.

Omzumdaki ağrı devam ediyor ve kadınlar tesisine doğru yola çıkarken tek düşünebildiğim şey bu. Bağım beni Vanessa'ya yönlendiriyor

Vanessa'ya yönlendiriyor ve ben de olabildiğince hızlı bir şekilde ona koşuyorum. Daha önce onun acısını hiç hissetmemiştim, bu yüzden çok şiddetli olduğunu biliyorum.

Vanessa hala yatakta olmalı, ama acı çekiyor. Bir sorun var.

Ayım ormana bir uluma daha salıyor, ben eşime doğru koşarken yüksek ses yankılanıyor. Herkesin geldiğimi bilmesini istiyorum. Vanessa'ya zarar veren kişi bugün ölecek ve bunu bilmesini istiyorum.

Tesisin çevresindeki çit görüş alanıma girdiğinde, başımı eğip ona çarptım. Metal kafatasımın etrafında şekillendi ve sonra parçalandı. Acıdı. Kahretsin, acıdı, ama dayanılmaz değildi. Eşim için binlerce çiti parçalayabilirdim.

"Chev!"

Aziel yoluma çıkar.

O benim en yakın arkadaşım olabilir, ama şu anda, eşimi kurtarmamı engelleyen bir engelden başka bir şey değil. Onu ezmek niyetiyle hücum ediyorum, ama lanet olası bir incubus ayaklarımın altından kayıyor.

Gray ayak bileklerimi çeker ve ben düşerken o da benimle birlikte yuvarlanır. Hemen ayağa kalkmaya çalışırım ve o beni yerde tutmak için gövdesini üzerime atarken dişlerimi ona doğru geçiririm. Gray cesur ama zayıftır ve Aziel ona yardım etmek için yanına geldiği anda arka bacaklarımla karnına tekme atarım.

Aziel güçlüdür ve ayımı başarıyla yere yatırır. Ben hırlıyorum, kıvranıp tekmeliyorum, kurtulmaya çalışıyorum ama başaramıyorum, tükürüğüm onun yüzüne ve ağzına geliyor.

Silas başımın yanında belirir. "Vanessa iyi!" Çenemi tutar ve gözlerine bakmamı sağlar. "Az önce tesisteydim. Diğer kadınlarla birlikte kendini savunma dersi alıyordu ve yanlış bir dönüş yapıp kolunu burktu. Kası yırttı ama iyi."

Onu ısırıldığında kanlar içinde kalmıştı, ama yaraları iyileşmiş gibi görünüyor. Elinde bir telefon tutuyor ve ekranda Vanessa'nın görüntüsü var. Yere oturmuş, bir ağaca yaslanmış, omzuna buz torbası tutuyor. Kafası karışık görünüyor.

Eminim kanlı Silas'ın ortaya çıkıp fotoğrafını çekeceğini beklemiyordu.

Ayım şüpheci davranıyor ve ben Silas'ı koklamak için öne eğilirken homurdanıyorum. O, eşimin kokusunu taşıyor ve ben bunun taze olduğundan emin olmak için ona daha da yaklaşıyorum. Kaderin benden hoşlanmadığını biliyorum, ama o yine de vücudunu bana yaklaştırıyor.

Evet.

Koku taze.

Geri dönmek için çok heyecanlıyım, ama ayım artık direnmiyor. Aziel beni bırakıp Gray'e atılıyor, vücudu titriyor. Aziel de benim kadar heyecanlı, belki daha da fazla, ve yüzünü Gray'in boynuna gömüyor. Gray bana öfkeyle bakıyor. Umurumda değil.

Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Merdivenlerden düşerken kendimi incittim ve kafamı metal çite çarpmam da durumu daha da kötüleştirdi. Bunu yapmamalıydım.

Dördümüzün üzerine gergin bir sessizlik çöküyor ve panik içinde Charlie buraya koşarak gelene kadar devam ediyor. Golf arabasıyla hızla dönerek büyük bir ağacı kıl payı kaçırıyor ve bana doğru gelirken yanlışlıkla Gray'in ayak bileğini ezip geçiyor.

İnkübus, bacağını göğsüne sıkıca bastırarak küfürler savurur, ama ben endişelenmiyorum. O iyi beslenmiş ve çabuk iyileşecektir.

"Chev," diye nefes nefese Charlie, bana doğru atılır. "Ne oluyor?"

Silas araya girip onu benden uzaklaştırır. Akıllıca bir karar ve ben daha da uzaklaşırım. Ayım tahmin edilemez ve çok yaklaşırsa onu ısırmaktan çekinmez. Aziel'in yanına yerleşirim, aptalca bir şey yapmamamı sağlayacağına güvenirim ve vücudumun iyileşmesini beklerken yere uzanırım. Vanessa'nın iyi olduğunu bilmek beni rahatlatıyor ve Aziel'e bu sabah, akşam ve yatmadan önce onu kontrol etmesini söyleyeceğim.

Gray elini sırtıma koyar, düşüncesizce tüylerimi okşamaya çalışır ve ben o elini çekene kadar homurdanırım.

Ben evcil hayvan değilim.

İnsan formuma geri dönmek için yeterli gücü toplamam birkaç dakika sürer ve başım iyileşirken yüzüstü yere uzanırım. Biri alt bedenimi bir kumaşla örter ve ben toprağa doğru inleyerek *teşekkür ederim*.

Oturmayı başarabilmem için birkaç dakika daha geçer. Aziel ve Gray yakındaki bir ağaca yaslanmış, Charlie ve Silas golf arabasında oturuyorlar. Dördü de bana bakıyor.

"Neden hâlâ buradasınız?" diye soruyorum.

Silas alaycı bir şekilde, "Seni yalnız ve savunmasız bırakmamızı mı tercih ederdin?" der. Charlie ona hafifçe dirsek atar. "Başın daha iyi mi?"

Golf arabasından iner. Silas bu sefer Charlie'nin bana yaklaşmasını engellemez, ama Charlie kafamı sertçe tutup aşağı bakmaya zorlarken, üç çift şeytani gözün her hareketimi izlediğini hissedebiliyorum. Sivri parmaklar saçlarımı tarayarak, ağrıyan yerlerimi arıyor ve dürtüyor.

Charlie onları incelerken iç geçirir ve artık duyularım netleştiği için, üzerimi kaplayan kanın kokusunu nihayet alabiliyorum. Bunun yaklaşık yarısı Silas ve Gray'e ait, ama diğer yarısı bana ait. Kan başımdan ve omuzlarımdan aşağı akıyor ve alnımdaki ıslaklığı silerken kaşlarımı çatıyorum.

"Neredeyse iyileştin," diyor Charlie.

Silas'ın yanına geri dönüyor. Onun kolunu inceleyerek kaderi gözlemliyorum. Gömleğinin kolu yok, ama onu ısırduğım yer iyi görünüyor. Sonra Gray'e bakıyorum. Onu tekmelediğimde karnı ve göğsü kanla kaplanmıştı, ama o da iyi görünüyor.

Aziel ise hiç
yaralanmamıştı.
"Üzgünüm," diye
mırıldanıyorum.

Gray omuz silkiyor, her zamanki gibi çabuk affediyor, Silas ise mırıldanıyor. Aziel cevap vermiyor, ama bu beni şaşırtmıyor. Gergin kasları ve büyümüş göz bebekleri, öfkesini hala zorlukla bastırdığını açıkça gösteriyor.

Oyuncak kavga genellikle onu kızdırmaya yeter, ama ben oyun oynamıyordum. Arkadaşlarına saldırdım ve çocuklarını korkuttum. Beni daha önce yere yatırdığında öldürmemesi beni etkiledi. Bu, onun açısından çok heyecan verici bir gelişme.

Gray'in gömleği vücudumun alt yarısını örtüyor ve ayağa kalkarken gömleği kendime doğru çekiyorum.

"Hadi," diyor Charlie, golf arabasını okşayarak.

Gray, Aziel ve ben arabaya binip Charlie ve Silas'a katılıyoruz. Tekerlekler ağırlığımızı taşımakta zorlanıyor ve Charlie bizi eve geri götürürken şikayet ediyor. Yavaş yavaş ilerliyoruz ve gardiyanlar ve hizmetçilerden endişeli bakışlar alıyoruz.

Gray ve Aziel geri döndüğümüz anda ortadan kaybolurlar, incubus eşini yukarı kata çeker. Silas bana bir çift giysi uzatır, sonra Charlie beni mutfığa zorla sokar.

Çocukları mutfak kapısının arkasından bana bakıyorlar. Küçük, kahverengi gözlü incubus'tan başlayarak özür dilemeye başlıyorum. Üç çocuk arasında en uyumlu olanı o.

"Üzgünüm, David," diye fısıldıyorum. "Seni korkutmak istemedim."

Hala kapının arkasında saklanarak kaşlarını çatıyor, sonra yavaşça öne doğru ilerliyor. Bakışları sürekli Silas ve Charlie'ye kayıyor, muhtemelen benim güvende olduğumu onlardan teyit etmek istiyor. O yaklaşıncaya eğilip onu kucaklarım, bu da Valeria'yı harekete geçirir. İkizler her zaman rekabet halindedir ve kardeşi kucağımda gördüğü anda koşarak gelir.

"Valeria!" diye bağıryorum ve diğer kolumla onu kaldırıyorum.

O benim başımı okşadı ve ben göz kapakları kapanırken zorla gülümsemeye çalıştım. O, doğrudan ten teması olmadan kaderi göremeyecek kadar küçüktü. Hala kader dünyasına girebiliyordu, ama bence bilmeye değer bir şey görmüyordu. Büyüyene kadar göremeyecekti, ama bu yine de iyi bir alıştırmaydı.

Bundan nefret ediyorum. Değişkenler kaderleri sevmezler, ama onun için bir istisna yapacağım.

Valeria öfkeyle gözlerini açıyor ve beni tekmeli kolumda kıpırdanırken yüzümü buruşturuyorum.

"Tamam, tamam." diye inleyerek onu yere indiriyorum.

Odanın dışına fırlayarak çıkar, açıkça kızgındır. Anlamıyorum ve yardım için Silas'a dönerim. Charlie'ye kafam için buz verirken gülümsemek için uğraşır.

"Onun hayatında çok yerin var, bu yüzden muhtemelen hiçbir şey görmemiştir," diye açıklıyor. "Böyle olduğunda sinirlenir. Bunun üzerinde çalışıyoruz."

Sanırım Silas bana hiç bu kadar istekli konuşmamıştı. "Onu ben alırım," diyor David, o da yere indirilmek için kıpırdanıyor.

Onu ayağa kaldırıyorum ve o da hemen Valeria'nın peşinden kayboluyor. Sırada Cassia var. Onu memnun etmek kolaydır ve bana doğru koşarken onu yere itiyorum. Bunu yaparken kendimi çok kötü hissediyorum ama o buna bayılıyor. Poposunun üzerine düşerken kahkahalarla gülüyor ve ayağa kalkmaya çalıştığında onu tekrar yere itiyorum.

Shifter çocukları şiddet yanlısı değildir ve Cassia'ya zorbalık yapmak zorunda kaldığımda kendimden nefret ediyorum. O tekrar zıplıyor ve ben onu ayağımla itmeden önce diz kapağımla ısırmasına izin veriyorum.

"Yeter," diyorum. "Kaybettin."

Charlie burun kıvrır ve Cassia bana hırlamaya çalışır. Boğazından çıkan ses çok komik gelir. O bir şekil değiştiren ya da herhangi bir hayvan değildir, ama bu onu beni taklit etmekten alıkoymaz. Göz göze geliriz ve ben gözlerimi yere indirerek büyük bir gösteri yaparım.

Benim boyun eğmem onun moralini düzeltmiş gibi görünüyor, çünkü çılgılık atarak Silas'a doğru koşuyor. Silas onu kucaklayıp odadan çıkarıyor ve David ile Valeria'nın birbirlerine bağırıldığı yöne doğru gidiyor.

"Otur," diyor Charlie, bir sandalyeyi işaret ederek.

Ben de oturuyorum ve o da kafama bir torba buz koyuyor. Wrath çok sıcak ve yaralarımın serinlemesi harika bir his.

"Sence Vanessa beni duydu mu?" diye soruyorum.

Charlie omuz silkiyor, dudaklarını büzüyor. Bu kötü bir işaret.

"Sesin çok yüksekti," diye itiraf eder. "Ve tesise çok yakındın. Duyduğunu varsayıyorum."

Bu hiç iyi değil. Wrath'taki varlığım gizli olmalı ve bu Vanessa'yı korkutup kaçırarak. Burada çok iyi gidiyor ve herkes işinden memnun olduğunu söylüyor. Bunu mahveden kişi olmak istemiyorum.

Odamda geri dönerim, başka bir şey yapamayacak kadar sinirliyim.

Çocuklar kapalı yatak odamın kapısından koşarak geçerken çılgılık atıyorlar, ama mutlu sesler bile beni sakinleştirmek için yeterli değil. Genelde kıkırdamaları ve kahkahaları yardımcı olur. Ayım çocukları sever ve onlara zarar verecek bir şey yaparsam yıkılırım. Ama onların yanında olmak, hızla dönen düşüncelerimi yatıştırmak için yeterli değil.

Kontrol edilemeyen gürültüler göğsümden çıkmaya devam ediyor ve saatler geçtikçe ses daha da yükseliyor. Bu, dün Vanessa'yı yatak odasının penceresinden izlerken çıkardığım çiftleşme çağrısı değil, ama yakında durmayacağından korktuğum düşük, hoşnutsuz bir ses. Kendimi susturmak için üzücü bir girişimde göğsüme yumruk atıyorum, ama hiçbir değişiklik olmuyor.

Vanessa işten çıkıp eve dönme vakti geldiğinde ses zirveye ulaşıyor ve ona eşlik etmemek için tüm gücümü kullanmam gerekiyor. Onu eve kadar yürümek istiyorum, ama yaşadığım olaydan sonra bu iyi bir fikir değil.

Odamda bir ileri bir geri yürümeye devam ediyorum, zihnim ve kalbim ayrı yerlerde. Vanessa mesafe istiyor, bunu çok açık bir şekilde belirtti ve ben Wrath'tan ayrılmalıyım. Mesafemi korumam gerekiyordu ama bugün bunu başaramadım. Ona çok yaklaştım ve şimdi burada olduğumu biliyor.

Ama gitmeye kendimi ikna edemiyorum. Ben zayıf bir erkeğim ve eşim benim her şeyim. Vanessa yanımda değilse var olma nedenim yok. Şimdi gidip işleri daha da kötüleştirdim.

Eminim beni duymuştur. Duymamış olsa bile, tesis içindeki kadınların bu sabah çiti aşan dev ayı şekil değiştiren hakkında konuşmaya başlaması sadece an meselesi.

Biri mutlaka fark etmiştir.

Mammon bu konuyla çok eğlenecek.

Saatler geçti ve eminim ki yaptıklarım çoktan tüm haber kanallarının manşetlerine taşınmıştır. Eşimin kim olduğunu keşfettiler mi? Onu bulduğumu herkes biliyor, ama Echo ve ben Vanessa'nın kimliğini gizli tutmak için çok uğraştık.

İnsanların, eşimin yanına olmak için Wrath tesisine geldiğimi anlamaları için uzman olmaları gerekmez.

Ellerimi saçlarımın arasından geçiriyorum, parmaklarımı birçok düğümün arasından zorla geçirirken saçlarım sertleşiyor. Ayı ve insan formum arasında geçiş yaptıktan sonra saçlarım her zaman karışıyor ve pes edip odadan fırlamadan önce onları düzeltmeye çalışıyorum.

Aptalca bir fikir olsa da kararımı verdim. Vanessa'dan özür dilemeliyim. Şüphesiz Wrath'ta olduğumu biliyor ve şu anda hissettiğinden emin olduğum korkuyu hafifletmek istiyorum.

Silas ve Gray ön kapının yanında uzanmışlar, ikisi de tek kişilik bir sandalyeye sıkışmışlar. Benim varlığımı fark eder etmez ikisi de ayağa kalkıyor. Onları görmezden geliyorum, dikkatimi dağıtacak havamda değilim.

Eşimle konuşmam gerekiyor.

Umarım çok geç kalmamışımdır ve Wrath'tan ayrılmamıştır, ama bunu öğrenmenin tek bir yolu var. Ayrılmış olsaydı, bağımız sayesinde hissederdim, ama buna güvenemem. Onu kendi gözlerimle görmem ve özrümü doğrudan duyması gerekiyor. Bunu hak ediyor.

Sonra gideceğim.

"Hey, hey, koca adam," diyor Gray, ön kapıyı kapatarak. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

Yavaşlayıp başımı yana eğiyorum ve Silas'a dönüyorum. Gray'i severim, bu yüzden Silas'a tam olarak on saniye verip onu yolumdan çekmesini isteyeceğim. Silas gözlerini kırıştırıyor ve kollarını göğsünde kavuşturup Gray'in yanına geçiyor.

Beni durdurmaya mı çalışıyorlar? Bu olmayacak.

Bunu yapabilecek kadar güçlü olan tek kişi Aziel, ama o Charlie ile birlikte yukarıda. Bu sabahki olaydan sonra hâlâ sakinleşmedi ve Gray ile Silas'ın ondan yardım istemeyeceğini biliyorum. Onun öfkesini daha da körüklemek aptallık olur ve bunu hepimiz biliyoruz.

"Çekil," emrediyorum.

İkisini geçmek için yan tarafa doğru yavaşça ilerledim.

Gray beni taklit ediyor ve ben yavaşça nefes alıp öne çıkarak onunla yüz yüze geliyorum. O sırtıyor ve ben tepki vermek için sadece bir saniyem var, sonra onun şehveti ciğerlerimi dolduruyor. O, bunu yaptığında nefret ettiğimi biliyor ve ben de bunun etkisini durdurmak için üzgün bir şekilde burnumu buruşturuyorum.

Bunun için vaktim yok.

"Bu olmayacak," diyor Silas, dikkatimi çekerek. "Onu göremezsin

."

Gülme isteğine direniyorum. Ben bakıcıya ihtiyaç duyan bir çocuk değilim. Vanessa benim eşim ve bu adamlar bana onunla nasıl ve ne zaman iletişim kuracağımı söyleyemezler.

Gray ve Silas kapıyı engellemeye devam ediyorlar. Bana pek seçenek bırakmıyorlar ve onlarla savaşmam gerektiğini zihinsel olarak kabul ederken iç çekiyorum. Onları daha önce incittiğim için kendimi kötü hissediyorum, ama bunu önlemek zor.

Gray'in şehveti etrafımdaki havayı dolduruyor, kokusu rahatsız edici olduğu kadar baştan çıkarıcı da. Bunun beni sakinleştireceğini ve bedenimi itaatkar bir duruma sokarak istediği şeyi yapmaya ikna edebileceğini umduğunu biliyorum. Eşleşmiş şekil değiştirenler üzerinde etkisinin olmadığını fark etmiyor gibi görünüyor.

Vücudumuz sadece eşlerimiz için yanıyor. Onun kokusu, tatlı kokulu bir rahatsızlıktan başka bir şey değil.

Gray, şehvetinin umduğu etkiyi yaratmadığını fark edince dudaklarının köşeleri düşüyor. Hareketsiz kalıyorum, omuzlarını geriye atıp kavgaye hazırlanınca şaşıyorum. İnküpler şiddetten hoşlanmazlar, ama Gray benim için bir istisna yapmaya hazır görünüyor.

Onur duydum.

Silas sakinliğini koruyor, ki bu şaşırtıcı değil. O güçlü ve bunun farkında. Ama daha önce hiçbir zaman bir şekil değiştirenin eşini görmesini engellemeye çalışmamıştı. Bu sabah kolunu ısırmış olabilirim, ama bir dahaki sefere onu tamamen koparacağım. İblislerin uzuvları yenilenir mi diye hep merak etmişimdir.

"Lütfen Chev," diyor Gray. "Vanessa'yı rahat bırak."

Kızgınım. "O senin eşin değil. O benim eşim ve müdahalen için minnettarım ama bu kararı ben vereceğim."

Silas iç çeker. "Mantıklı davranmıyorsun. Sana yardım etmeye çalışıyoruz." Geri adım atar ve Gray benim kişisel alanıma girer. "Vanessa senin eşin. Kimse bundan şüphe duymuyor, ama o korkmuş ve yalnız kalmak istiyor."

Bunu kolaylaştırmayacaklar.

"Eş bağıınız var mı?" diye soruyorum. Cevap hayır. İblisler kutsanmış ırklar değildir ve gerçek eşleri yoktur. Silas'a dönüyorum. "Eş bağıının inceliklerini anlayacak kadar her şeyi bilen biri misin?" Cevap da hayır.

Gray kolumu tuttu, ben de onu itekledim.

"Ben gidiyorum."

Gray ve Silas'ı kenara itip kapıya uzanıyorum. Gray boğazının derinliklerinden sessiz bir ses çıkarıp tekrar bana uzanıyor, ama Silas onu durduruyor. "Bırak gitsin," diyor. "Ama seni izleyeceğiz ve onu üzecek olursan müdahale edeceğiz."

onu üzersen müdahale ederiz."

Bundan başka bir şey beklemiyordum.

Dışarı çıkıp kıyafetlerimi çıkarıyorum. Ayı formumda en hızlıyım ve ormana doğru koşmadan önce dönüşüm yapıyorum. Kendimi zorladığım için kaslarım yanıyor, her adımda pençelerim yere çarpıyor. Muhafızların her zamanki gibi ön kapıdan girmeme izin vermeyeceklerini biliyorum, bu yüzden bugün erken saatlerde çitte açtığım deliğe doğru yöneliyorum.

Henüz tamir edilmemişti ve Vanessa'nın evine doğru koşmadan önce oradan geçtim.

Evi görünür hale gelir gelmez geri dönüşüm yapıp giysilerimi giyiyorum ve Vanessa'nın ön kapısına yaklaşırken kalbim göğsümden çıkacak gibi atıyor. Bana ne söyleyeceği ve ne yapacağı konusunda çok korkuyorum, ama bunu yapmak zorundayım. Kadını bir açıklama ve özür hak ediyor ve bunu bizzat benim yapmam gerekiyor.

Bugün bir hata yaptım ve bunu bir daha yapmayacağım.

Veranda ayaklarımın altında gıcırıyor ve kapıyı çalmak için uzun bir dakika boyunca ön kapısına bakıyorum. Sessiz bir tıkırtı ve ardından bir hışırtı duyuluyor ve onunla aramda yeterli mesafe olması için birkaç adım geri çekiliyorum.

Vanessa kapıyı açıyor.

Kendimi küçülterek, beni bir tehdit olarak görmemesi için kendimi küçük gösteriyorum.

O hala gergin ve korkusunu neredeyse tadabiliyorum. Yine de, buna rağmen kapıyı kapatmıyor. Bunun yerine, gözlerini başımın üstünden ayaklarımın ucuna kadar vücudumun üzerinde gezdiriyor.

Sessiz kalıyorum, özür dilemeye başlamadan önce ona alışması için zaman veriyorum.

Vanessa'nın dudakları, bakışları bir anlığına uyluklarımın yakınında kalırken büzülüyor. Onları çekici bulduğunu biliyorum ve keşke deri kıyafetlerimi giyseydin diyorum. Wrath kıyafetleri mütevazı ve bacaklarımın tamamı örtülü.

Bu korkunç.

Vanessa dudaklarını yalarken boğazımı temizledim, ona nazikçe varlığımı hatırlattım. Gözlerim onun bakışlarıyla buluştuğunda, gözleri genişlemiş ve arzuyla doluydu. O bana doğru bir adım daha attığında, titrediğimin farkındaydım.

Benim eşim.

ON İKİNCİ BÖLÜM

VANESSA

BU KÖTÜ.

Kalbim çarpıyor, sinir bozucu kasım yavaşlamayı reddediyor. Tesisin kuzeybatı duvarından gelen gürültülü kargaşayı duyduktan sonra bütün gün gergindim, konsantre olamıyordum. Hemen Chev olduğunu anladım.

Chev olmalıydı.

Wrath'ın çevresinde çok fazla ayı şekil değiştiren varlık olduğunu sanmıyorum ve onların hiçbirinin bu sabahki gibi tüylerimi diken diken eden bir ses çıkarabileceğini de sanmıyorum. Onu duyduğumda neredeyse dizlerimin üzerine çöktüm, vücudum fazla düşünmek istemediğim duygularla yanıyordu.

Hiç iyi değil.

Telefonumda, adımın geçtiği herhangi bir şey bulmak için çaresizce arama yapıyorum. Chev hakkında okumak yeterince kötü, ama yakında benim adımın da geçeceğini bilmek beni soğuk terler döktürüyor.

Bu keşifle birlikte gelecek olan ilgiyi, özellikle Chev'in hayranlarının ilgisini istemiyorum. Wrath tesisinde kalan kadınların listesini içeren bir makale bulduğumda inleyerek telefonumu kanepeye fırlatıyorum. Benim adım listede yok, ama bu sadece ilk versiyon.

Tesis içindeki kadınların kimliklerini sızdıran kişinin kim olduğunu bulmam gerekiyor. Bu gizli bir bilgi ve bu eylemi görmezden gelmeyeceğim. Bu makale yüzünden birisi işini kaybedecek.

Kapımın çalınması beni düşüncelerimden koparır. Aziell'in mesajlarına cevap verme zamanı gelmiştir. Bu sabah onu aradım ama cevap vermedi. Birkaç saat önce eve geldiğimde onu tekrar aradım. Bakması gereken bir ailesi ve krallığı olduğunu anlıyorum ama bu acil bir durum.

Avuçlarım terlemiş, ön kapıyı açmadan önce pantolonumla siliyorum.

Chev ile göz göze geldiğimde donup kalıyorum.

O, utangaç bir gülümsemeyle karşılık verdikten sonra, ellerini arkasında beceriksizce birleştirir. Topukları üzerinde sallanarak, benim hissettiğim kadar rahatsız görünüyor. İçgüdüsel olarak ona doğru adım atarım, eş bağı beni ileriye doğru iter, ama hemen kendimi durdururum.

Chev kendini küçültmeye çalışıyor mu? Bu duruş doğal görünmüyor.

Geniş, yeşil gözleri bana doğru kırpışıyor, ifadesi anlaşılmaz. İlk tanıştığımız zamanki kadar korkmuyorum, ama yine de korku var. Eş bağı kalbimi sakinleştirmeye zorluyor, aramıza koyduğum mesafeye rağmen can sıkıcı bağımız güçleniyor.

Bir yanım Chev'in yüzüne kapıyı çarpıp kapatmak istiyor, diğer yanım ise kendimi onun kollarına atmak istiyor.

Gözlerimi indirip, onun figürünü fark edilebilir bir şekilde tarıyorum. Chev kıpırdamıyor, gözlerim onun vücudunda dolaşırken o bir dağ gibi hareketsiz duruyor. Wrath kıyafetleri giyiyor, ama ona uymuyorlar. Uylukları pantolonunun dikişlerini patlatmak üzere, göğsü ve omuzları gömleğini gerginleştiriyor.

Shifterlar iridir, erkekler neredeyse her zaman uzun boylu ve kaslıdır, Chev de farklı değildir.

Bakışlarım onun uyluklarında kalıyor. Haftalarca onun resimlerine bakarak geçirdikten sonra, hayvan ve eş işaretlerinin tam olarak nerede olduğunu biliyorum.

Chev boğazını temizledi, bu da benim tekrar yukarı bakmamı sağladı. Göz kapakları kapanmıştı ve bu sefer donakalan bendim. Onun sıcaklığını hissettim ve ne kadar yakınlaştığımızı fark edince kalbim hızla çarpmaya başladı.

İleri adım atan ben miydim, yoksa o mu?

Kolunu kaldırıyor ve ben onun pazılarına bakarak çok fazla zaman harcıyorum. Neden bu kadar kaslı? Kaç kilo? Ayılar ağırdır, değil mi? Bunu araştırmalıyım.

Chev'in parmak uçları yanağıma dokunuyor. Nefesim kesiliyor, ciğerlerim keskin bir nefes alıyor. Tüm vücudum tüylerim diken diken oluyor ve ne yaptığımı düşünmeye fırsat bulamadan kendimi onun göğsüne atıyorum.

Chev'in refleksleri hızlıdır ve ben hareketimi bile tam olarak algılayamadan eli başımın arkasına geçer. Ağzım onun ağzına yapışır, sanırım öpücüğü ben başlatırım ve göğsümü onun göğsüne bastırırken pazılarını tutarım.

Vücudu görüldüğü kadar sert ve kasları parmaklarımın altında geriliyor. Buna bayılıyorum.

Chev, vücudumu titretiren düşük bir ses çıkarır ve o başımı geriye doğru eğip dudaklarımı ele geçirirken, ellerimi omuzlarına kaydırırım. Öpücüğü güçlü, arzuyla ve çaresizlikle doludur, ama kendimi olması gerektiği kadar korkmuş hissetmiyorum.

Bu benim istediğim şey, ama bu doğru gelmiyor. Bu bağ.

Beni istismar eden erkeklerin beni hiç öpmemiş olması da yardımcı oluyor. Chev'in dilinin benimkine değmesi, daha önce hiç deneyimlemediğim bir şey, başımın arkasını nazikçe okşayan eli de öyle. Başka hiçbir yerime dokunmuyor. Diğer eli belimin yanında duruyor, sanki cildime basmaktan korkuyormuş gibi.

Bu engelden nefret ederek gömleğini yırtıyorum ve Chev gerisini hallediyor. Göğsünü benim için serbest bırakmak için acele ederken giysileri yırtılıyor. Elimin altında kumaşın kaybolduğunu hissediyorum ve avucum çıplak omuzlarına değdiğinde irkiliyorum.

Ellerim kendiliğinden aşağı doğru kayıyor. Chev kaslı ve göğsündeki tüyleri parmaklarımla okşarken karın kasları geriliyor. Tüyleri şaşırtıcı derecede yumuşak. Boğazının derinliklerinden sessiz bir ses çıkarıyor ve bir saniye sonra elleri nihayet kalçalarımına konuyor.

Tutuşu o kadar hafif ki, neredeyse hissetmiyorum, ama bir saniye sonra nihayet sıkılaştırıyor. Bir erkeğin dokunuşundan hoşlanacağımı hiç düşünmemiştim, ama Chev beni daha fazlasını istemeye itiyor. Ondan daha fazlasına ihtiyacım var. Çok geçmeden, onu öpmek için nefes nefese kalıyorum, ama Chev pek umursamıyor gibi görünüyor.

Ağzını boğazıma doğru kaydırıyor ve omzumun boynumla birleştiği noktaya geldiğinde yalıyor. Dilinin hassas cildime dokunuşu şaşırtıcı derecede sert, bu da onu vücudumun diğer bölgelerinde hayal etmeme neden oluyor. Bu tehlikeli bir düşünce, sahip olmamam gerektiğini bildiğim bir düşünce.

"Oh," diye nefes nefese kalıyorum.

Chev boynumu emmeye başlar, cildimde morluklar bırakacağı kesin. Değişkenlerin eşlerine iz bırakmayı sevdiklerini okumuştum, ama bunun ne anlama geldiğini şimdiye kadar anlamamıştım.

Ciğerlerime yeterince oksijen çekmek için çabalarken, Chev dilini köprücük kemiğimden kulağıma doğru kaydırırken zihnim boşalır. Göğsünden sızan sesler gittikçe yükselir ve tek duyabildiğim şey onlar olana kadar devam eder.

Chev'in dişleri boynuma sürtünüyor, bu his beni sarsıyor. Sanki kafama bir kova soğuk su dökülmüş gibi, aniden gerçeğe dönüp Chev'i itiyorum.

Geri adım atarken, boğuk ve düşük bir sesle inliyor. Göğsü inip kalkıyor, dudakları ıslak ve şişmiş, benim tenime saldırdıkları için. Bundan nefret ediyorum

bunu sevdiğimden nefret ediyorum ve bakışlarımı onun açıkta kalan göğsüne ve daha aşağıya kaydırıyorum.

Chev'in kot pantolonunun kumaşı gergin, ereksiyonunun izi fark edilmemesi imkansız. Sessizce eğilip kendini örtüyor, bir adım daha geri çekilirken manzarayı gizliyor. Titrediğimin farkındayım.

En son ne zaman bu kadar açıkça tahrik olmuş bir erkeğin bana zorla sahip olmadığını hatırlayamıyorum.

Korkmam gerekirdi. Dehşete kapılmam gerekirdi. Chev dışında başka biri olsaydı, öyle olurdu. Aramızdaki bağ, korkuyu hissetmeme izin vermiyor. Negatif duygularımın üzerine ağır bir battaniye gibi çöküyor ve bu battaniye, aramızdaki mesafe nedeniyle daha da ağırlaşıyor.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup kapıma doğru yavaşça geri çekilirken, Chev'in ereksiyonunu ya da sinir bozucu bağımızı kabul etmeyi reddediyorum. Aramızda bir sorun çıkarsa içeri koşup kapıyı kilitlemek için hazırlıklı olmalıyım. Bağ, ona güvenmemi istiyor ama ben artık körü körüne inanmıyorum.

"Özür dilerim," diyor Chev. Verandadan düşmek üzereyken bir adım daha geri çekiliyor. "Böyle olmasını istemedim."

Gülümsemeyi zorla tutuyor. Dudaklarında yayılmak üzere ve bunu engellemek için tüm gücünü kullandığını anlayabiliyorum. Chev'i öpmek yapabileceğim en kötü şeydi. Ona yanlış bir mesaj veriyorum, asla gerçekleşmeyecek bir şey için umut veriyorum.

Asla birlikte olamayız.

"Özür dilemek için buraya geldim," diye devam ediyor. "Bugün beni duyduğuna eminim."

Başımı sallıyorum.

Wrath'ta işlerin gerçek olamayacak kadar iyi gittiğini biliyordum, ama bunu doğrulamak mideme yumruk yemiş gibi oldu. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, Chev'den asla gerçekten kurtulamayacağım. Beni rahat bırakmayacak, istediği her şeyi elde edecek bağlantıları ve yeteneği varken bırakmayacak. Ben onun sahip olduğu bir başka nesneyim sadece.

Chev boğazını temizledi. "Bugün yarattığım sorunlar için özür dilerim. Beni aramanı bekliyordum ve bugünkü hatalar benim gerçek kişiliğimi yansıtmıyor. Sana karşı sabırlı biriyim, ama acını hissettiğimde korktum. Düşünmeden hareket ettim ve özür dilemek istiyorum."

Konuşurken dikleşir, kararlı küçük duruşunu unuttur.

Chev uzun boylu, ben de göz teması kurmak için başımı geriye eğiyorum. Bunu sürdürmek için tüm cesaretimi toplamam gerekiyor, ama çok geçmeden dayanılmaz hale geliyor ve bakışlarımı göğüs kafesine kaydırıyorum. Neden gömleğini çıkarmasını teşvik ettim ki? Kısa deri eteğinden başka bir şey giymeden koştuğu yüzlerce fotoğraf var, ama bunlar gerçeği yansıtmıyor.

Kaç kadın onu bu kadar az giyinmiş halde görmüştür? Kıskanıyorum ve bu düşüncenin daha da ilerlemesini engellemek için başımı sallıyorum. O benim değil, ben de onun değilim. Aramızdaki bu bağ bir hata ve Chev yakında bunu anlayıp yoluna devam edecek.

Chev ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırıyor ve konuşmayı kestiğini fark ediyorum. Kafamı kaldırıp göz teması kurmaya zorluyorum kendimi.

"Güvenini kazanmak için ne yapabilirim?"

diye soruyor. Bu konuşmaya hazır değilim.

Çok iyi tanıdığım bir panik içinde büyümeye başlıyor. Beni tamamen tüketene kadar yayılıyor, tüm düşüncelerimi bastırıyor. Chev başını yana eğiyor, parmakları seğiriyor, bana uzanmamak için gözle görülür bir şekilde mücadele ediyor.

Bu çok fazla.

Ağzımı açıyorum ama ses çıkmıyor. Bir saniye daha tereddüt ettikten sonra, aceleyle evime girip kapıyı çarpıyorum. Kilitleri çevirirken ellerim titriyor. Chev'i dışarıda tutmanın imkansız olduğunu çok iyi biliyorum ama umurumda değil.

Bunu istemiyorum. Hiçbirini istemiyorum ve öpücüğümüzün izlerini silmek için çaresizce ağzımı siliyorum. Bu bir hataydı. Bu işi asla kabul etmemeliydim.

Panikledikçe yanaklarım ıslanıyor ve bağımızdan kaynaklandığından emin olduğum bir acı göğsümden vücudumun her yerine yayılıyor. Rahatsız edici bir yanma hissi ve ön kapının yanındaki pencereden dışarı baktıkça bu his giderek artıyor.

Chev kıpırdamamış.

Başını ve kollarını salladıktan sonra elini uzatıp dudaklarına dokundu, parmakları dudaklarına bastırırken yüzünde küçük bir gülümseme yayıldı. Kalbim çarpıyor. Öpüşmemizden hoşlanmış ve sonrasında heyecanlı bir okul çocuğu gibi gülümsemiş olsa da umurumda olmamalı.

Chev'in bakışları pencereye kayar ve ben o beni görmeden hızla uzaklaşıyorum. Ya gidecek ya da zorla girecek ve satın alınmış bir kadın olarak yeterince zaman geçirdim, onun kararını kontrol edemeyeceğimi biliyorum. O

benim alanıma ve bedenime zorla giren ilk erkek olmayacak ve ben buna hazırlıklı olmak için kendimi hazırlıyorum.

Onu öpmek yanlış bir mesaj verdi ve bunu bir davet olarak algılsa şaşırmamalıyım. Son birkaç haftadır şekil değiştiren erkekler hakkında, özellikle de çiftleşme alışkanlıkları hakkında okudum ve bu benim ilgimi çeken bir şey değil. Erkekler her zaman dişilerini domine ederler ve onlara asla kabul etmeyeceğim bir itaatkarlık dayatırlar.

En azından, isteyerek değil.

Dakikalar geçiyor. Chev zorla evime girmiyor. Sonunda, tekrar pencereden dışarı bakmak için cesaretimi topluyorum.

Chev hala verandada duruyor, kaşlarını çatmış ayaklarına bakıyor. Ayakkabı giymemiş, ki bu şaşırtıcı değil, ve yırtık gömleğini göğsüne sıkıca bastırarak cildini örtmeye çalışıyor. Bunu benim için mi yapıyor? Cildini göstermekten rahatsız olmadığını biliyorum. Bütün şekil değiştirenler öyledir.

Gitmeyeceği belli olunca, korkularımı bir kenara bırakıp kapının kilidini açtım.

"Benimle çıkmak ister misin?" Chev, kutuyu açar açmaz soruyor.

Şu anda sesime güvenemediğim için başımı sallıyorum. Chev gözle görülür şekilde moralini bozuyor ve ben Aziel'in evinin yönünü işaret ediyorum. Onun orada kaldığını varsayabiliyorum.

"Eve git," emrediyorum. Sesim çatlıyor, ama elimden gelenin en iyisi bu.

Chev, sözlerim onu yakmış gibi irkilir, tüm vücudu gerilir ve geri çekilir. Onu eşimin olarak tanıyan tarafım çılgılık atar, ama ben bunu görmezden gelirim. İhtiyaçlarımı ve arzularımı görmezden gelmekte iyiyimdir ve bu da farklı olmayacaktır.

"Anlıyorum," diyor. İyi. "Wrath'ı terk edeceğim ve bir daha sana yaklaşmayacağım. Ama fikrini değiştirirsen diye hazır bulunacağım."

Başımı sallıyorum, ona ulaşmayacağımı zaten biliyorum.

Chev tereddüt ediyor, belli ki bir şey konusunda kararsız, sonra başını eğip arkasını dönüyor. Yırtık gömleğini göğsüne sıkıca tutmaya devam ediyor, kumaşı korkmuş bir çocuk gibi tutuyor.

Bu manzara göğsümdeki yanmayı artırıyor ve o ormana kaybolurken ona seslenmek için duyduğum dürtüyle mücadele ediyorum. Echo'dan beni başka bir yere, tercihen Chev'in bana ulaşamayacağı bir yere nakletmesini isteyeceğim.

Tek çare bu.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

VANESSA

CHEV HER ŞEYİ MAHVETTİ.

Onun gittiğinden ve geri dönmeyeceğinden emin olduktan sonra, evimdeki tüm panjurları ve perdeleri kapatıyorum. Artık onun Wrath'ta olduğunu bildiğim için, içeriye bakma riskini almak istemiyorum. Muhtemelen bunca zamandır bunu yapıyordur ve onun ne görmüş olabileceğini düşündükçe ağlamak istiyorum.

Sonra her pencereyi ve kapıyı kilitleyerek içeri gizlice girmesinin imkânsız olmasını sağladım. Aslında bunu yapacağını sanmıyorum ama tedbirli olmakta fayda var. Her şeyi iki kez kontrol edip her şeyin mükemmel olduğundan emin olurken kalbim deli gibi atıyordu.

Telefonum mutfak tezgahının üzerinde duruyor ve beni kızdırıyor. Echo'ya ulaşacağımı kendime söyledim, ama Chev'in ziyaretinden bu yana neredeyse yirmi dakika geçti ve hala telefonu elime almadım. Çok geç olmadan ve o yatmadan önce onu aramam gerekiyor.

Bunu şimdi yapmam gerekiyor.

Bunun yerine, buraya geldiğim ilk hafta oturma odasında saklı bulduğum alkolü arıyorum. Periler çok içki içmezler — bu konuda şekil değiştirenlerle ortak noktamız var — ama çaresiz zamanlar çaresiz önlemler gerektirir.

Evimde bulunan şeytani alkolün türünü bilmiyorum ve bulduğum ilk şişeden kendime bir bardak doldururken araştırmaya zahmet etmiyorum. Boğazımı yakıyor, acıdan öte, ama bağın yakıcı sıcaklığıyla karşılaştırıldığında hiçbir şey. Chev'i bulup onu teselli etmem için bana haykırıyor ve bunu görmezden gelmek gittikçe zorlaşıyor.

Onu öpmek bir hataydı ve son birkaç haftada kaydettiğim ilerlemeyi mahvetti. Bağımız bizi bir araya getirmek için her zamankinden daha fazla çalışıyor ve beni çaresiz bırakıyor.

Bardağımı bitirirken içim sızlıyor ve hemen kendime bir tane daha dolduruyorum. Hâlâ telefonuma uzanmıyorum.

Ona bakıyorum, Echo'ya ulaşacak cesareti gösteremediğim için kendime kızgınım. O bana yardım edecek. Biliyorum, ve içimden bir ses bunun için ona ulaşmadığımı söylüyor.

Telefonum yanıyor ve neredeyse mutfak tezgahının üzerine atlıyorum. Chev ile ilgili bir mesaj olmasını bekliyorum ve bunun sadece üyesi olduğum Chev gruplarından birinden gelen bir bildirim olduğunu fark edince inliyorum.

Onlara bağımlıyım, bu hem utanç verici hem de sinir bozucu. Yine de telefonumun kilidini açıp en son mesajları okudum. Chev'in bugün Wrath tesisine giriş yaptığı haberi yayılmış ve insanlar onun eşinin kim olabileceği konusunda yeniden spekülasyonlara başlamışlar.

Bugün erken saatlerde benim adım da geçmişti, ama grup üyeleri beni hemen elediler. Gerçek bir aday olmak için çok zayıf olduğuma karar verdiler. Onların yüce Chev'i açıkça güçlü bir türle eşleşmeye mahkum.

Reddedilmem, itiraf etmek istediğimden daha fazla canımı yaktı ve içimdeki küçük, önemsiz bir parça kendimi ifşa etmek istiyor. Özellikle de sohbetlerde ne kadar cüretkar hale geldiklerini düşünürsek. Kadınlar, Chev'in Wrath tesisindeki farklı kadınlarla ne tür seks yapacağını tartışıyorlar ve bunu okumak ağzımda acı bir tat bırakıyor.

Bu kadınları her gün görüyorum ve eşimin onlarla birlikte olduğunu düşünmek istemiyorum. Chev'in son birkaç haftadır tanıdığım kadınlardan herhangi biriyle birlikte olduğunu düşününce dudaklarım kıvrılıyor.

Beni bu kadar etkilemesinden nefret ediyorum.

Kapıya gelen keskin bir vuruş dikkatimi çekiyor, yüksek ses sessiz odayı yarıyor. Kalbim hızla atıyor ve sessiz kalmaya dikkat ederek yavaşça ilerleyip ön pencereden dışarı bakıyorum. Chev kapıyı çaldığında bunu yapmalıydım. Kim olduğunu görmeden kapıyı açmak riskliydi ve bedelini ödedim.

Ama gelen sadece Charlie. Aziel'in hemen arkasında, verandamda duruyor. Ne söyleyeceklerini merakla kapıyı açtım. Chev hakkında konuşmak için geldiklerini düşündüm.

Charlie gülümsüyor ve ben kapıyı açarken Aziel'i nazikçe itiyor. Onda bir tuhaflık var ve gücünün tümü burnuma ulaştığında geri adım atıyorum. Her zamanki gibi kendini tutmaya çalışmıyor ve gözlerindeki çılgın bakış endişe verici.

Onu bu kadar heyecanlandıran ne?

"Vanessa," diyor Charlie. Sesi hüzünlü. "Daha önce gelmeliydim. Özür dilerim."

Omuz silkiyorum ve içeri girmesini işaret ediyorum. Kendisinin de halletmesi gereken işleri var.

Dönüp Aziel'e bir şey fısıldıyor ve ben, parmaklarının onun gömleğinin altına girip çıplak göğsüne bastırıldığını fark etmemiş gibi davranıyorum. Onu dinlerken kaşlarını çatıyor ve gergin birkaç saniye sonra eğilip yanağına bir öpücük konduruyor.

Onun daha önce hiç sevgi gösterdiğini görmemiştim ve çok şaşırmış görünmemek için elimden geleni yapıyorum. Bu stoik iblisin bu kadar yumuşak olabileceğini kim bilebilirdi? Ben bilmiyordum.

Aziel, Charlie'nin poposuna hafifçe vurur ve Charlie bir saniye sonra arkasını dönüp evime girer. Aziel'le kısa bir göz teması kurarım, içeri girmek isteyip istemediğinden emin değilim. Ama o verandada kalır, ben de kapıyı kapatırım. Pencereden, onun hala verandada durduğunu görebiliyorum. Charlie onun yanına dönene kadar burada kalacağı hissine kapılıyorum. Herkes onun Charlie'ye karşı sahiplenici olduğunu bilir.

Charlie ve ben mutfığa girerken boş boş sohbet ediyoruz. Chev yüzünden burada olduğunu biliyorum, ama onu ilk ben gündeme getirmek istemiyorum.

Sonunda Charlie boğazını temizler. "Chev'in bugünkü davranışları için özür dilemek istedim."

Yutkunarak, parmağımla tezgâhın üzerindeki mermer desenini izlerim. Onun ve arkadaşlarının Chev ile yakın olduklarını çok iyi biliyorum. Chev'in neredeyse onların haremının bir parçası olduğu sık sık şaka konusu olur ve bu beni itiraf etmek istediğimden daha fazla rahatsız eder.

Chev, onlarla samimi olmadığını birkaç kez açıkça söylemiştir. "Chev harika bir insan ve iyi niyetli olduğunu biliyorum, ama bugün "Onun Wrath'a girmesine ve evimde kalmasına izin verdim ve bu yanlıştı. Seni böyle rahatsız bir duruma soktuğum için özür dilerim, Vanessa." Sesi samimi geliyor. "Yarın sabah kafası iyileştikten sonra ayrılacak ve..."

"Kafasına ne oldu?"

Charlie, benim patlamamdan açıkça şok olmuş bir şekilde gözlerini kırptırıyor. Biraz utanıyorum, ama Chev için duyduğum endişe bundan daha ağır basıyor. Yaralandığını bilmiyordum. Neden daha önce beni ziyarete geldiğinde bir şey söylemedi? İyi görünüyordu.

"Bu sabah omuz ağrını hissettiğinde merdivenlerden düştü, ön kapımızı kırdı ve mülk çitini parçaladı," diye açıklıyor Charlie

açıklıyor. "Ön kapı masif ahşaptı ve çitin metali kafatasını parçaladı. Kafasında birkaç kel yara oluştu ama derisi yakında iyileşecektir."

Başımı sallıyorum, bağım yanıyor. Gözlerim yaşlarla doluyor ve yanma hissi boğazıma yayılırken elimi göğsüme koyuyorum. Chev yaralanmış.

Charlie çılgına dönmüş görünüyor. "O iyi. Yemin ederim." Sessizce küfrediyor ve ön kapıya doğru koşuyor. Aziel hala verandada duruyor ve ona Chev'in kafasının fotoğrafını çekmesini emrediyor. Sesi sessiz ama tonu sorgulamaya yer bırakmıyor.

Chev az önce iyi görünüyordu, ama Charlie'nin sözleri beni paniğe sevk etti. Kafatası yaralandı mı? Hâlâ acıyor mu? Parmaklarım seğiriyor, perisi kanım onun yaralarını kendim kontrol etmem için beni dürtüyor.

Yanaklarımı silerim, ağladığım için kızgın ve sinirliyim.

Aziel hızlıca bir arama yaptıktan sonra Charlie'ye telefonunu uzattı. Telefonu bana getirdi. Onun elinden telefonu kapıp yüzüme yaklaştırdığımda kaba görünsem de umurumda değildi. Gray'den bir video görüşmesi geldi ve ben cevap verdim.

Kamera Chev'e dönüyor ve ben hemen rahatlıyorum. Küçük bir çocuğun karşısında, bacaklarını çaprazlamış bir şekilde oturmuş, onunla bir tür kart oyunu oynuyor. Kameraya hiç dikkat etmiyor ve telefonu tutan kişi yaklaşıyor. Video, hızla dönen düşüncelerimi sakinleştiriyor.

"Bana kafanı göster," diyor Gray kamera arkasından.

Chev, kafasını eğmeden önce, benim tam olarak anlayamadığım bir şey mırıldanır, sesi kısık. Üzgün görünüyor. Kötü duruşundan bu anlaşıyor.

Charlie kel bölgeler konusunda yalan söylemiyordu. Birkaç bölgede saç yok, ama deri neredeyse tamamen iyileşmiş görünüyor. Gray, Chev'in saçlarını parmaklarıyla tarıyor, kalın saç tellerini hareket ettirerek tüm yaraları gösterebiliyor. Chev sessiz kalıyor, ama Gray hala iyileşmekte olan yaralardan birine dokunduğunda kalbim sıkışıyor.

Chev yüzünü buruşturur. "Bunu yapma."

Gray'i itip genç kızla oyununa devam ediyor. Kız Charlie'nin çocuklarından biri olmalı ve şekil değiştirenle mutlu görünüyor. Chev'in çocuklarla iyi olup olmadığını fazla düşünmemeye çalışıyorum. Benim için önemi olmamalı.

"Kameraya gülümse," diye emreder Gray, geri adım atarak.

Chev şaşkın görünüyor. Telefonun diğer ucunda benim olduğumu fark etmiyor ve gözlerini devirip orta parmağını kaldırıyor.

"Siktir git Echo," diyor video bitmeden birkaç saniye önce.

Gülüyorum. Kendimi tutamıyorum.

Herkes Chev'in kız kardeşine yakın olduğunu bilir ve onunla yaptığım röportajlarda kız kardeşi onun hakkında sadece olumlu şeyler söyledi. Yine de, sürekli tartışıyorlar gibi görünüyor. Bu, benim de kardeşlerim olmasını istememe neden oluyor, ama ailem daha fazla çocuk yapmadan önce periler diyarı basılmıştı.

Aziel'in telefonunu Charlie'ye geri veriyorum. "Teşekkürler," diyorum.

Bunu yapmamalıydım ve Chev'in kafasını incittiğini duyunca bu kadar şiddetli tepki gösterdiğim için kendimi aptal hissediyorum. Bir saat önce kapımın önündeydi. İyi olduğunu biliyordum.

"Yarın sabah ayrılmadan önce sana kafasının başka bir fotoğrafını gönderebilirim," diyor Charlie.

Dudaklarımı sıkıştırıyorum, bunun kötü bir fikir olduğunu zaten biliyorum. Chev ile ilgili her şeyden uzak durmam gerekiyor. Yine de, ağzımı açmaktan ve dudaklarımdan, cevabını çok merak ettiğim bir soruyu sormaktan kendimi alamıyorum.

"Nereye gidiyor?"

Charlie, daha önce oturduğu bar taburesine oturur. Karnını tutar ve nazikçe okşar. Karnı neredeyse düzdür ve hamileliği gerçekten belli olana kadar muhtemelen birkaç ay daha geçmesi gerekecektir. Daha önce mutlu bir hamile kadın görmemiştim ve umarım kız olur.

"Emin değilim," diyor Charlie. Muhtemelen şekil değiştirenlerin topraklarına dönecek, ama Lust'taki şatosunda kalabilir de. Gray, Lust'a katıldığı için ona teşekkür etmek amacıyla şatoyu hediye etmişti..." Charlie duraksıyor ve boğazını temizliyor. "Genellikle ailesinden uzaklaşmak ve dinlenmek için oraya gider."

Başımı sallıyorum. Ne söyleyeceğini biliyorum. Chev'in Lust törenine katıldığı herkesin malumu. Gray, Lust Kralı unvanını hak ettiğini kanıtlaması gerekiyordu ve Chev, Gray'in kendisine zevk vermesine izin verdi.

Birçok shifters bunu duyduğunda öfkeleni, ama bence bu asil bir davranıştı. Shifters'ların samimiyete ne kadar değer verdikleri herkes tarafından bilinir, neredeyse hepsi eşleri için kendilerini saklarlar. Chev'in birinin kendisine dokunmasına bu kadar açık bir şekilde izin vermesi kolay olmamıştır, ve bunu yapmasaydı kadınlar ne durumda olurdu bilmiyorum.

Lust'un finansmanı, önemli sayıda rehabilitasyon programını destekliyor.

Yine de Chev'in Lust'ta bir şatoda yaşadığını düşününce dudaklarım kıvrılıyor. Orada neler olduğunu biliyorum ve eşimin

böyle bir sefahat ortamında olmasını hiç istemiyorum.

"Wrath'ta kalabilir," diye karar veriyorum.

Aceleci kararımı, daha önce yaşadığım paniğe bağlıyorum. Charlie, sözlerimi duyunca şok olmuş gibi görünüyor, ama ben sözlerimi geri almayı reddediyorum. Aramızda bir sessizlik oluyor ve Charlie öne atılıp beni sıkıca kucakladığında, çok endişeli görünmemeye çalışıyorum.

O kısa boylu ve belimi sıkarken yüzünü omzuma gömüyor. Periler özellikle güçlü veya iri değildir, ama Charlie'ye sarıldığımda öyle hissediyorum. İnsanlar acı verici derecede zayıf ve onu kolaylıkla ikiye bölebilirim.

"Çok teşekkür ederim, Vanessa." Charlie, devam etmeden önce burnunu çeker. "Chev, gitmesi gerektiğini söylediğimizden beri teselli edilemez durumda ve bu onun için çok anlamlı olacak. Söz veriyorum, bir daha seni rahatsız etmeyecek."

Kucaklaşmayı bırakıp ona zayıf bir gülümseme gösteririm. Bu gece yatakta yatarken kararlarım hakkında endişelenmek ve acı çekmek için bolca vaktim olacak ve onun önünde paniklemek niyetinde değilim. Bir daha olmaz.

Chev uykumu izleyecek mi? Her ihtimale karşı perdelerimi kapalı tutacağım.

Aziel boğazını temizler ve mutfığa girer, ben de onun yüzünü Charlie'nin saçlarına gömüp onu arkadan kucakladığını izlerim. Onun bu evcil tarafı şok edici ve onun taş gibi yüzlü ve ciddi halinden başka bir halini görmeye hiç alışamayacağım galiba.

Belki de onun ve Charlie'nin ilişkisini yanlış değerlendirmişimdir. Charlie onun yanında rahat görünüyor.

"Yarın sabah daha fazla konuşalım," diyor Charlie, Aziel'in göğsüne yaslanarak.

Ben de başımı sallıyorum. "İyi fikir."

Bir saniye sonra Charlie ve Aziel ortadan kayboluyor ve ben bir süre onların durduğu yere bakıyorum, sonra yere çöküp soğuk zemine uzanıyorum. Kendimi neye bulaştırdım böyle?

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

VANESSA

Onun orada olduğunu
biliyorum.

Oturma odamın perdesini çekip pencereden dışarı baktığımda ellerim titriyor. Onu göremiyorum ama dışarıda bir yerlerde olduğunu biliyorum.

Chev'in Wrath'ta kalmasına izin verme kararımın yanlış bir mesaj verdiğinden eminim. Muhtemelen bunu bir davet olarak algılamıştır, ki bu hiç de ideal bir durum değil. Yine de, kararımdan pişmanlık duyamıyorum. Bir parçam onun burada olmasından mutlu.

Bağımız bütün gece titreşti, sıcaklık uzuvlarıma ve organlarıma yayıldı. Bu iyi bir his ve onu reddettiğimde hissettiğim yanma hissinden sonra hoş bir değişiklik. Eş bağlarının güçlü olduğunu biliyordum, ama fiziksel acıya neden olabileceğini bilmiyordum.

Keşke onlar hakkında daha fazla şey bilseydim. Çocukken periler diyarından kaçırıldım ve bağlar veya eşler hakkında hiçbir şey öğretilmedi bana, en azından ayrıntılı olarak. Çok az şey biliyorum ve internette okuduğum her şey kulağa korkunç geliyor. Chev'e sorabilirim sanırım, ama çok heyecanlanacağından korkuyorum. Echo da sorabileceğim bir sonraki kişi olurdu, ama ona kardeşinin bana nasıl hissettirdiğini açıklamaktansa ölmeyi tercih ederim.

Ellerim hala titriyor ve ön kapıyı açmadan önce pantolonumla siliyorum. Serin hava ve kuş sesleri ile karşılaşıyorum, ama golf arabama doğru koşarken hepsini görmezden geliyorum. Chev'in izini bulmak için ormanı sürekli tarıyorum. Saklanamayacak kadar büyük olduğunu düşünüyorum, ama orman onun uzmanlık alanı.

Orada olduğunu biliyorum ve bunu bilmemektense farkında olmayı tercih ederim.

Kalbim hızla atıyor, eşyalarımı arabama koyup sırtımı düzeltiyorum ve ormana bakıyorum. Tekrar arıyorum, ama ağaçlar ve toprak dışında hiçbir şey görmüyorum. Belki de burada değildir.

"Chev?" Sesim istediğim kadar yüksek çıkmıyor, ama şekil değiştirenlerin işitme duyusu iyidir. Eğer oradaysa, duyacaktır.

Ellerimi arkamda birleştirip topuklarımın üzerinde sallanarak bekliyorum. Uzun bir süre hiçbir şey olmuyor, sadece ben ve sabah havası var. Ancak bir saniye sonra bir hareket oluyor. Chev bir ağacın arkasından çıkıyor ve düşündüğümde çok daha yakınımda.

Onu nasıl gözden kaçırdım? Gövdenin iki katı genişliğinde.

Dudakları çekingen bir gülümsemeye kıvrılır, ama ben karşılık vermediğim için gülümsemesi kaybolur. Panikle meşgulüm ve ellerimi yine pantolonuma silerim, sonra ona gelmesini işaret ederim. Neden bunu yaptığımı veya ne söylemek istediğimi bilmiyorum, ama bağımız umursamıyor. Onu benim alanıma ve hayatıma davet etmem için beni teşvik ediyor ve bunu reddetmekte zorlanıyorum.

Bu çok sinir bozucu.

Chev beni selamlar. "Vanessa."

Sesi alçak ve o yaklaşırken göz teması kurmaya zorluyorum kendimi. Golf arabamın diğer tarafında duruyor ve ellerini tavana koyup eğilip içeriye bakıyor. Yaklaşana kadar ne kadar büyük olduğunu unutmuşum. Sinir bozucu.

"Chev," diyorum.

Gömleği omuzlarına ve kollarına sıkıca gerilmiş, dikişlerinin yırtılmaması şaşırtıcı. Belinden yukarı doğru çıkarak, kot pantolonuna uzanan keskin bir V şekli ortaya çıkarıyor. Bakışlarımı daha fazla aşağıya indirmeyi reddediyorum.

Aramızda sessizlik hakim, ama Chev umursamıyor gibi görünüyor. Bana sırtıyor.

"Başın nasıl?" diye soruyorum sonunda.

Chev'in gülümsemesi genişliyor ve bizi ayıran aracı yavaşça dolaştığında hareket etmemek için tüm gücümü kullanıyorum. Ne yapıyor? Boğazım kurumuş ve gıdıklanıyor, o sürücü koltuğuna oturup başını eğdiğinde sinirlerim hiç olmadığı kadar gergin. Konuşamayacak kadar gergin olduğumu hissediyor gibi görünüyor ve bana başının üstünü gösterirken konuşma konusunda baskı yapıyor.

Gray sayesinde yaralarının tam olarak nerede olduğunu biliyorum ve parmaklarımı kafa derisine dokundurmadan önce tereddüt ediyorum. Chev dokunuşuma doğru eğiliyor, ben çekinerek saçlarını hareket ettirirken göğsünden yüksek sesler çıkıyor.

Derisi iyileşmiş ve dün gece Gray'in işaret ettiği birkaç yara izi kaybolmuş. Chev'in kafasında, çitin saçlarını kopardığı birkaç küçük kel yama var, ama dikkatli bakmazsanız fark edilmesi neredeyse imkansız.

"Acıyor mu?" diye sormadan edemiyorum.

Chev başını sallıyor ve saçları parmaklarımın arasından kayıyor. Saçları şaşırtıcı derecede yumuşak, dalgalı telleri iyi bakılmış. Değişkenler sağlıklı saçları, ciltleri ve tırnaklarıyla bilinirler. Çocuklarımız da muhtemelen güzel saçlara sahip olacaklar.

Şok ve tiksinti içinde düşüncelerimden kurtulmak için ellerimi kafasından çekiyorum.

Chev'e asla çocuk vermeyeceğim. Şimdiye kadar yaşadığım tek yakınlık zorla oldu ve bir erkeğin bana isteyerek dokunmasına izin verme düşüncesi bana yanlış geliyor. Bunu asla istemeyeceğim.

"Dünkü öpücüğümüzden sonra eş işaretim koyulaştı," diyor Chev.

Gözlerim, iznim olmadan, onun uyluklarına kayıyor. Lanet olası işaretin değişmesine neden olduğumu bilmek bana hastalıklı bir zevk veriyor. Uzun süre onun eski fotoğraflarına baktım ve şimdi nasıl görüldüğünü merak ediyorum. Ne kadar koyulaştı?

Sormayı reddediyorum. Chev'den uzak durmam gerek, parmaklarımı saçlarında gezdirip eş işaretini tartışmamam gerek. Bu, yapmam gerekenin tam tersi. Teslim olduğumda bağın ne kadar iyi hissettirdiğine rağmen, yapamam.

Chev'e istediğini asla veremeyeceğim ve bunu onun için olduğu kadar kendim için de yapıyorum.

"Nimflerin eş izleri var mı?" diye soruyor Chev.

Parmaklarımı seğirttiğimde, uzanıp o noktaya dokunma içgüdüleriyle mücadele ediyorum. Kolayca görülemeyeceği için boynumun arkasında olmasına seviniyorum.

"Evet, var," diyorum, kasıtlı olarak belirsiz konuşuyorum.

Chev kaşlarını çatıyor. Bunu yapmasından nefret ediyorum ve sinirli bir nefes verip arkanı dönüyorum. Ona sırtımı döndüğümün, kendimi savunmasız bıraktığımın çok iyi farkındayım, ama saçlarımı toplarken bana zarar vermeyeceğini söylüyorum kendime.

Saçımı kaldırıp boynumun arkasındaki küçük izi ortaya çıkardığımda Chev'in heyecanını neredeyse hissedebiliyorum. Chev ayağa kalkarken golf arabası gıcırıyor ve bir saniye sonra, giysilerimin içinden onun vücut ısısının beni ısıttığını hissediyorum. O kadar yakın ki, nefesi boynumun arkasındaki küçük tüyleri gıdıklıyor.

"Görmüyorum," diyor.

Bunu açıklamak istemiyorum.

"Doğum lekesi gibi görünüyor," diyorum. "Uygun durumda değil, bu yüzden çok küçük ve soluk."

Bildiğim tek şey bu. Periler izlerimiz konusunda gizemlidir ve bizim türümüz dışındaki pek kimse bu izler hakkında bilgi sahibi değildir. Annem, ben büyüdüğümde bana benim izimden bahsedecekti, ama Seekers bu fırsatı bizden çaldı. Ben türümün son temsilcilerinden biriyim, bu yüzden şimdi sorabileceğim kimse yok.

İşaretin koyu pembeye dönüşüp omurgam boyunca uzanacağına inanıyorum. Ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum.

Chev mırıldanıyor. "Uygun mu?"

"Emin değilim," diye itiraf ediyorum. "Annem bir keresinde bana öyle söylemişti. Bu konuda fazla bilgim yok."

Chev'den sessiz, düşük bir ses çıkmaya başlar. Bu sesi daha önce duyduğumu hayal meyal hatırlıyorum ve ses içimden geçerken bacaklarımı sıkıca kapatırım. Chev boğazını temizler ve göğsüne birkaç kez vurur, ama ses durmaz.

"Dokunabilir miyim?" diye yalvarır.

Hayır. Hayır demeliyim. Chev'i görmezden gelip, sanki o yokmuş gibi davranmak niyetiyle evden çıktım, ama bu konuda feci şekilde başarısız oldum. Kapıdan üç metre bile uzaklaşmadan onun adını seslendim ve şimdi o benim boynuma dokunmak için yalvarıyor.

Chev'den düşük sesler çıkmaya devam ediyor. Muhtemelen hayatı boyunca bunu beklemiştir. Bu düşünce bile beni ani bir şekilde başımı sallamaya ve çenemi göğsüme indirmeye itiyor.

"Tamam," diyorum.

Chev'in heyecanını neredeyse koklayabiliyorum. Hemen hareket etmiyor ve beklemek çok zor. Onun ve aramızdaki bağın etkisinden kurtulmak zor, özellikle de bana dokunduğunda buna direnmek çok zor oluyor.

"Şimdi yapacağım," diye uyarıyor Chev.

Başımı sallıyorum.

Sadece bir dokunuş ve yoluma devam edeceğim. Zaten geç kaldım ve Chev'in dikkatimi dağıtmasına izin vermek sorumsuzluk olur. Ona seslenmemeliydim

—bu benim ilk hatamdı. Kafasındaki yaralanmayı duyunca çok sarsıldım ve Charlie'nin bana bundan hiç bahsetmemesini dilerdim.

Yumuşak bir şey izime dokunur ve ben yere yığılım.

Dizlerim titriyor ve Chev'in hızlı refleksleri olmasaydı, yere yığılmış olurum. Kolunu belime doluyor ve beni göğsüne yaslayarak tüm ağırlığımı destekliyor. Onun ön koluna tutunuyorum, işaretime dokunmasından başka hiçbir şeye odaklanamıyorum.

Artık yetişkinlerin bu konuda neden bu kadar gizli davrandıklarını anlıyorum.

Chev, tepkimi değerlendirirken benden uzaklaşır ve belimi saran kolunu, istediğim an uzaklaşabileceğimi anlayacağım kadar gevşetir. Hareket etmiyorum. Bu muhtemelen bir hata. Bana bir çıkış yolu, bunu durdurma şansı veriyor, ama ben bunu değerlendirmiyorum.

Yaramı tekrar dokundu.

Zevk omurgamdan aşağı yayılır ve o küçük noktayı başparmağıyla okşarken iniltiyi geri tutarım. Sanki bacaklarımın arasına dokunuyormuş gibi, boynumdaki her his en mahrem bölgelerimde yankılanır.

Çok iyi. Boşalacak mıyım? Chev boynumu yalıyor.

Evet.

Beni tekrar yalıyor, sert dili bana sertçe sürtünüyor. İki elimle ona uzanıyorum, belime dolanan kolunu tutmak için çaresizce. Zevk arttıkça onu sıkıyorum, orgazm yaklaşırken dudaklarımdan cırtlak bir inilti kaçıyor.

Cinsel organım boşluğa doğru titriyor ve Chev cildime inlemeye başladığında, kendimi kaybediyorum. Boşalırken tırnaklarım onun ön koluna batıyor, neredeyse kanatacak kadar. Chev beni tutuyor ve ben gevşeyince beni golf arabama götürüyor.

Bu, şimdiye kadar yaşadığım en yoğun orgazmdı ve Chev'in önümde çömelip karışık saçlarımı yüzümden çekerek gurur duyduğunu neredeyse hissedebiliyorum.

"Vanessa," diye fısıldadı. "İyi misin?"

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum, nasıl hissettiğimden emin değilim. Birini bacaklarımın arasına almayı düşünmek bile iğrenç geliyor, ama boynumun arkası konusunda aynı çekincelerim yok. O bölge hiç kirletilmedi ve vücudumun mücadele ettiğim kısımlarında zevk hissetsem de, bu yeterince farklı.

İyi miyim?

Ezici bir hayal kırıklığı ya da boğucu bir korku yok. Gecikmiş olabileceğini düşünerek bekliyorum, ama hiçbir şey olmuyor.

"Ben iyiyim," diyorum sonunda.

Chev lanet olasıca gülümsüyor ve yapmamam gerektiğini bilmeme rağmen, kendimi ona gülümserken buluyorum. Bu tehlikeli bir oyun, kesinlikle benim incinmemle sonuçlanacak bir oyun, ama durduramıyorum. Chev, çıkaramadığım bir kıymık gibi ve bunu istemediğimden endişelenmeye başlıyorum.

Charlie ona inanıyor ve ben de onun onayını ciddiye alıyorum. Belki Chev ve ben bir tür anlaşmaya varabiliriz, platonik bir ilişki kurmamızı sağlayacak bir anlaşma. Onun çocuk istediğini biliyorum, ama seks yapmaktan vazgeçerse, onun spermeleriyle tıbbi olarak döllenmeye razı olurum.

Chev'in bir çocuk tuttuğunu hayal ettiğimde göğsüm sıkışıyor — bizim çocuğumuzu. Onun iyi bir baba olacağını biliyorum. Bütün şekil değiştirenler öyledir. Koruyucu ve şefkatli olurdu ve çocuğumuzun hiçbir eksikliği olmazdı.

"Seni işe bırakayım mı?" diye soruyor Chev.

Dişlerimi emerek düşünürüm. O zaten burada ve dürüst olmak gerekirse, henüz ayrılmak istemiyorum. Tesisdeki insanların bizi görmesinden endişeleniyorum, ama keşfedilmemiz sadece an meselesi. Kaçınılmaz olanı uzatmanın bir anlamı yok.

"İçeri giremezsin," diyorum.

Chev pek alınmış gibi görünmüyor, ben kenara çekilip ona sürücü koltuğunda oturması için yer açarken başını hızla sallıyor. Daha önce bıraktığım eşyaları alıp göğsüme sıkıca sarıyorum, o da golf arabasını çalıştırıp bizi tesise giden uzun yolda sürmeye başlıyor.

Charlie ile olan randevuma geç kalacağım.

Chev'in beni alıkoyduğunu söylersen heyecanlanacağını hissediyorum, ama onu bahane olarak kullanmayacağım. Ona bunu söylemek yanlış bir mesaj verecektir ve eminim ki ardından gelecek sorulara hazır değilim.

Kalbim hâlâ hızla atıyor, orgazmın etkileri hâlâ devam ediyor. Dönüp Chev'e gizlice bakıyorum, bizim dokunmamızdan etkilenip etkilenmediğini görmek istiyorum. Etkilenmiş, hâlâ da etkileniyor. Sertleşmiş, uzunluğu pantolonunun kumaşına baskı yapıyor. Acı verici görünüyor, ama bunu kabul etmeyeceğim.

"Sabahları seni işe bırakmam sorun olur mu?" Chev soruyor, dikkatimi çekiyor. "Senin evinin önünde buluşabiliriz."

Hayır demeliyim.

"Bundan daha erken çıkmamız gerekecek," diyorum onun yerine. "Çünkü yavaş sürüyorsun."

Yaşlı bir adam gibi sürüyor, elleri direksiyona sıkıca tutunmuş, gözleri sürekli etrafta dolaşıyor, sanki bu boş, toprak yolda aniden trafik çıkmasını bekliyormuş gibi. Benim aynı çekincelerim yok ve işe yarı sürede varıyorum.

"Anlaştık," diyor Chev. Bana yan gözle gülümsüyor. "Heyecanlıyım."

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Neden *hayır* demedim ki? Sonunda tesisin arka girişine vardık ve ben golf arabasından neredeyse atlayarak

kapılara doğru koşmaya başlıyorum.

Chev gülüyor. "Hoşça kal, Vanessa!"

Ben ondan kelimenin tam anlamıyla uzaklaşmama rağmen sesi heyecanla doludur. Kolumu kaldırıp garip bir şekilde el salladıktan sonra tesisin kapılarını itip içeri giriyorum.

Charlie beni ofisimde bekliyor. Sanki benim acil olarak tavsiyeye ihtiyaım olduğunu biliyor gibi, ben kendimi koltuğa atıp başımı masaya d ş rd ğ mde ellerini kuşağında birleştiriyor. Başım masaya sessiz *bir sesle* arpıyor, ama yüksek sesli inlemem bu sesi çabucak bastırıyor.

"Ona sabahları beni işe bırakabileceğini söyledim," diye itiraf ettim. Charlie sessiz kaldı ve ben devam etmeden önce bir kez daha yüksek sesle inledim. "Ve izimi yalamasına izin verdim, ki bu olması gerekenden daha zevkli oldu."   nc  kez yüksek sesle inledim. "Ve onu tekrar göreceğim için heyecanlı olduğumu düşünüyorum."

O koltuğunda pozisyonunu değiştirirken sessiz bir hışırtı duyulur. Onun bir şey, herhangi bir şey söylemesini çaresizce bekliyorum.

Boğazını temizliyor. "Yoğun bir sabah geirmişsin."

Bu durumun hiç de komik olmadığını düşünmeme rağmen gülüyorum. "Ne zamandır beni izliyor?" diye soruyorum.

Charlie cevap vermeden önce sessiz kalıyor. "Senin gelinden yaklaşık üç hafta sonra buraya geldi ve senin işe gidip gelirken seni izliyor. Bazen sen akşam yemeği hazırlarken etrafta dolaşıyor, ama hava kararmadan malikaneye geri dönüyor."

Tiksinmem gerekirdi. Dehşete kapılmam,  fkelenmem ve buna bir son vermem gerekirdi. Biliyorum,  yle yapmam gerekirdi. Böyle bir duruma verilebilecek tek makul tepki budur, ama bu duyguyu hissetmiyorum. Bu iğrenç ve sapkın bir durum ve kendimden nefret ediyorum.

Lanet olası bağ yüzünden. Aklımı çarpıtıyor ve ben buna engel olamıyorum.

"Artık bunu yapmasını istemiyorum," diyorum.

Charlie başını sallıyor. "Bunu yapmamasını sağlayacağım." İyi. İyi. Bu iyi.

"Konuşmak istediğin başka bir şey var mı?" diye soruyor Charlie.

Evet. Hayır. Nereden başlayacağımı bilmiyorum.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

VANESSA

Kendimi zorlayarak derin ve sakin bir nefes alıyorum, sonra ön kapımdaki küçük gözetleme deliğinden dışarı bakıyorum. Beni buraya getiren her kararımdan pişmanım.

Chev, golf arabamın yanında duruyor, elleri arkasında birleştirilmiş. Erken geleceğine söz vermişti ve sözünü tuttu. Elinde, genellikle torpido gözündeki bıraktığım anahtarlar var ve ben, anahtarları parmağında çevirirken ağzım açık kalmış bir şekilde onu izliyorum. Deri kıyafetleri giymiş ve golf arabamın etrafında boş boş dolaşırken uyluklarındaki büyük kasları geriliyor.

Dün gece işten çıktığımda ortalarda yoktu ve onu çağırdığımda gelmedi. Bu bana tuhaf bir yalnızlık hissi yaşattı ve neredeyse hiç uyuyamadım.

Bana mesafe mi koyuyordu? Bu düşünce kalbimi çarpıtıyor ve onu uzak tutma ihtiyacında yumuşak bir çatlak oluşuyor. Bir şekil değiştiren, eşine mesafe mi koyuyor? Bunun mümkün olduğunu sanmıyordum. Charlie onunla konuşacağını söyledi, ama ben bunun bir sonuç vereceğini düşünmüyordum.

Chev iç geçirip bir taşı tekmeliyor. Ne zamandır orada bekliyor acaba? Onu bekletmemeliyim, ama ön kapıyı açacak gücü kendimde bulmaya çalışırken elim titriyor. Dışarı çıktığımda Chev başını kaldırıyor, ben kapıyı arkamdan kapatırken dudakları geniş bir gülümsemeye bükülür. "Günaydın dostum," diye selamlar.

Bu unvan beni sendeletir, ayaklarım birbirine takılır. Chev, ben kendimi toparlarken ellerini yanlarında esnetir. Muhtemelen koşup beni yakalamak için içgüdüleriyle mücadele ediyordur.

Bu Charlie'nin işi olmalı. Ona güvenip Chev ile ilgili korkularımı ve sorunlarımı paylaştım. Her kelimemi dinledi ve onunla konuşacağına söz verdi. Bunun boşuna bir çaba olacağını düşündüm.

"Charlie seninle konuştu mu?" diye soruyorum.

Chev başını sallar. "Evet. Senin boğulduğunu hissettiğini ve sana alan tanımam gerektiğini söyledi." Başka bir taşı tekmeler. "Artık seni ormandan izlemeyeceğim ve yakınındayken varlığımı belli edeceğim."

Konuşurken göğsü şişer. Bana bunu söylemekten çok gurur duyuyor gibi görünüyor, bu da kalbimi hoplatıyor. Kimse benim hislerimi bu kadar önemsememişti. Satın alınmış bir kadın olduğum zamanlarda rahatım en son sırada geliyordu. OGRELER benim korkmamdan hoşlanıyorlardı ve en zalim olanlar, beni en çok kim çılgılık attırabilir diye bahisler yapmaktan bile zevk alıyorlardı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum, başka ne söyleyeceğimi bilemeden. "Zaten beni izlememeliydin."

Chev bakışlarını indirir. "Biliyorum. Ben..." Durur ve başını sallar. "Özür dilerim."

Verandamın merdivenlerinden aşağı inerim. Üzerimde özel bir şey yok — kot pantolon ve sade, siyah bir gömlek — ama Chev bana, sanki gördüğü en zarif elbiseyi giymişim gibi bakıyor. Ya da çıplakmışım gibi. Neredeyse yanına gelene kadar bekler ve sonra tekrar konuşur.

"İşaretini tekrar öpmemi ister misin?"

Ayaklarım takılır, ama Chev bu sefer beni yakalar. Dokunduğumuzda vücudumuz sıcaklıkla patlar ve ben düşünmeden içgüdüsel olarak göğsüne yaslanırım, sonra aklıma gelir ve uzaklaşıyorum. Onun bana bu kadar yaklaşmasına izin vermeyi bırakmalıyım. Kaçınılmaz olarak ayrılıp, ona istediğini verebilecek birini bulduğunda, bu sadece acıyı daha da artıracaktır.

Onun başka biriyle birlikte olduğunu düşünmek, üzerinde fazla düşünmek istemediğim bir öfkeyle dolduruyor beni. Sahiplenme duygum giderek artıyor ve kutsanmış ırkların kendilerini korumakta neden bu kadar ısrarcı olduklarını anlamaya başlıyorum. Şiddeti sevmem, ama Chev'in dokunduğu her kadını öldürmek istiyorum.

"Geçmişim seni rahatsız mı ediyor?" diye patladım.

Bu soru ağızından çıkar çıkmaz geri almak istiyorum. Chev kaşlarını çatıyor. "Hayır." Cevabı kesin.

Bir an tereddüt ettikten sonra yanaklarımı avuçlar, başparmakları elmacık kemiklerimi okşar ve parmakları kulaklarımın arkasındaki saçları okşar. Boynumun arkasındaki izi yanlışıyla dokunmamaya dikkat eder.

"Geçmişim seni rahatsız ediyor mu?" Sorumu tekrarlar. Kafamı sallarım.

Chev beni baştan aşağı süzer, muhtemelen doğruyu söyleyip söylemediğimi anlamaya çalışır. Doğruyu söylüyorum. Lust töreninde Gray ile olan ilişkisini biliyorum

ve onun görevine ve kadınlara olan bağlılığından dolayı yaptığını düşünüyorum. Haberlerde bahsedilmeyen başka bir şey olmadıkça.

"Başka bir şey oldu mu?" diye soruyorum. "Haberlerde yer almayan bir şey?"

"Hayır," diyor Chev. "Lust iblisleri paylaştıkları detaylarda cömert davrandılar." Ağırlığını bir ayağından diğerine aktarıyor. "İşaretine tekrar ağzımı koyabilir miyim?"

Cevabımı beklerken göz kapaklarını indirir, yüzünde bir ihtiyaç ifadesi belirir. Bu, itiraf etmek istediğimden daha fazla etki yaratır. Çok zayıfım.

"Hayır," diyorum. "Ama bakabilirsin."

Gördüklerinden memnun kalacağını düşünüyorum.

Başparmaklarını yanaklarımın üzerinde gezdiriyor, dokunuşu o kadar yumuşak ve nazik ki, rahatlamaktan başka seçeneğim kalmıyor. Ona inanıyorum, ki bu tehlikeli bir şey. Bunu bilmeme rağmen, arkamı dönüp başımı eğiyorum. Chev, saçlarımı toplayıp boynumdan uzaklaştırmak için acele etmiyor.

"İşaretin koyulaşmış," diyor.

Bunu zaten bilmiyormuş gibi davranarak mırıldanıyorum. Dün gece eve gelir gelmez banyoda onu incelemiştim. Rengi ten renginden açık pembeye dönüşmüştü ve küçük nokta omurgam boyunca uzamaya başlamıştı bile.

"Çok güzel," diye fısıldadı.

Dudakları başımın arkasına değiyor, ama sözüne sadık kalıyor ve izime dokunmuyor. Onun izime tekrar dokunmasına hazır değilim, belki de hiç hazır olmayacağım. Dün nasıl bir his olacağını bilseydim, ona izin vermezdim.

Yine de pişman değilim.

Aramızda birkaç uzun saniye sessizlik uzanıyor. Chev'in ne düşündüğünü bilmek istiyorum, ama sormuyorum. Cevabından korkuyorum.

Boğazını temizler ve saçımı bırakır. "Bana

"

Ne diyeceğimi bilemeden başımı sallayıp golf arabama biniyorum.

Yolcu koltuğuna oturuyorum ve Chev yanıma otururken hızlanan nefesimi saklamak için elimden geleni yapıyorum.

Deri eteğinin kumaşı, ereksiyonu nedeniyle yukarı kalkıyor ama o bunu görmezden geliyor. O anahtarı kontağa sokarken, gözlerimi ondan ayıramıyorum. Chev sürmeye başlıyor. Ben ise çıplak bacaklarını ve üstlerini örten eteği izlemeye devam ediyorum.

Chev sessizliği bozar. "Bakıyorsun," der. "Görmek ister misin?"
Bunun aptalca bir fikir olduğunu bilerek dudaklarımı yaladım ve başımı
salladım. Görmem

gör

me "Sana dokunmayacağım," diyorum, bunu açıkça belirtmem gerekiyor.

m Chev başını sallar. "Dokunmanı beklemiyorum."

Titrek bir nefes alır, sonra eteğinin kenarını tutar ve

Onu yukarı çekiyor. Önce hayvan işareti ortaya çıkıyor, kırmızı ayı değişmemiş.
Hemen ardından eşinin işareti geliyor, derisi artık koyu gri. Ama benim
dikkatimi çeken, en son ortaya çıkan derisi.

Penisi uyluklarının arasında ağır bir şekilde duruyor, kalın ve sert, acı verici
görünüyor. Kalbinin her atışında nabız gibi atıyor ve kanla dolan damarları
belirgin bir şekilde görünüyor. İlk kez kendi isteğimle bir penise bakıyorum ve
tıksınmediğime şaşıyorum.

Nefret edeceğimi sanmıştım. Chev, inleyip koltuğunda kıpırdanarak
ilgimden hoşlanıyor gibi görünüyor.

"Beğendin mi?" diye soruyor.

Hayır demek istiyorum ama ikimiz de bunun yalan
olduğunu biliyoruz. "Evet."

Bağımız beni sakinleştirmek için fazla mesai yapıyor, bana hiç acıdan başka
bir şey getirmeyen bir nesneyle karşı karşıya olmama rağmen sakin kalmamı
sağlıyor. Bağ her geçen gün daha da güçleniyor, Chev'e olan çaresizliğim ve
arzum da onunla birlikte büyüyor.

"Bu senin," diyor Chev.

Yutkunuyorum. Onun bunu söylemesi bende bir şeyler uyandırıyor.
Hazırlıklı olmadığım şeyler. Chev her zaman bana beklemediğim şeyler
hissettirir, bu yüzden sanırım buna alışmam gerek.

Açık arzusu olmasına rağmen, Chev daha ileri gitmemiz için ısrar etmiyor.
İçimden bir ses, en azından kendine dokunmasını bekliyor, ama o ellerini
direksiyonda sabit tutuyor. Bunu yapmak acı verici olmalı.

Sonunda, tesise yaklaşırken deri ceketini aşağı çekebilmek için
direksiyondan ellerini çekiyor. İçerideki kadınların meraklı bakışlarından kendini
saklıyor, bunu takdir ediyorum. Kimsenin onu görmesini istemiyorum ve izleyen
var mı diye pencereleri tarıyorum.

"Benimle çıkmak ister misin?" Chev sessizliği bozarak soruyor.

Bu, onun ilk kez sorduğu bir soru değil, ama ilk kez *evet* demeyi düşünüyorum. Chev benim isteklerime uyum sağladı ve ben de umduğum gibi aramızdaki bağın ortadan kalkmayacağını kabul etmeye başladım.

Chev ile yalnız kalmak beni geriyor, ama bir sorun çıkarsa Charlie ve erkeklerinin bizi ayırmada etkili olacağını umuyorum. Charlie'nin dünkü özürleri samimi geliyordu ve terapistim güvenmenin doğası gereği kötü bir şey olmadığını söylerdi.

"*Evet* dersem..." diye başlıyorum. "Wrath'ta kalmak ve bir refakatçi istiyorum."

Konuşmamız gereken çok şey var ve tesise olan kısa yolculuk ciddi konuşmalar için yeterince uzun değil. Chev buna randevu diyebilir, ama ben bunu bir toplantı olarak göreceğim. Herhangi bir şey kontrolden çıkarsa müdahale edebilecek bir refakatçinin olduğu bir toplantı.

Chev gülümser. "Anlaştık."

Eteği hala ereksiyonunu gizlemiyor ve o tesisin arka kapısına yanaşırken ben sürekli ona bakıyorum. Sessizce yan yana oturuyoruz. Dün içeri koştum, ama bugün ayrılmaya çekiniyorum. Birkaç saniye geçiyor, sonra pes edip ona sarılmak için dönüp ona sarılıyorum.

Onun kollarını bana sarılmasını bu kadar çok istememden nefret ediyorum.

Chev hemen sarılmaya karşılık verir ve ben yüzümü göğsüne gömdüğümde ayısı sesler çıkarmaya başlar. Bu, olması gerekenden daha sevimli bir durumdur. Yan yana otururken de olsa, ilk kez gerçekten sarılıyoruz ve bu çok hoş.

Onun kokusunu içime çekiyorum ve sonra uzaklaşıyorum. Chev beni hemen bırakıyor, bu hoşuma gidiyor. Erkeklerin beni kapana kısılmış hissettirmelerinden nefret ediyorum.

"Bu gece uygun mu?" diye soruyor Chev. Başımı sallıyorum ve o hemen devam ediyor. "O zaman bize bir refakatçi ayarlayayım."

Heyecanlı görünüyor, fazla heyecanlı, bu da beni tedirgin ediyor. Daha önce hiç randevuya çıkmadım ve ne bekleyeceğimi bilmiyorum. Elleri ellerimi buluyor ve onları aramızda kaldırıp parmak eklemlerimi öperken yutkunuyorum. Dudakları yumuşak ve beni mantıklı düşünmekten alıkoyuyor.

Arkadaşlar zihnini karışık, kafa karıştırıcı bir karmaşaya dönüştürmeli mi?

"Bu akşam görüşürüz," diye söz veriyor.

Hala sersemlemiş bir halde başımı sallıyorum, eşyalarımı toparlayıp aceleyle tesisin içine giriyorum.

ON ALTI. BÖLÜM

VANESSA

AKŞAM ÇOK ÇABUK GELİYOR.

Chev'den başka bir şey düşünmek için çaresizce kendimi işle oyalamaya çalışıyorum. Sürekli onun hakkında hayal kurarken kendimi yakalıyorum ve bu her seferinde beni şaşırtıyor ve sinirlendiriyor. Kimsenin fark etmediğini sanıyorum ama takıntımın bariz hale geldiğinden korkuyorum.

Gittiğim her yere telefonumu gizlice götürüyorum ve Chev ile ilgili birkaç gruba katılıp onunla ilgili yeni bir haber var mı diye bakıyorum. Nadiren oluyor. Son birkaç haftadır kamuoyunun gözünden uzak duruyor ve eşiyle ilgili konu da yavaş yavaş sönüyor. İnsanlar ilgilerini kaybediyor, bu da bir rahatlama.

Ancak insanlar kim olduğumu keşfettiklerinde bu ilginin yeniden canlanacağından korkuyorum. Bunun başladığını hissedebiliyorum. Charlie, toplantılarda onun adı geçtiğinde gülmesini zorlukla bastırıyor ve tesis içindeki kadınlar olayı anlamaya başlıyor. Sanırım biri onu beni işe götürürken görmüş ve diğerlerine anlatmış.

Sonunda eve döndüğümde sinirlerim hiç olmadığı kadar gergin ve saçımı doğru şekilde şekillendirmek için çok uzun zaman harcıyorum. Bu randevu için neden bu kadar iyi görünmeye çalıştığımı bilmiyorum, ama denesem bile durduramayacağımı düşünüyorum. Her zamanki kot pantolonum ve sade gömleğimi giymeden önce birkaç kıyafet deniyorum. Bunlar benim rahat kıyafetlerim.

Chev bana saatini söylemedi ve ben beklerken oturma odamda volta atıyorum. Beni nereye götürecek? Sormalıydım. Ne bekleyeceğimi bilmek istiyorum.

Bütün bu işi iptal etmek üzereyken, biri kapımı çaldı. Chev olduğunu düşünerek saçlarımı düzelttim ve aceleyle kapıyı açtım. Tahmin ettiğim gibi, Chev kapımın önünde duruyordu.

Deri kıyafetleri giymiş, ellerini arkasında birleştirip bana çılgınca gülümserken göğsü kaslanıyor. Boğazımı temizliyorum, çok gerginim

konusacak kadar gerginim. Bu randevuya evet demek bir hataydı, ama artık geri dönmek için çok geç. Şimdi iptal edersem kendimi canavar gibi hissederim.

Chev'i pek tanımadığım zamanlarda aramızdaki bağı görmezden gelmek kolaydı, ama onunla ne kadar çok zaman geçirirsem, bağ o kadar güçleniyor. Acaba o da aynı şekilde mi hissediyor, ama onun cevabına hazır mıyım, emin değilim. O benim gibi bununla mücadele etmiyor ve muhtemelen bu bağı ona nasıl hissettirdiğini bana söylemek için fırsat kolluyordur.

Zaten tahmin edemediğimden değil.

Chev benim yanımda hep neşeli görünür.

"Silas bu gece bizim refakatçimiz olacak," diyor ve arkasına işaret ediyor.

Kader, golf arabamın yanında duruyor, omzunu arabaya dayamış, Chev ve benim etkileşimimizi izliyor. Bizi gördüğünde ne düşünüyor acaba? Chev onlara benden bahsediyor mu? Bu düşünceye nasıl tepki vereceğimi bilemiyorum. Konuşma konusu olmak hoşuma gitmiyor, ama Chev'in arkadaşlarına benimle övündüğünü düşünmek kanımı kaynatmıyor diyemem.

Tabii kötü şeyler söylemiyorsa.

Silas'ın bakışları tedirgin edici. Sadece bir kader birine bu kadar yoğun bir şekilde bakabilir. Chev'e dönüyorum.

"Silas beni pek sevmiyor," diyor. "Ama bizi lav çukurlarına ısınlamayı kabul etti. En iyileri buradan çok uzak, bu yüzden araçla gidemeyiz."

Isınlanmayı sevmiyorum. Aziel beni Wrath'a bu şekilde getirmişti ve midemi bulandırmıştı. Ayrıca, iblislerin arafta sıkışıp kaldıklarına dair korkunç hikayeler duydum ve başkalarını da yanlarında götürdüklerinde bunun olasılığının arttığından eminim. Chev iri ve muhtemelen ısınlanması zor biridir.

Silas'ın güçlü bir iblis olduğu söyleniyor ve Chev, iblisin bunu yapabileceğini düşünmeseydi, onun bizi teleport etmesine izin vermezdi. Charlie, erkeklerinin topraktan daha yaşlı olduğunu şaka olarak söylüyor ve onun alaycı olduğunu bilsem de, içimden bir ses onun sözlerinde ne kadar doğruluk olduğunu merak ediyor.

Chev kaç yaşında?

"Nimflerin doğaya yakınlık duyduğunu okudum," diyor Chev, dikkatimi çekerek.

Dikkatimin dağıldığını
anlayabiliyor mu acaba? "Evet,
öyleyiz," diye onaylıyorum.

"Nasıl bir his bu?"

Dişlerimi eziyorum, yakınlığın nasıl bir his olduğunu nasıl tarif edeceğimi bilemiyorum. Bu, birine bir rengin nasıl göründüğünü nasıl açıklayacağımı sormak gibi bir şey. Öyle işte.

"Açıklaması zor," diye itiraf ediyorum. "Doğa ile bağlantı kurabilir ve ondan yayılan yaşam gücünü hissedebilirim."

Chev mırıldanıyor. "Lavlara karşı da böyle bir yakınlığın var mı?"

Daha önce yakınlıklarım hakkında hiç soru sorulmamıştı ve Chev sorularını sorarken yanaklarım kızardı. İlgisi gururumu okşadı ve keşke daha iyi cevaplar verebilseydim. Kendim hakkında pek bir şey bilmiyorum ve hiç öğrenemediğim önemli bilgi boşlukları var.

Arayıcılar gelip doğurgan kadınları kaçırdığında periler diyarı neredeyse tamamen yok edildi ve eskiden benim evim olan yer artık bir çorak arazi. Çoğu erkek peri, eşleri ve çocukları çalındıktan sonra intihar etmeyi seçti ve geriye kalan az sayıdaki erkek de artık dostça davranmıyor. Eskiden oldukları kişilerin sadece kabukları kaldılar.

Annem ve babam öldü.

Chev, istersem beni eve götürür mü? Artık güvenli değil, çünkü bölge haydutlar ve saklanan adamlarla dolu, ama bir kez daha görmek isterim. Çocukluğumun geçtiği ev hala ayakta olabilir.

"Emin değilim," diye itiraf ediyorum. "Daha önce hiç lavın yakınında bulunmadım."

Gitmek istiyordum ama zaman bulamadım. Wrath'taki lav çukurlarını hep ziyaret etmek istemişimdir. En büyük lav çukurlarından bazıları orada ve çok güzel olduklarını duydum.

Chev'in yüzü ıslıl ıslıl parlıyor. "Harika!"

O, kelimenin tam anlamıyla bir ayıya dönüşen kas yığını olduğu gerçeğini bir kenara bırakırsanız, çok sevimli.

Silas verandaya adım attığında Chev hemen koluna yapışır. Şeytanı gözetleyerek tereddüt ederim, sonra dikkatlice diğer kolunu tutarım. Stoik ifadesi yumuşar.

"Hazır mısınız?" diye sorar.

"Evet."

Çevremdeki dünya kaybolur ve yeniden ortaya çıktığında midem sıkışır. İlk fark ettiğim şey boğucu havadır ve Silas'ı bırakıp ellerimi dizlerimin üzerine koyarken boğazımdaki yumruyu yutarım.

Lavlara karşı kesinlikle bir ilgim var. Hava inanılmaz, enerjisi şimdiye kadar karşılaştığım hiçbir şeye benzemiyor. Tarlalara gözlerimi kocaman açarak baktığımda, eminim bir çocuk gibi görünüyorum.

Göz alabildiğince her yöne yayılmış devasa magma havuzları. İnanılmaz.

Biri sırtımı ovuyor ve yan tarafa bakınca Chev'i görüyorum. Silas çoktan gitmiş, ama birkaç metre ötede siyah bir ağaca yaslanmış onu hemen buluyorum. O da izliyor. Chev sırtımı ovmaya devam ediyor ve ayısı sesler çıkarmaya başlayınca, sakın bir adımla uzaklaşıyorum. Bir toplantı. Bunu bir toplantı olarak görmem gerekiyor.

Etrafımızı çevreleyen yüzlerce lav çukuru olmalı. Muhteşem bir manzara ve ben hepsini içime sindirmeye çalışıyorum. Silas bizi ışınlamamış olsaydı, bu manzarayı görebileceğimi sanmıyorum. Yaralanmadan bu kadar derine inmemiz imkansızdı.

Buldukları yer de mükemmel. Lavın ısını hissedebileceğim kadar büyük, ama kayıp düşüp kaynar magmaya düşme riski çok az. Bu, günü mahvetmenin kesin bir yolu olurdu.

Chev beni yakındaki bir piknik masasına götürdü. Tek bir masa vardı ve mumlar ve yiyeceklerle süslenmişti. Bunu fark ettiğimde kalbim hızla çarpmaya başladı ve sakın kalmak için alt dudağımı ısırdım. Bu çok romantikti.

Bunu beklemiyordum.

"Çok güzel," diyorum.

Masaya oturuyorum ve Chev hemen karşımda yerini alıyor. Oldukça zengin bir sofra hazırlamış ve ben heyecanla yemeklere bakıyorum. Açım ve Chev, perilerin memleketine özgü yiyecekler bile getirmiş. Onun düşünceli davranışı kalbimi kıpır kıpır ediyor ve çocukluğumdan beri yemediğim birkaç yemeğe bakarken gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum. Chev buna çok emek harcamış.

"Beğendiğine sevindim," diyor, dudaklarının köşelerinde küçük bir gülümseme beliriyor. "Lavla bir bağ hissediyor musun?"

"Evet," diyorum. "Bu harika."

Chev gülümsüyor. "Ormanlara karşı da aynı şeyi hissediyor musun?"

Bu sorunun nereye varacağını tahmin edebiliyorum, ama yine de

yem

i "Evet," diye itiraf ediyorum.

yutu Bu Chev'i heyecanlandırmış gibi görünüyor ve başını salladıktan sonra

yoru saçlarını geriye itip

m.

ve yemeğe uzanıyor. Başka bir şey söylemiyor, ama ne düşündüğünü biliyorum. Değişkenlerin toprakları ormanlarla kaplı. Beni evinde, sürüsünde düşünüyor. Bu, benim henüz hazır olmadığım bir düşünce.

Chev bana bir tabak yemek servis ediyor ve ben yediğimiz yemekleri açıklamaktan büyük zevk alıyorum. Her kelimeyi sanki bir aşk itirafıymış gibi dinliyor, bu da beni her yemeğin hakkında sahip olduğum az sayıdaki anıyı paylaşmaya teşvik ediyor.

Bu şaşırtıcı derecede keyifli, ama yemeğimizi bitirip sohbetimiz azaldıkça, sinirlerim birdenbire ortaya çıkıyor. İkimiz de ne olacağını bildiğimizi hissediyorum. Kaçınılmaz olanı uzatamayız ve aramızda olanları konuşmamız gerekiyor.

Silas'a bakıyorum. Hâlâ siyah ağacın yanında oturuyor, okuduğu kitabın sayfalarını çevirirken dikkatini vermiyor gibi görünüyor. Umarım dinlemiyordur, Chev'e dönmeden önce biraz daha uzun süre ona bakıyorum.

Shifter zaten bana bakıyor, başını hafifçe yana eğmiş. Bekliyor.

"Havuzun yanında oturmak ister misin?" diye soruyorum, solumuzdaki büyük magma çukurunu işaret ederek.

Gerçekten yaklaşmak istiyorum.

Chev tereddüt eder, gözleri oraya doğru kayar. Lavdan mı korkuyor? Sormak istiyorum, ama korkduğunu asla itiraf etmeyeceğini düşünüyorum. Birkaç saniye sonra başını sallar ve ayağa kalkar. Onu takip ederim, elimi tutmasına izin veririm ve beni en güvenli gördüğü yere götürür.

Silas'tan biraz uzaktır ve gergin bir şekilde arkama bakıp onun durumuna baktığımda, hala kitabını okuduğunu görmekten mutlu olurum.

Lav sessiz, ama ara sıra düşük, derin bir gürültü duyuyorum. Bu ses, Chev ile aramızda oluşan rahatsız edici havaya iyi bir arka plan gürültüsü oluyor. Yan yana oturuyoruz ve Chev sessizce ayak bileğime dokunuyor. Onun kemiklerimi parmak eklemleriyle ovmasına izin veriyorum. Bu rahatlatıcı ve aramızdaki bağı mutlu ediyor.

Konuşmak için cesaretimi toplarken boğazımı temizliyorum. "Benden ne istiyorsun?" diye soruyorum. "Bunu deneyeceksak, ilişkinizin nasıl olmasını istersin?"

Chev'e doğrudan bakmaktan kaçınıyorum, ama göz ucuyla ona bakıyorum. Yavaşça nefes alırken göğsü genişliyor, şekil değiştiren cevap vermeden önce sorumu düşünüyor.

"Her şeyi istiyorum," diye itiraf ediyor. "Ama sen ne verebilirsen onunla mutlu olurum. Zor bir hayatın olduğunu biliyorum." Chev boğazını temizliyor ve devam ediyor. "Sadece senin geleceğinin bir parçası olmak istiyorum."

Parmak eklemlerini ayak bileğimde gezdirmeye devam ediyor ve ben daha fazla kurcalamadan önce birbirimize dokunduğumuz yere bakıyorum.

"Peki ya çocuklar?" diye soruyorum. Chev hareketsiz kalıyor. "Seks yapmaktan vazgeçersen, suni döllenme yoluyla senin çocuklarını doğurmaya razıyım," diye açıklamaya devam ediyorum. "Bir aile ve çocuklar istiyorum, ama bunu gerçekleştirmek benim için hiç de kolay değil."

Chev hemen cevap vermez ve sessizlik kulakları sağır eder.

"Seks olsun ya da olmasın, seninle bir aile kurmaktan onur duyarım," der sonunda.

Chev'in sözlerine rağmen, aramızdaki bağın mutlu olmadığını anlayabiliyorum. Kendimi tamamen ona adamamı istiyor, ama bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Belki zamanla bunu başarabiliriz, ama bu uzun zaman alır. Bunu  nerip onun umutlarını yükseltmek istemiyorum.

"İntimite konusunda sınırını nerede çiziyorsun?" diye soruyor Chev. "Elini tuttuğumda ya da seni öptüğümde sorun etmiyor gibisin."

İyi bir cevabım olmadığı için omuz silkiyorum. Sınırlarım sürekli değişiyor gibi görünüyor ve nerede olduklarını bulmakta zorlanıyorum.

"Bu tür şeyler umurumda değil," diyorum.

Chev'e tamamen dönerek bakıyorum. O da benim pozisyonuma uyum sağlamak için dönüyor, yanımızdaki lavları çoktan unutmuş, bana umutla bakıyor. Ona gitmesi için yeterince fırsat verdim, ama gitmeye niyeti olmadığını açıkça belli etti. Dürüst olmak gerekirse, gitseydi çok üzülürdüm.

Ondan kalmasını asla istemezdim, ama gitmesi beni mahvederdi. "Sınırlarımın nerede olduğunu bilmiyorum," diye itiraf ediyorum.

Chev ellerimi tuttu, sonra eğilip dudaklarını dudaklarıma değdirdi. Öpücük kısaydı ve geri çekildiğinde, avuçlarımı göğsüne götürüp ona bastırdı.

"Sorun değil," diyor. "Bizim için en iyisinin ne olduğunu  ğreneceğiz."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

CHEV

İNSANLARIM beni eve döndüğümü görünce açıkça şaşırırlar, beni ormanda koşarken fark ettiklerinde adımları sendeler ve gözleri büyür.

Gülümser ve onlara doğru başımı sallarım, ama sohbet etmek için kalmam. Çok acelem var ve kulübeme doğru koşarken güneşe gergin bir bakış atarım. Haftalardır eve gelmedim, tüm zamanımı Wrath'ta ya da işte geçirdim.

Ama artık Vanessa için evimi hazırlamaya başlamamın zamanı geldi.

Bana bir şans daha vermeyi, eşlik bağımıza bir şans daha vermeyi kabul etti ve ben bunu bir daha mahvetmeyeceğim. Benimle birlikte şekil değiştirenlerin diyarında yaşamaya hazır olmadığını biliyorum, ama hazır olduğunda evim hazır olacak.

Temizlik yapmam gerekiyor. Bekar hayatına alıştım ve eşimin evimin şu anki halinden etkilenmeyeceğini düşünüyorum. Çok kötü değil ama onu etkilemeyeceği kesin. Nevresimlerimi yıkamam ve mutfagımı yenilemeye başlamam gerekiyor.

Sık sık yemek yapmadığım için, kulübemi inşa ederken mutfagıma fazla zaman ayırmadım. Bu hatamdan pişmanım. Vanessa yemek yapmayı çok seviyor. Akşamları onu sürekli yemek yaparken izliyorum ve ona ayırdığım alandan daha fazlasına ihtiyacı var.

Bencil bir yanım, mutfak yeterince iyi olursa, benim için yemek pişirmekten heyecan duyacağını umuyor. Pencereleeri açıkken yemek pişirdiğinde kokusunu alıyorum ve tatmak için can atıyorum.

Kulübeme varıyorum ve ön kapıyı açarken içim sızlıyor. Hava bayat.

Parmaklarımla saçlarımı tarıyorum, kel yerlerimi okşuyorum, sonra aceleyle tüm pencereleri ve kapıları açıyorum. Biraz temiz hava iyi gelir, her şeyi açtıktan sonra toparlanmaya başlıyorum.

deri giysilerim etrafa dağılmış, onları dikkatlice katlayıp kaldırıyorum ve çekmecelerimi yeniden düzenleyerek Vanessa için boş çekmeceler bırakıyorum.

Aynı şeyi dolabım için de yapıyorum, eşyalarımı bir yarıya taşıyarak diğer yarısını ona bırakıyorum.

Sırada yatak var. ÇarşafLARımın yıkanması gerekiyor, onları yataktan çekip çıkarıyorum ve koridordaki dolapta sakladığım yedek çarşafLarı alıyorum. Hala taze koktuklarından emin olmak için kokluyorum ve mutlu bir gülümsemeyle yatağımı yapıyorum.

Annem beni yatağımı yapmaya ve odamı temizlemeye zorladığında bundan nefret ederdim. Her sabah bunu yapmam için ısrar ederdi ve bir gün bunun için ona teşekkür edeceğimi söylemeyi çok severdi. O günün hızla yaklaştığına inanıyorum. Vanessa, ne kadar düzenli olabildiğimden çok etkilenecek.

Yeni çarşafLARım koyu yeşil ve yumuşak pamuktan yapılmış, umarım Vanessa beğenir. Beğenmezse yenilerini alırım, ama bunu seve seve yapmayacağım. Bu çarşafLAR, şekil değiştirenlerin dünyasında satın alınabilecek en iyileri ve ben onları çok seviyorum.

Onu nihayet buraya getirebileceğim günü düşünürken alt dudağımı ısıyorum. Bu eve hayat getirecek, dekorasyonlar ekleyecek ve en çok rahat hissettiği şeylerle mekanı dolduracak. Belki evimizi çocuklarla dolduracak bile. Dağınlık yapacaklar ve eşyaları kıracaklar, ama ben her anını seveceğim.

Yapay döllemeye açık olduğunu söyledi, bu beklediğimden daha fazlası. Her zaman büyük bir aile istemişimdir, ama Vanessa ile tanıştıktan sonra bunun olmayacağını kabullenmişim. O açıkça yakınlık istemiyor ve başka dölleme seçeneklerinin olduğunu fark etmemişim.

Yastıklarımı yatağıma atarken gülümsemeden duramıyorum ve Vanessa'nın yatağımda uzanmış halini hayal ederken bilinçsizce dudaklarımı yalıyorum. Onu çıplak ve beni beklerken hayal ediyorum, vücudu kızarmış ve seks ile ıslanmış. Eşim, şimdiye kadar tanıştığım en güzel kadın ve ona deli gibi aşığım.

Onun işaretini yaladığımda en ihtiyaç duyulan inlemeleri çıkardı ve kollarımda kıvranıp çırpınırken ona sürtünmemek için tüm gücümü kullanmam gerekti. Bu, şimdiye kadar gördüğüm veya duyduğum en seksi şeydi ve bu anı beni acıtır.

Aziel, ne kadar sık mastürbasyon yaptığım için benimle dalga geçmeye başladı, ama bunu kontrol edemiyorum. Vücudum Vanessa'yı arzuluyor ve en ufak şeyler bile beni inanılmaz derecede heyecanlandırıyor.

Taze arşıflarımı elime alıp yumuşaklığını hissediyorum, sonra diğer elimi deri giysimin altına kaydırıyorum. Zaten sertleşmiş durumdayım ve biraz rahatlamak için kendimi sıkıyorum. Vanessa bu akşam onu bir restorana yemeğe götürmeme izin verdi, bu yüzden Wrath'a dönmem için sadece birkaç saatim var.

Yine de vücudum başka şeyler istiyor. Vanessa'nın kokusunu üzerimde hissetmek de işleri kolaylaştırmıyor. Bu sabah onu bıraktığımda kokusunu üzerime sürmüştü ve başımı geriye atarak, bana nasıl isteyerek sarıldığını ve sıkıca tuttuğunu hatırlıyorum. Onu sıkıştırmak istemediğim için kollarımı yanımda tuttum, o da bundan hoşlanmış gibiydi.

Onu öpmek istedim, ama şansımı zorlamak istemedim.

Şu anda şansımı zorluyorum. İnleyerek kendimi serbest bırakıyorum.

Evim kendi kendine hazır olmayacak ve kaybedecek zaman yok. Eğer makul bir sürede her şeyi bitiremezsem, Vanessa pek etkilenmeyecektir, çünkü ben çok meşgulüm, sikimi okşamakla. Değişkenlerin alay konusu olurum.

Ama belki de benim dikkat dağınıklığımı hoş karşılar.

Vücuduma ilgi duyuyor gibi görünüyor, sürekli bana bakıyor. Fiziksel temastan pek hoşlanmadığını biliyorum, ama belki de benim kendimi tatmin etmemi görmek ister. Geçen gün eteğimi kaldırıp ona kendimi gösterdiğimde, onun tahrik olduğu neredeyse elle tutulur bir şekilde belliydi ve kendini tatmin ederken benim fotoğraflarıma bakmaktan hoşlandığını biliyorum.

Belki yalnız kaldığında ona özel fotoğraflar gönderirim. Benim orada olmamın baskısı olmadan ereksiyonumu görmekten rahatlayabilir.

Yutkunuyorum, bu fikri çok seviyorum. Bu akşam yemek yerken onunla bunu konuşacağım. Seçtiğim restoran beni çok heyecanlandırıyor ve onun da keyfini yerine getireceğine inanıyorum. Keyfi yerindeyken benim penisimle en çok ilgileniyor.

Düşüncelerimi seksten uzaklaştırarak baltamı alıp dışarı çıkarım. Vanessa için yapmayı planladığım mutfak adası için yer açmak için evimin dış duvarını yıkıp yaklaşık bir buçuk metre geriye çekmem gerekiyor. Kolay bir iş olmayacak, ama evimi ilk inşa ettiğimde mutfağıma daha fazla özen göstermemiş olmam benim hatam.

Ailem bunun olacağını söylemişti, ama ben genç ve kibirliydim ve dinlememeyi tercih ettim. Kararlarımdan pişman olduğumu görünce çok sevinecekler.

"Bebeğim!"

Tam zamanında dönüp babamın geniş gülümsemesini görüyorum. Yakınımda, kollarıyla beni sarıp sıkıca kucaklıyor. Ben kadınlar ve Vanessa ile meşgulken o sürüye bakmaya yardım ediyor ve ben baltamı bırakıp ona sarılana kadar beni bırakmıyor.

"Meşgulüm baba," diyorum, geri adım atıp evimi işaret ederek. "Mutfağımı genişletiyorum."

Gülüyor, gözleri baltama kayıyor, sonra tekrar bana dönüyor. Echo sayesinde Vanessa hakkında her şeyi biliyor. Son aile yemeğimizde, ona söylememem için açıkça talimat vermeme rağmen, ona her şeyi anlatmış.

Onların karışmasını istemiyorum.

"Yardım ister misin?" diye sorar babam.

Tereddüt ediyorum, onun silüetini inceleyip başımı sallıyorum.

O emekli olmalıydı, çoğu yaşlı erkeğin nefret ettiği zorunlu bir gelenek. İhtiyacımız olan son şey, kavgalar ve savaşlar sırasında yardım etmeye çalışan, hala güçlü ve değerli olduklarına inanan bir grup yaşlı şekil değiştiren. Onlar bir engel ve zorunlu emeklilik, gerçekten zayıflamadan önce yaşlılık rollerini kabul etmelerini teşvik ediyor.

Babamın odun kesmeme yardım etmesine izin vermemeliyim, ama Vanessa şekil değiştirenlerin topraklarına taşınmak istediğini söylemeden önce evimi bitirmek için çaresizim. Onu yarı bitmiş bir eve götürmek benim için utanç verici olur. Bu onursuz bir şey olur ve muhtemelen bana olan ilgisini tamamen kaybeder.

O benim geçimimi sağlayamayacağını düşünür.

"Baltamı getireyim!" Babam çoktan evine doğru koşmaya başlamıştı. "Annen en iyi baltamı saklamış, ama onun bilmediği yedek bir tane daha var."

Gülümsemeyi saklayarak, ormana doğru ilerlerken onu izliyorum. Üssüm için daha kalın ağaçlara ihtiyacım var ve en büyükleri ormanın derinliklerinde. Babam beni bulduğunda iki tanesini kesmişimdir ve birlikte, gitme vaktim gelmeden on yedi tane daha keseriz.

İkimiz de ter içindeyiz ve kütükleri evimin hemen dışına yığıyoruz. Yeterli değil, ama iyi bir başlangıç. Her şeyi ay sonuna kadar bitirmeyi umuyorum, ki bu itiraf etmeliyim ki çok iddialı bir hedef.

Ama babamın yardımıyla başarabileceğimi düşünüyorum. Babam alnını siler. "Yarın da gelecek misin?"

"Yarın meşgulüm," diyorum, başımı sallayarak. "Belki ertesi gün."

Yarınki günüm toplantılarla dolu ve birkaç saatlik boş vaktimi Vanessa'yla Wrath tesisine götürüp getirmekle geçireceğim. Bundan vazgeçemem.

"Sen her zaman meşgulsün," diyor babam. "Sen bizim alfamızsın ve sana burada ihtiyacımız var. Kendini çok fazla yoruyorsun ve endişelenmeye başladık."

"Biz" kim?

"Ben, annen, Echo. Sürüdeki herkes senin için endişeleniyor Chev."

Suçluluk duygusu kalbimi kemiriyor, ama yapabileceğim hiçbir şey yok. Evimi ve ailemi özledim, ama eşimi Wrath'ta yalnız bırakamam. Ayım buna izin vermez, verse bile onu yine de terk edemem.

"Sen benim en büyük bebeğimsin," diye devam ediyor babam. "Ama şimdi bir yabancısın."

Bunun üzerine burnumu çekip gözlerimi devirdim. Şimdi de dramatik davranıyor. Hala her hafta aile yemeğinde beni görüyor ve saatlerce birlikte vakit geçiriyoruz. Ama artık Vanessa onu eve götürmeme izin verdiği için, yemeklere katılmayı bırakmam gerekebilir.

"Gitmem gerek," diyorum babama.

Gitmeden önce gizli baltasını kulübeme saklar ve ben Charlie'nin kulübesindeki portala koşarım. Artık eskisi kadar sık kullanmıyorum, ama hepimiz meşgulüz.

Wrath'a döndüğümde terden sıırıslıksam ve randevum için aceleyle duş alıp giyinirim. Gitmek istediğim restoran, geleneksel Wrath kıyafetleri giymemi gerektiriyor ve pantolonumu giyerken kaşlarımı çatıyorum.

Bu lanet şeylerden nefret ediyorum ve yemek yemek için gömlek, pantolon ve ayakkabı giymemin zorunlu olmasının tek bir iyi nedenini bile düşünemiyorum. Yemeği ağzıma götürmeme yardımcı olmuyorlar, aksine daracık kumaşları yemek yemeyi *zorlaştırıyor*.

Şeytanlar, şekil değiştirenlerden öğrenecekleri çok şey var.

"Silas!" diye bağırarak ön kapıya doğru yöneliyorum. O da beni girişte karşılıyor. "Gitmeye hazır mısın?"

O başını sallar ve ben de kolunu tutarım, böylece beni Vanessa'nın iş yerine ışınlayabilir.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

CHEV

Hareket kabiliyetim berbat, Vanessa'yı beklerken pantolonumu gevşetmek için çömeliyorum. Uzun süre beklemem gerekmiyor. Onun çıkış saatini iyi hesapladım ve tesisin kapıları açılıp Vanessa dışarı çıkarken doğruluyorum.

Silas'ın golf arabasında uzanmış olduğunu fark edince yürüyüşü değişir. Silas bir eliyle gözlerini korurken, diğer eliyle telefonuyla oynuyor. Arkadaşımı fark edince cihazı bırakır, dudakları nazık bir gülümsemeye bükülür ve ayağa kalkıp onu selamlar.

"Randevumuza hazır mısınız?" diye soruyorum ve onu kenara iterek Vanessa'nın gözlerini bana çevirmesini sağlıyorum.

Beni süzerken kaşlarını kaldırır, ağzı seğirir. "Bugün normal kıyafetler mi giyiyorsun?"

Silas kahkaha atar. Deri giysiler normal giysilerdir, ama eşimi Wrath üçlüsüne yaptığım gibi azarlamayacağım. En azından, hemen değil. Hiç deri giysi giymediği ve bunların ne kadar faydalı olduğunu keşfetmediği için anlamıyor, ama bir gün anlayacaktır.

"Seçtiğim restoran önyargılı," diyorum, sinirimi gizlemeye çalışıp başarısız oluyorum. "Deri giysilere izin vermiyorlar."

Aziel'in gömleği koltuk altlarımı sıkıştırıyor, ben de yüzümü buruşturup kumaşı germek için kıpırdanıyorum. O biraz kas yapmalı. Boyumuz aynı ama o biraz daha geniş olsaydı giysileri bana daha iyi olurdu. Bu konuyu bu akşam onunla konuşmam gerekecek.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyor Vanessa, kıyafetine bakarak.

Parlak mavi elbisesiyle mükemmel görünüyor ve bu gece oradaki en çekici çiftin biz olacağımızı fark edince göğsüm kabarıyor. Bütün erkekler beni ve sahip olduklarımı kıskanacak.

Silas'a restoranın adını sormak için bakıyorum, şeytani kelimeyi telaffuz etmek neredeyse imkansız. Vanessa mekanı tanımıyor gibi görünüyor

, bu iyi bir şey. Silas bizi ışınlatabilsin diye ona yaklaşmasını işaret ederek topuklarımın üzerinde geriye doğru eğiliyorum.

O bizim ulaşım aracımız olmaktan pek memnun değil, ama ikimizin de ihtiyaçlarına uygun bir anlaşma yaptık. O Vanessa ve bana Wrath içinde iki gidiş-dönüş gezisi sağlarsa, ben bir hafta sonu onun çocuklarına bakacağım. İlkini lav tarlalarına gittiğimizde kullandım, bu da ikincisi olacak.

Bu iyi bir anlaşma, özellikle de çocuklara bedavaya bakmış olacağım için. Değişkenler çocukları sever ve minik şeytanlar benim sürümde ortalığı birbirine katarak çok eğlenirler. Bu sefer onlara avlanmayı öğreteceğim. İkizlerin öğrenmesinin zamanı geldi. Neredeyse altı yaşındalar.

Vanessa yaklaşıyor ve ben elimi beline koyuyorum. Gömleğimin kumaşına dokunuyor, parmaklarıyla onunla oynuyor, sonra bana bakıp gülümsüyor.

"Seni deri giysiler içinde tercih ederim," diyor.

Yutkunuyorum. Onu deri giysiler içinde görmek istiyorum, ama arzularımı dile getirmeyeceğim. Vanessa mütevazı giysiler giyiyor, kumaşı şekilsiz ve vücudunun çoğunu örtüyor. Değişken kadınlar çok daha fazla ten gösterir ve eşimin beni mutlu etmek için aynı şekilde giyinmesi gerektiğini hissetmesini istemiyorum.

"Sakin ol, Bear," diyor Silas, Vanessa'nın ve benim omuzlarımızdan tutarak.

Onun alaylarından hoşlanmıyorum, ama Vanessa'yı dengelemekle meşgul olduğum için yorum yapamıyorum. Işınlanırken sallanıyor ve etrafımızdaki dünya yeniden şekillenene kadar onu sıkıca tutuyorum. Dışarıda, büyük ahşap restoran kapılarının hemen yanında duruyoruz. Koyu kırmızı boya köşelerde dökülüyor, ama ayaklarımızın altındaki parke taşları yeni.

"Teşekkürler," diyor Vanessa, kolumu tutarak. Gülümsüyorum. "Yardımcı olabildiysem ne mutlu bana."

Parmaklarımı onun parmaklarının etrafına dolayarak iç içe geçiriyorum ve onu içeriye götürüyorum. Silas da peşimden geliyor ve Vanessa ile ben masamıza götürülürken o da bara oturuyor. Ağaç gövdesinin yanındaki bir kabini istemiştim ve isteğimin yerine getirildiğini görmekten mutluyum.

Vanessa otururken hiçbir şey söylemiyor. Restoranın ortasından filizlenen dev ağaca bakmakla meşgul. Bu ağaç, Wrath'ın en eski ağaçlarından biri, neredeyse on bin yaşında ve bu bina onun etrafına inşa edilmiş.

Buradaki yemeklerin pek iyi olmadığını duydum, ama ortam bunu telafi ediyor. Vanessa ağaçlara karşı bir yakınlık hissediyor ve umarım bu ağaç ona bolca

iyi hisler versin.

Yanakları kızarıyor ve o elini uzatıp avucunu gövdenin üzerinde gezdirirken kalbim hızla atıyor. Yutkunurken boğazı hareket ediyor ve daha iyi hissedebilmek için gözlerini kapatmasından büyük zevk alıyorum.

"Çok güzel," diye fısıldadı. Bu sözler kulağıma müzik gibi geldi. "Beğendiğine sevindim."

Bu, rahatsız pantolon giymeyi fazlasıyla telafi ediyor. Vanessa ağaçtan o kadar etkilenmiş ki menüye bile bakmıyor ve ben de o gövdeyi dürtüp iteklerken mutlu bir şekilde ikimiz için yemek seçip sipariş veriyorum.

Eminim insanlar fotoğraflarımızı çekiyordur, ama eşimi hayranlıkla izlediğimi kimlerin gördüğü umurumda değil. Herkesin bizi birlikte görmesini ve mutlu olduğumuzu bilmesini istiyorum. Ama daha da önemlisi, Vanessa'nın beni seçtiğini bilmelerini istiyorum.

O benim.

"Shifter toprakları bu kadar yaşlı ağaçlarla doludur," diyorum, artık daha fazla dayanamayıp. "Çoğu daha da büyüktür."

Bu, Vanessa'nın dikkatini çeker ve ben daha dik otururum.

"Kaç yaşında?" diye sorar. "Ve ne kadar büyük?"

"İki kat daha yaşlı ve iki kat daha büyük." Övünüyorum, ama umurumda değil. "Onlarla dolu ormanlar var. Göz alabildiğince yüzlerce, binlerce ağaç var."

Vanessa heyecandan yerinden sıçrayacak gibi görünüyor ve eminim ki o bana topraklarımla ilgili sorular yağdırmaya başladığında ben de aynı şekilde görünüyorum. Çok heyecanlı görünüyor ve umarım yakında ziyarete gelmeye açık olur. Ona sürümü ve evimi göstermek isterim.

"Babam evimi genişletmeme yardım ediyor," diye itiraf ediyorum sonunda. "Mutfağımlı büyütüyorum ve bir ada ekliyorum."

Vanessa dudaklarını ısıırıyor, yanakları kızarıyor. Onun şekil değiştirenlerin dünyasına taşınma olasılığını hiç konuşmadık. Bunu gündeme getirmek için uygun bir fırsat hiç olmadı ve ona acele ettirmek istemiyorum. İlişkimize bir şans vermeyi yeni kabul etti ve bunu mahvetme riskini göze alamam.

Ama ona evimden bahsetmeden duramıyorum.

"Sürünü özlüyor musun?" diye soruyor.

Omuz silkiyorum. "Evet, ama seninle olmak istiyorum. Ben yokken babam işleri yönetiyor."

Vanessa mırıldanır. "Baban hakkında çok şey okudum."

Otomatik olarak kaşlarımı çattım, sonra yüzümü daha yumuşak bir ifadeye zorladım. İnsanlar babamla Charlie arasında olanları biliyor ve çoğu onun arzularını kınadı. Kutsanmış ırklar onu eşliğe ihanet eden biri olarak görüyor ve annemin açıklamaları da bir işe yaramadı.

Ben de babama annem olmayan bir kadına dokunduğu için kızgındım, ama bunu unuttum. Annem bir succubus ve bunu düşünmekten hoşlanmasam da, onun, şekil değiştirenlerin inançlarıyla uyuşmayan ihtiyaçları ve istekleri olduğunu anlıyorum.

Titriyorum, bildiklerimi bilmeseydim keşke diyorum.

Babam hala onun yürüdüğü yeri taparcasına seviyor ve onu mutlu ettiği sürece, yargılarımı kendime saklayacağım. Babam her zaman sevgi dolu bir ebeveyn olmuştur ve bu da bir şey ifade ediyor.

"Ne duydun?" diye soruyorum.

Vanessa başını yana eğiyor. Ben onu okumaya çalıştığım kadar o da beni okumaya çalışıyor. Bu dansı seviyorum.

"Senin öncesinde ayı alfasının o olduğunu ve sen devreye girmeden önce dişi kurtarma operasyonuna yardım ettiğini okudum," diyor.

Ben başımı salladım ve Vanessa koltuğun arkılığına yaslandı.

"Senin hakkında da çok şey okudum," diye devam etti.

Öyle mi? Bu beni çok ilgilendiriyor, dirseklerimi masaya dayayıp ona doğru eğiliyorum. Dişim beni araştırmış ve onun düşüncelerini duymak için sabırsızlanıyorum. Çoğu insan beni sever. Kadınları rahatsız etmem ve tanıştığım hemen hemen herkese dostça davranırım. Umarım bu, onun iyi şeyler okuduğu anlamına gelir.

Eşimi tanışıp korkutup kaçırdığım haberi yayıldığında kısa bir süre olumsuz haberler çıktı, ama benim yanlışıma olan ilgi azaldı. İnsanlar artık umursamıyor, ki bence bu ideal bir durum. İnsanların benim hakkımda kötü düşünmesinden nefret ediyorum.

"Ne okudun?" diye soruyorum.

Vanessa bana utangaç bir gülümseme atıyor. Benim yanımda giderek rahatlaşıyor ve ben de penisimin resimlerini gündeme getirmemeye karar veriyorum. Konuşmamızı cinsel bir hale getirmek istemiyorum.

Eşim hakkında bilinecek her şeyi öğrenmek istiyorum ve seks bu konudan dikkatimi dağıtacaktır.

Vanessa bakışlarını masaya indirir, yanakları pembeleşir. Onun düşüncelerini öğrenmek için çaresizce ona bakmaya devam ederim. Benim hakkımda ne okumuş? Bilmek istiyorum, özellikle de bunun onu nasıl kızarttığını gördüğümde.

"Ne okuduğunu söyle bana, eşim," diye onu kızdırıyorum.

Onunla flört ediyorum ve bunun her saniyesinden zevk alıyorum.

Vanessa boğazını temizler ve gözlerime bakar. "Kuşlardan korktuğunu okudum."

Gerginleşiyorum. "Çoğu şekil değiştiren uçan hayvanları sevmez," diyorum. "Bizi gökyüzünden saldıran bir şeyle kolayca savaşamayız."

Vanessa gülüyor, garson yemeğimizi getirirken sesi tiz ve hafif. Eşim kendini çok komik sanıyor, ama böyle devam ederse, onun hoşuna gitmeyecek bir şey yapmak zorunda kalacağım. Ona korku veya stres yaratmadan onu nasıl sinirlendireceğimi bilmiyorum, ama birkaç fikrim var.

Benim ereksiyonumu görmekten hoşlanıyor ve o özür dileyene kadar benimkini saklamaktan çekinmem. Evet. Sanırım tam da bunu yapacağım.

Rahat bir sessizlik içinde yemeğimizi yiyoruz ve ben Vanessa'nın ağacı hayranlıkla izlemesini izliyorum. Eğer yapabilseydi, günlerce burada otururdu diye düşünüyorum ve benim seçtiğim restorandan memnun olduğu için çok mutluyum.

Saatler geçer, etrafımızdaki masalar dolar ve boşalır. Sonunda, bir garson hesap getirir ve kibarca gitmemizi ister. Vanessa dudaklarını bükür. Buna bayılıyorum ve hesabı öderken ve onu Silas'a doğru yönlendirirken gülümsemeden duramıyorum. O hala barda oturuyor.

"Umarım bu iyi bir randevu olmuştur," diyorum. "Bu konuda yeniyim."

Vanessa kolumu tutar, eli dirseğimin kıvrımına dayanır.

"İyi vakit geçirdim." Beni sıkıca kucaklar. "Teşekkürler, Chev."

Silas, biz yaklaşırken ayağa kalkar ve dikkatimi çeker. Bir saniye sonra Vanessa'yı ondan uzaklaştırırım, burnumu kırıştırırım. Alkol kokuyor.

"İkiniz bitti mi?" diye sorar. "Yemek uzun sürdü."

"Kesinlikle hayır." diye homurdanırım ve telefonuma uzanırım.

Aziel üçüncü çalınıştta telefonu açar ve bir dakika sonra Vanessa'yı ve beni tesise geri getirmek için gelir. Silas açıkça sinirlenmiştir, ama içki içtiği halde bizi teleport etmesine izin vereceğimi düşünüyorsa aptaldır.

Vanessa tüm olayı komik buluyor. Gülüyor ve bana drama kraliçesi diyor. Ayrıca bana ispiyoncu diyor, ama bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ve umursamıyorum. Onun hakaretleri beni rahatsız etmiyor.

Onu sarhoş bir aptalın teleport etmesinden her zaman koruyacağım.

Aziel bizi Vanessa'nın evine götürüyor ve bir saniye sonra ortadan kayboluyor. Ellerimi arkamda birleştirerek Vanessa'yı verandasına kadar geçiriyorum. Onu öpmek uygunsuz mu olur? Bütün gün bunu yapmak istedim.

Vanessa kapısını açıp bana dönüyor. Dudakları benimkilere çok yakın.

"Biliyor musun," diye başlıyor, "sana güveniyorum ve artık randevularımıza refakatçi getirmen gerektiğini düşünmüyorum."

Bu sözler kulağıma müzik gibi geliyor ve heyecanla onu göğsüme çekip dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum. O çığlık atıyor ve ben ne olduğunu anlayınca paniğe kapılıp onu bırakıyorum. *Kahretsin*. Kadınımı tutmamalıydım.

Vanessa bana bakar, ama üzgün görünmüyor. Kendimi berbat hissediyorum ve o bana yaslanırken ben donup kalırım.

"Sorun yok, Chev," diye fısıldadı.

Sanırım kusacağım ve o bana sarılırken nefesimi tutuyorum. Sonra beni öpüyor ve elleri gömleğimin altına giriyor. Korkmuyor.

"Seni seviyorum," diye patladım.

Vanessa ön kolumu çimdikliyor ama umurumda değil. Bir gün o da bana aynı şeyi söyleyecek.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

CHEV

VANESSA ertesi sabah evinden geç çıktı, bu yüzden onu işe bırakmadan önce konuşacak zamanımız pek olmadı. Biz vardığımız anda hemen içeri koştu.

Bunu kafama takmamaya çalışıyorum, ama gün boyunca aklımdan çıkmıyor. Bir toplantıdan diğerine koşturuyorum, bu da günün ilk yarısının çabucak geçmesini sağlıyor. Haftalardır genel merkeze gitmedim ve benimle görüşmek isteyen pek çok kişi olduğu için bu durum belli oluyor.

Öğle yemeğinde, şekil değiştirenlerin diyarına geri dönüp evim üzerinde çalışmaya devam ediyorum. Babam da hemen bana katılıyor ve işe dönmem gerekmeden önce epey bir iş bitiriyoruz.

Echo öğle yemeğinden sonra beni bulur ve hemen birkaç nutuk atmaya başlar. Beni şahsen görmek için sabırsızlandığını anlayabiliyorum ve o duygularını döküp dururken ben bilgisayarımın başında oyalanıyorum. Buna ihtiyacı var.

"İstifa etmeyi düşündün mü?"

Sorusu beni düşüncelerimden koparır. Nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum, bu yüzden cevap vermiyorum. Bu bana ilk kez sorulan bir soru değil ve kadınlarla olan işim ile Vanessa ile ilişkiyi kurmaya çalışmak arasında kendimi yıpratığımı biliyorum.

Bu sürdürülebilir bir durum değil.

İşimi bitirip Wrath'a döndüğümde, yorgunluktan bitkin durumdayım. Aziel'in evi şüpheli bir şekilde sessiz ve ben portalı kapatıp ön kapıya giden koridora doğru ilerlerken, yaşam belirtisi var mı diye dinliyorum.

Vanessa her an işten çıkabilir ve ben geç kalmak istemiyorum. İşten çıkış saati değişkenlik gösteriyor ve ben erken gitmek istiyorum ki beni beklemek zorunda kalmasın. Bekleyeceği de yok zaten. Eşim golf arabasına atlayıp eve gidecekmiş gibi bir his var içimde. Bir erkeği beklemez, o erkek ben olsam bile.

"Chev!"

Aziel'i görmezden geliyorum ama o tekrar adımı bağılıyor.

Az önce geçtiğim açık kapıdan geri adım atarken inleme isteğine direniyorum. Burası Aziel'in ofisi. Masasının arkasında oturuyor ve gözlerimiz buluştuğu anda bana el sallıyor. Ne istiyor?

"Ne?" diye soruyorum.

"Sana da iyi akşamlar," diyor, bilgisayarını bana doğru çevirerek. "Sen ve Vanessa hakkında söylentiler yayıldı."

Ekranını daha iyi görebilmek için yaklaşıyorum. Vanessa ve benim, Wrath tesisinin dışında golf arabasında otururken çekilmiş bir fotoğrafımız var. Bu fotoğraf birkaç gün önce çekilmiş olmalı. Vanessa kollarıyla bana sarılmış, ben de dudaklarımın köşelerinde aptalca bir gülümsemeyle ona bakıyorum. Yüzü omzuma yaslanmış, ama gazeteciler onun kim olduğunu anlamak için yüzünü net olarak görmelerine gerek yok.

"İnsanlar ne diyor?" diye soruyorum.

Aziel tereddüt ediyor, bu da benim için yeterli bir cevap.

"Yarın halka açık bir röportaj ayarla," emrediyorum, ekrana bakarak, sonra uzanıp ekrana dokunuyorum. "Ve bana bu resmi gönder. Beğendim."

Bunun olabileceğini biliyordum. Periler daha zayıf bir türdür ve insanların bu konuda olumsuz şeyler söyleyeceğinden korkuyordum. Bunu duymayı reddediyorum ve eşim hakkında yayılan yalanları düzelteceğim.

İkimiz için de yeterli fiziksel güce sahibim ve o da çiftimizin duygusal gücünü taşıyor. Vanessa her açıdan benim için mükemmel ve cinsiyetçi erkeklerin ya da kıskanç kadınların aksini söylemesine izin vermeyeceğim.

"Ben senin asistanın değilim Chev," diyor Aziel.

Çok kızgın olduğum için cevap veremiyorum ve onun sözlerini eliyle savuşturup ofisinden fırlayarak çıkıyorum. Ya kendisi yapacak ya da asistanına yapmasını söyleyecek. Her halükarda, bunun yapılacağını biliyorum. Aziel bazen aptal olabiliyor, ama güvenilir biri.

Vanessa'nın golf arabası hala bu sabah bıraktığım yerde duruyor ve ben rahat bir nefes alıp sürücü koltuğuna oturdum. Onu gördüğümde huysuz olmak istemiyorum ama telefonumu çıkarıp insanların ne dediğini kontrol etmekten kendimi alamıyorum. Onun bunu görmesi an meselesi ve durumun ne kadar kötü olduğunu bilmem gerekiyor.

İlişkimiz ve bana sunabilecekleri konusunda güvensiz ve bu durum işleri daha da kötüleştirecek. İnsanlar onun bir zamanlar

satın alınmış bir kadın olduğunu öğrenecek ve aramızda fiziksel bir yakınlık olmadığını doğru bir şekilde tahmin edecekler. Erkekler, kendileriyle yatmayacak bir kadını asla istemeyeceklerini söyleyecek ve kadınlar, bedenlerine yapmama izin verecekleri şeyleri açıkça tartışacaklar.

Bu Vanessa'yı mahvedecek.

Makaleleri okudum ve varsayımlarımın doğru olduğu ortaya çıkınca öfkem doruğa çıktı. İnsanlar acımasız ve yanlışlıkla telefonumu kırınca küfrettim. Telefon elimde parçalandı ve yanımdaki koltuğa fırlatırken sessizce inledim.

Sonra onu golf arabasından tamamen silip yere düşürürüm.

Vanessa benim ve onu istiyorum.

Yarınki röportajımda her şeyi düzelteceğim. Sonra bu iğrenç şeyleri söyleyen haber muhabirlerini kovduracağım. İşlerini ve geçim kaynaklarını kaybedecekler ve eşimi kötülemeye devam ederlerse, hayatlarını da kaybedecekler.

Umurumda değil.

Vanessa binadan çıkar ve ben ona el sallarken dudaklarıma bir gülümseme yapıştırırım. Öfkemle onu endişelendirmek veya korkutmak istemiyorum. Kollarında evraklarla yaklaşırken çekingen bir şekilde el sallar.

"Günün nasıl geçti?"

Omuzlarını silkiyor ve makaleleri görmediğini anlayabiliyorum. Bu iyi. Onun makalelerden uzak durmasını istiyorum. Gerekirse telefonunu kırarım.

Bana gününü anlatmaya başlar ve ben odaklanmak için elimden geleni yaparım. Evine yaklaştıkça kalbim hızla çarpmaya başlar ve park ederken elini tutarım. Vanessa durur ve elimizin birleştiği yere bakar. Sanırım bende bir terslik olduğunu fark eder ve konuşmadan önce düşüncelerimi toparlamak için bir dakika beklerim.

"Sana söylemem gereken bir şey var," diyorum.

Nabızı hızlanmaya başlar ve bana bakarken alt dudağını dişleriyle ısırır. Gergin görünüyor, ama eminim benim yüz ifadem de öyle. Yine de bu haberi benden duymasını istiyorum.

"Bir fotoğrafımız sızdırılmış," diyorum. "İnsanlar senin benim eşim olduğunu biliyor."

Sessizlik. Aramızda uzayan bu sessizlik uzun ve acı verici. Ne düşünüyor acaba?

Vanessa gözlerini kapatır. Ben beklerim, başparmağımla elinin arkasını okşarım. Birkaç dakika geçer ve çaresizliğim artar. Ne düşündüğünü bilmem

Ne düşünüyör bilmem gerekiyor. Vanessa sonunda gözlerini tekrar açtığında, ifadesi okunamaz. Duygularını boş bir yüzün arkasına saklamış.

Kendini kapatmış.

"Ne diyorlar?"

YİRMİNCİ BÖLÜM

CHEV

Vanessa'ya nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. O sözleri tekrar etmeyi reddediyorum.

Bana bakıyor, bekliyor. Paniklemeye başlıyorum. Yalanları ve varsayımları tekrar etmeyeceğim. Hiçbir faydası olmaz.

Telefonu kucağında duruyor ve düşünmeden onu kapıp yumruğumda ezip parçalıyorum.

Bunun onu korkutabileceğinin hafifçe farkındayım, ama korku yerine, tepkisinde sadece yenilgi görüyorum. Neden bunu yaptığımı biliyor ve göğsü nefesle şişiyor, sonra yavaşça nefesini veriyor.

"Anlıyorum." Sesi sessiz. "İçeri girmek ister misin?" "Evet."

Vanessa golf arabasından iner, ben de hemen arkasından. Eşim beni ilk kez evine davet ediyor, ama ben sadece korku duyuyorum. Beni içeri davet ediyor çünkü ona söylenenleri anlatmam için daha fazla zamana ihtiyacım olduğunu düşünüyor. Benim öyle bir niyetim yok.

İnsanların ne dediği önemli değil.

Vanessa ön kapının kilidini açar ve içeri girer.

"Dağınıklık için özür dilerim," diyor, kenara çekilip bana girmem için işaret ediyor.

Beni evine davet ettiğine hala inanamıyorum ve içeri girip etrafa bakarken içimde küçük bir heyecan dalgası oluşuyor. Burası onun kokusuyla dolu ve ayım tekrar çiftleşme sesleri çıkarmaya başlayınca onunla mücadele ediyorum.

Şimdi sırası değil.

"Dağınıklık
görmüyorum,"
diyorum.

Ev tertemiz ve ortalıkta duran birkaç eşya bana sevimli geliyor. Kahvaltı tabakları mutfağın her tarafına dağılmış ve onun lezzetli bir şeyler pişirmek için koşturduğunu hayal edince dudaklarıma bir gülümseme yayılıyor

. Bazen yemek yaparken dans eder ve bu sabah da öyle yapıp yapmadığını merak ediyorum.

Vanessa ön kapısını kapatıyor, ama her zamanki gibi kilitlemiyor. Bana henüz tam olarak güvenmiyor ve muhtemelen benden kolayca kaçabilmek istiyor. Bunun duygularımı incitmesine izin vermemeye çalışıyorum, duvara yakın durup kendimi küçük göstermeye çalışıyorum. Burası onun evi, rahat ve güvende hissettiği yer ve ben bunu mahvetmek istemiyorum.

Beni geçip, hızlı adımlarla kirli bulaşıkları alıp lavaboya atıyor. Ona yardım etmek istiyorum, ama küçük dağınıklığa dikkat çekmemin hoşuna gitmeyeceğini düşünüyorum. Belli ki utanıyor.

Onun yerine, kanepesine oturuyorum.

Evinin biraz kirli olmasından gerçekten endişeli mi, yoksa konuşmamızı uzatmaya mı çalışıyor, anlayamıyorum, ama her halükarda sabırlı davranıyorum. Hâlâ ona ne söyleyeceğimi bilmiyorum ve bu zamanı en nazik kelimeleri bulmak için kullanıyorum. Ayrıntılara girmeyeceğim. Reddediyorum ve gerekirse evindeki tüm cihazları yok edeceğim.

Birkaç dakika sonra, Vanessa nihayet kanepeye doğru yavaşça yürür. Elleri arkasında sıkıca birleştirilmiştir ve soluma oturmadan önce beni baştan aşağı süzer. Aramızdaki mesafe pek hoşuma gitmez ve üst bedenimi ona doğru çevirmeden önce bacaklarımızın arasındaki boşluğu izlerim. O da beni taklit eder ve ben onun ellerini tutarım.

"Böyle iyi mi?" diye soruyorum.

Kalbinin çarpmasının, dokunmamızdan rahatsız olduğu için mi yoksa genel bir endişeden mi kaynaklandığını anlayamıyorum. Vanessa, birbirine kenetlenmiş ellerimize bir bakış attıktan sonra, ani bir hareketle başını salladı.

"Ne diyorlar Chev?" diye soruyor.

Ona yalan söylemeyeceğim, ama ayrıntılara girmeyeceğim. Onun fiziksel olarak güçlü olmadığı için iyi bir çift olmadığımızı söylüyorlar ve onun benim eşim olduğu gerçeğinden dolayı yıkılmış olduğumu varsayıyorlar. Şekil değiştirenler için fiziksel yakınlığın ne kadar önemli olduğunu ve daha önce biriyle birlikte olmuş bir eşe sahip olduğum için ne kadar hayal kırıklığına uğramış olabileceğimi konuşuyorlar. Bir makalede, kendimi sakınmış olmaktan muhtemelen pişman olduğumu yazıyordu. Bu doğru değil.

Sözleri midemi bulandırıyor.

"İnsanlar nazık davranmıyorlar," diye itiraf ediyorum. Vanessa'nın elleri titriyor.

"Ama yanılıyorlar," diye onu teselli ediyorum. "Sana çok minnettarım ve senin eşin olmaktan gurur duyuyorum. Seninle mutluyum, Vanessa. Sen bana yetiyorsun.

Sen her zaman yeterli olacaksın, fazlasıyla yeterli."

Vanessa'nın gözleri yaşarır. Neden ağlıyor? Onu teselli etmek istiyorum ama nasıl yapacağımı bilemiyorum, elimi koluna kaydırıyorum. Genellikle onun ilk adımı atmasını beklerim, ama gözyaşları yanaklarından akmaya başlayınca, kollarımı beline doluyorum ve onu göğsüme çekiyorum.

Bana yaslanır, yanağını tenime dayayarak kucaklamama karşılık verir. Elimi sırtında yukarı aşağı gezdiririm, buna izin verdiği için çok mutluyum.

"Başka bir şey var mı?" diye sorar.

Bundan nefret ediyorum.

"İlişkimizin samimiyet derecesi hakkında varsayımlarda bulunuyorlar," diyorum.

Vanessa sertleşir, ama ben şaşırmam. Bunun onu en çok incitecek şey olacağını hissetmişim — çünkü söylentiler doğrudu. O ve ben yakın değiliz ve bunun değişmesi için bir plan da yok.

Vanessa'yı bırakıp bacaklarının arasına diz çöküyorum. Onu sıkıca kucaklamak istiyorum ve bunu onun altında yaparsam daha iyi olacağını düşünüyorum. Ben kollarımı onun gövdesine dolarken o bana bakıyor. Bu pozisyon yüzümü göğüslerine yaklaştırıyor ama o yüzünü başımın üstündeki saçlara gömdüğünde farkında değilmiş gibi davranıyorum.

Benim kokum ciğerlerini doldururken vücudu gevşiyor, bu da ayımı memnun ediyor. Göğsümden yüksek sesler çıkmaya başlıyor ve Vanessa bunları duyunca kıkırdıyor. Bu, ayımın genellikle yaptığı çiftleşme çağrısı değil, bu daha derin ve daha yavaş. O, bildiği tek yolla onu rahatlatmaya çalışıyor ve Vanessa kollarımda hamur gibi eridiği için bu işe yarıyor gibi görünüyor.

Bu onu uykuya daldırıyor.

Eşimi uykuya daldırıyorum.

Bu, var olan en güzel duygu ve o yavaş yavaş gevşerken, sırtını yukarı aşağı okşayan elimle onu yatıştırmaya devam ediyorum. Eş bağı, mutluluğun ötesinde, aramızda uğulduyor. Bu beni de uykulu yapıyor, ama kendimi uyanık kalmaya zorluyorum.

Bunun her saniyesinin tadını çıkarmak istiyorum.

Gökyüzü karardıktan sonra da Vanessa'yı kucağımda tutuyorum. Bu hayatımın en güzel günü ve yüzümü saçlarına gömüp saatlerce kokusunu içime çekiyorum. Aynı pozisyonda uzun süre kaldığım için sırtım ağrıyor ve sonunda kendimi toparlayıp omurgamı gerdiğimde yüzümü buruşturuyorum. Bu hareket Vanessa'yı uyandırmıyor, ama bunun bağımızla ilgisi olduğuna eminim. Kokum onu sarmış ve o bilinçsizce kendini güvende hissediyor.

Onun uyuyan halini tereddütle izliyorum, sonra onu kollarımın arasına alıp yukarı taşıyorum.

Yatak odası onun kokusuyla dolu ve ben de çarşafalarını çekip onu yatırırken bu kokunun tadını çıkarıyorum. Sonunda uzaklaştığımda burnunu buruşturması çok hoşuma gidiyor ve o gözlerini aralayıp bana bakarken hemen geri dönüyorum.

Benden korkmasını istemiyorum ve o odaya bakarken omuzlarımı düşürüyorum. Onu buraya getirmek kötü bir fikirdi. Burası onun özel alanı ve ben buraya girmemeliydim.

Ama tamamen beklenmedik bir şekilde, Vanessa bir nefes verir ve yuvarlanarak uzaklaşır. Hiç bu kadar rahatlamadığımı sanmıyorum ve burada kalıp onu izlemek istesem de, Charlie'nin tavsiyesini hatırlayarak oradan ayrılıyorum.

Eşim mahremiyeti sever ve ona alan tanımalıyım.

Gitmek istemiyorum ve Vanessa'nın tüm kapı ve pencerelerini kilitledikten sonra ayıya dönüşüp Aziel'in evine geri dönüyorum. Silas beni bekliyor.

"Neredeydin?" diye soruyor.

Cevap vermiyorum. Ben bir yetişkinim ve eşiminle geçirdiğim zaman onu ilgilendirmez.

"Yarın sabah bir röportajın var. Ekip saat altı tam olarak ofisinde olacak," Silas beni evin içinde takip ederek devam ediyor. "Aziel, Vanessa ile ilgili söylentileri tartışmak istediğini söyledi, ama gazetecilere hangi konuların yasak olduğunu sen söylemelisin."

"Hiçbir konu yasak değil," diyorum.

Vanessa ve benim hakkımda yayılan tüm söylentileri açıklığa kavuşturmak istiyorum. Silas boğazını temizler. "Emin misin? Onlar..."

"Eminim." Yatak odama girip kapıyı yüzüne kapatıyorum.

Vanessa yarın sabah mutlaka kendini aramak için bir yol bulacaktır ve röportajımın onun göreceği ilk şey olmasını istiyorum. Herkes bunu konuşacak ve Vanessa'nın kendisi hakkında yazılmış acımasız makaleleri bulamaması için haber akışını karıştırmak istiyorum.

Eğer yapabilseydim, Silas'a internetten makaleleri sildirirdim, ama dengeyi bozmaktan korkuyorum. Şu anda işler bizim için iyi gidiyor ve Mammon'a bize karşı konuşması için bir neden vermek istemiyorum. Medyayı kontrol etmek bunu yapmanın kesin bir yoludur.

Yatağa gidiyorum, güneş doğmadan uyanıp giyiniyorum. Röportajım birkaç saat sonra, mutfak adasında oturup

bana sorulabilecek her türlü soruya hazırlanıyorum.

Ev yavaş yavaş hareketlenmeye başlar ve küçük ayak seslerinin bana doğru geldiğini duyduğumda, kalkıp Aziel'in buzdolabından yiyecekler çıkarmaya başlarım. Genellikle gölgeler tüm yemeklerimizi pişirir, ama çocuklar erken uyanır ve aç olurlar.

"Chev amca!"

Mırıldanarak ayaklarımın dibinde duran minik iblise dönüyorum. Valeria, geçen yıl doğum günü için ona verdiğim doldurulmuş ayıyı tutuyor, yapışkan parmakları ayının boğazını kavrayarak onu arkasında sürüklüyor. Bu çok uğursuz bir tutuş, ama sanırım hediyemi bu kadar sevdiği için gurur duymalıyım.

Aynen bana benziyor.

Gray her gece onunla uyuduğunu söylüyor ve ben gülümsedikten sonra onu kucağıma alıp mutfak tezgahına oturtuyorum.

"Acıktın mı?" diye soruyorum. Cevabı zaten biliyorum.

Valeria başını sallar ve ben, ona bir kase mısır gevreği ve süt doldurmadan önce, anne babasının uyanık olup olmadığını dinlerim. Ona besleyici bir şeyler hazırlamalıyım, ama bu sabah sabrım yok. Ayrıca, anne babası kahvaltıda şekerli yiyecekler yemesine izin vermiyor ve ben onun sevgisini kazanmak için kuralları çiğnemekten çekinmem.

Bu minik kaderin beni sevmesini istiyorum.

"Haftaya okula başlayacağın için heyecanlı mısın?" diye soruyorum ve onu masaya götürüyorum.

Gülümser ve yanındaki koltuğa doldurulmuş ayısını koyduğunda gülme isteğine direnirim. Mısır gevreğini önüne koyarım ve o yemeye başladığında kendimle gurur duyarım.

"Bugün babam A beni yeni elbiseler almaya götürecek," diyor, çenesini havaya kaldırarak. "Beş tane seçebileceğimi söyledi."

Karşısına oturup kasesinden bir marshmallow parçası çaldım.

"Cassia kaç tane alacak biliyor musun?" diye devam eder.

Kafamı sallarım. "Kaç tane?"

"Hiç, çünkü o hala bebek olduğu için okula gitmiyor."

Gülmemi tutamıyorum ve ağzımı kapatmak için elimi dudaklarıma bastırıyorum. Cassia "bebek" olarak adlandırılmaktan nefret eder ve bu kelime ona söylendiğinde öfkeyle bağırmaya başlar.

Valeria, Aziel'in ona okul için almaya söz verdiği tüm şeyleri anlatır, söz konusu adam odaya girerken sesi giderek yükselir.

Gözlerini ovuşturur ve bana doğru başını sallar, sonra masanın başına oturur.

"Berbat görünüyorsun," diyor.

Dudaklarını büzüp Valeria'ya bakar, yüzünde açıkça gerginlik okunur. Onun önünde küfür etmemesi gerekir. O, Valeria'nın söylediği her şeyi tekrarlar.

Bana döner. "Uyudun mu?" "Hayır."

Gitme vaktim gelmişti, Valeria'nın kafasını okşayıp, ona şeker verdiğim için azar işitmeden önce portala doğru yöneldim. Haftalardır merkeze gitmemiştim, portalı açıp geçmeden önce zihnen kendimi hazırladım.

Gürültü kulaklarımı sağır ediyor ve ofisime gitmeden önce bir an portalın yanında duruyorum. Echo çoktan içeride bekliyor, gözleri kamera, ışıklıdırma, nefret ettiğim her şeyi kuran üç adama dikilmiş.

Ona selam veriyorum. "Günaydın."

Onun nutkunu dinleyecek havamda değilim ve nutuk atmadığında rahatlarım.

"Röportajına katılabilir miyim?"

Kafamı sallıyorum ve o sağ duvara yaslanarak oturuyor. Masama oturuyorum, buraya alışkın değilim. Ofisim tanıdık, ama artık eskisi gibi bana rahatlık vermiyor. Sadece Vanessa'nın yanında rahatım.

Üç adam röportaja hazırlanırken bana sürekli gergin bakışlar atıyor. Onlara açıkça bakıyorum. Değişken erkeklerin eşlerini korudukları bir sır değil ve bu adamlar benimkini alenen aşağılayan bir kuruluş için çalışıyorlar. Gergin olmaları normal.

Odaya başka bir adam girer. Onu tanırım. O bir muhabir, sık sık kamera önünde gördüğüm birisi. O da benim eşimi aşağıladı. Dün gece yayınladığı programın metnini okudum. Her kelimesini okudum.

Aziel'in onunla röportajımı ayarlamasına şaşırdım.

Ofisimin kapısı tekrar açılır ve Charlie, Aziel, Gray ve Silas içeri girerken gülümsememi zorlukla bastırırım. Çocuklar ortalıkta yoklar, ama muhtemelen binanın bir yerinde ortalığı birbirine katıyorlar. Kalbim küt küt atıyor. Arkadaşlarım beni desteklemek için buradalar.

"Zamanı geldi," diyorum, bilgisayarıma bakarak.

Vanessa bir saat otuz dakika sonra uyanacak ve ben de o uyanınca onun evinde olmak niyetindeyim.

Görüşmecim boğazını temizler ve notlarına bakar. Küçük bir adamdır. Ezilmesi kolaydır.

"Evet," diye mırıldanıyor. "Sanırım öyle."

Sesi titriyor ve Aziel ile birbirimize bakıyoruz. Yanaklarını ağzına çekiyor, gülmesini zorlukla tutuyor. Bu görüşmeci, ekranın arkasına saklanabildiğinde oldukça açık sözlü konuşuyordu, ama benimle doğrudan konuşmaktan korkuyor. Komik bir durum.

Kamerayı kullanan adam son dakika ayarlamalarını bitirip açığı mükemmel hale getirirken bir an sessizlik oluyor. Benimle görüşen adam masamın karşısına oturuyor. Elleri titriyor. Bunu görmek hoşuma gidiyor.

Başlıyoruz.

"Eşinizin Vanessa Bryne olduğu doğru mu?"

İç çekme isteğine direniyorum. Bu uzun bir saat olacak.

"Evet."

"Ve onun bir perisi olduğu doğru mu?"

Gözleri kısılır ve benim tepkimi okumaya çalıştığını anlarım. Benim irkilmemi ya da utanmamı bekliyor, ama ben öyle yapmayacağım. Eşimden utanmıyorum. Asla da utanmayacağım.

"Öyle," diye onaylıyorum.

Görüşmecinin yanakları pembeleşir ve ben Gray'e bakarım.

Onun şehveti odayı doldurur. Neden bunu yapıyor? Adam bir sonraki sorusunu tökezleyerek sorar ve Echo'ya bakarken ben yanaklarımın içini ısırırım. Ona göz kırpmıyor. Neden? Echo gülümser ve ben dirseklerini birleştirip öne eğildiğinde tepki vermemek için kendimi zor tutarım.

O fahişe.

Bunu planlamışlar.

"Eşim Vanessa Byrne," diye tekrarlıyorum. "Ve bazı şeyleri açıklığa kavuşturmak istiyorum."

Görüşmeci, Echo'ya o kadar dalmış ki konuşmamızı yönlendiremiyor ve ben de eşimi anlatırken bundan memnuniyetle yararlanıyorum.

"Hakkımızda birçok söylenti dolaşıyor, bunların çoğu doğru değil. Echo, Vanessa'yı birkaç ay önce tesis yöneticisi olarak işe aldı ve onun eşimiz olduğunu, buraya geldiği ikinci haftada keşfettik. Kendi yetenekleri nedeniyle işe alındı ve Wrath tesisinde birçok iyileştirme yaptı. Şimdi size hepsini anlatacağım."

Tesis içindeki kadınları katılmaya teşvik ettiği dersleri ve bunların etkileyici başarılarını anlatıyorum. Konuşurken gururla parıldıyorum ve devam etmeden önce birkaç kez durup sakinleşmem gerekiyor.

"Vanessa işine tutkuyla bağlı," diye devam ediyorum, "ve onun direncine büyük hayranlık duyuyorum."

Ogrelerle olan geçmişi gizli kalıyor ve bu bilgi korumalı dosyalarımızda güvenli bir şekilde saklanıyor. Onun kişisel işlerini asla başkalarıyla paylaşmayacağım.

Kalbim hızla atıyor ve bir sonraki konuyu tartışmaya başlamadan önce boğazımı temizliyorum. Bu, kariyerimi mahvedecek.

Yanlışlarımı paylaşıyorum. Tanıştığımızda yaptığım hataları kabul ediyorum, insanların neden benden kaçtığını anlamaları için ayrıntılara giriyorum. Onların düşündüğü gibi iyi bir adam değilim ve bunu bilmelerini istiyorum. Bir zamanlar Vanessa'yı savunmuşlardı, ama aradan o kadar zaman geçti ki ona yaptıklarımı unuttular. Hatırlamalarını sağlıyorum.

Beni sorgulayan küçük adam, bir saat boyunca kız kardeşime bakmaya devam ediyor. Neredeyse hiç soru sormadan. Umurumda değil. Söyleyecek çok şeyim var.

"Artık bitti," diyorum saat dolduğunda.

Adam kamerayı indirir ve gözlerimi kamaştıran ışıklar söner

Gray'in şehveti yavaş yavaş dağılıyor ve Silas'ı yakalamadan önce titriyor. ve Charlie ve odadan kayboluyor. Ama ben onlara pek dikkat etmiyorum. Kız kardeşim hala göğüslerini dışarı çıkarmaya devam ediyor ve ben de o ayağa kalkıp odadan çıkarken başının yan tarafına sert bir bakış atıyorum. Kendisiyle gurur duyuyor. Daha sonra ona bir sopayla vuracağım ve sonra da babama onun yaptığını anlatacağım.

Onun benim savaşlarımı savaşmasına ihtiyacım yok.

Röportajcı bana dönüyor ve notlarına dikkatini verirken yanaklarını şişiriyor. Eminim sormak istediği birçok soru vardı, ama Echo'nun dikkatini çok dağıttığı için sormadı. Çok konuştum, ama pek cevap vermedim.

Muhtemelen bu yüzden kovulacak. Asla röportaj vermem, ama bu iyi bir fırsattı.

Aziel masama yaklaşıp.

"Seni Vanessa'ya götürmemi ister misin?" diye soruyor.

Tabii ki. Ayağa kalkıp kolumu uzatarak ona doğru sallıyorum. O burun kıvrıyor ve bir saniye sonra eşimin kapısına bakıyorum.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

CHEV

Dışarıda, Vanessa'nın verandasında oturarak bekliyorum.

Her an uyanabilir. Alarmı kullanamam diye telefonunu kırdım, ama güneş şimdiye kadar yatak odasının penceresinden içeri girmiş olmalı. Uyanmasını istiyorum ve beklerken parmaklarımla yere vuruyorum.

Sonunda içeriden ayak sesleri duyuyorum ve Vanessa ön kapısından fırlayarak dışarı çıktığında ayağa kalkıyorum. Gece yarısı bir ara geceliğini giymiş olmalı, çılgın gözlerle ve dağınık saçlarla bana bakıyor. Sabahın bu saatinde onun bu kadar hızlı hareket ettiğini hiç görmemiştim, paniğe kapılmamaya çalışıyorum.

Kızgın mı?

Bana doğru koşar ve kolları belime dolanırken nefesimi tutarım. Bundan zevk almak isterim ama çok gerginim. Ona röportajdan bahsetmedim ve belki de bu bir hataydı. Ama onun bunu bildiğini sanmıyorum. Telefonunu kırdım, yani hiçbir şeyi görmüş olamaz.

"İyi misin?" diye soruyorum.

Ağlamış gibi görünmüyor. Yüzünü boynuma gömüyor ve kokumu içine çekiyor. Panik halime rağmen, vücutlarımızın birbirine sıkıca yapışmış olmasını seviyorum. Vanessa kollarımda minicik ve güzel kokuyor. Kollarımı tekrar ona doluyorum. İsteddiği kadar onu kucaklayacağım.

Birkaç saniye geçtikten sonra benden uzaklaşır.

Geceliğinin ne kadar ince olduğunu fark etmeden edemiyorum. Onu ormandan izlerken daha önce de giydiğini görmüştüm, ama şimdi detayları görebilecek kadar yakındayım. Çok fazla detay var, özellikle de altındaki cilt. Göğüs uçlarının şeklini ve vücudunun her kıvrımını görebiliyorum.

Bunu benim önümde giydiğinin farkında mı? Bu ona pek uymuyor gibi.

"Ciddi miydin?" diye soruyor.

Gözlerimi kırpıştırarak, ne demek istediğini anlamaya çalışıyorum.

"Bu sabahki röportajın," diye açıklıyor. "Ciddi miydin?"

Başımı sallıyorum. Söylediğim her kelimenin arkasındayım. Vanessa, hayatımda istediğim her şey ve onun eşi olmaktan onur duyuyorum.

"Her kelimesinde ciddiydim," diye söz veriyorum ona.

Vanessa beni tekrar kollarına alır ve ben de onu kucaklamaktan büyük mutluluk duyarım. Başını göğsüme gömer ve ben de bizi bir yandan diğer yana sallarım. Bu kadına takıntılıyım.

"Nasıl gördün?" diye soruyorum. "Telefonunu kırdım."

"Hâlâ televizyonum var. Her kanal bunu yayınlıyordu."

Tabii ki.

Vanessa uzaklaşır ve ben bir tutam saçını kulağının arkasına iterim. Yüzünü engelsiz görmek hoşuma gidiyor ve bu, dikkatimi çalmaya çalışan göğüslerinden uzaklaşmam için iyi bir dikkat dağıtıcı.

"Aç mısın?" diye soruyor Vanessa, yanaklarında hafif bir kızarıklık yayılıyor. "Kahvaltı hazırlıyorum."

Bana yemek pişirmeyi mi teklif ediyor? Bunu bekliyordum ve boğazımdaki yumruyu yutarak başımı sallıyorum. Onu öpmek istiyorum ama elimi tutup beni içeri götürdüğü için kendimi tutuyorum.

Onu bu kadar mutlu eden ne dedim? Aklıma özellikle dikkat çekici veya duygusal bir şey gelmiyor. Tek yaptığım doğruyu söylemekti. En azından bunu yaptığımda bu kadar tepki veriyorsa, onu memnun etmek için özel bir çaba gösterdiğimde ne yapacağını merak ediyorum.

O benim vücudumun ona verdiği tepkiyi görmeden mutfak adasındaki bir sandalyeye oturdum. Onun masum dokunuşları beni tahrik ediyordu ve onu rahatsız etmeden önce oradan uzaklaşmam gerekiyordu.

Dün gece buradayken temizlik yapmış olmalı, çünkü mutfağı şimdi tertemiz. Evinin yaşanmış görünümünü çok sevmiştim, ama sanırım bu da güzel. Burayı Charlie'nin dekore ettiği belli, ama her yerde Vanessa'nın dokunuşlarını görüyorum. Mutfak tezgahında bir yığın yemek kitabı var ve filizlenen bitkilerle dolu birkaç kısa vazo var.

Vücudum yavaş yavaş gevşiyor ve heyecanımın fark edilmediğinden emin olduktan sonra ayağa kalkıp vazolardan birine yaklaşıyorum. Aziel, Vanessa'nın kesme çiçekleri sevmediğini ve bunları tohumdan yetiştirdiğini söylemişti. Minik kökleri görünüyor ve gözlerimle onları takip ediyorum, sonra eşime dönüyorum.

Meşgul gibi davranıyor ama kalbi hızla atıyor. Dikkatini başka yöne Ona çekiyorum.

"Bunlara bir yakınlık hissediyor musun?" diye soruyorum, çiçekleri işaret ederek.

Vanessa başını sallar, dudakları aşağı doğru kıvrılır. "Hayır," diyor. "Çiçeklere karşı hiçbir şey hissetmiyorum. Sadece görünüşlerini seviyorum."

Bunu unutmayacağım. Evimde çiçeklerle süsleme yok, ama bunu değiştirmek kolay olacak. Bir dahaki sefere eve gittiğimde çiçek ekeceğim ve bunu tohumdan yapacağım. Umarım Vanessa benimle eve gelmeye karar verdiğinde çiçekler filizlenmiş olur.

Vanessa buzdolabından yiyecekleri çıkarmaya başlar. "Nasıl uyudun?" diye sorarım.

Bu soru bencilce, ama umurumda değil. Gecenin çoğunu kollarımda geçirdi ve bunun ona nasıl hissettirdiğini merak ediyorum. Eğer hoşuna gitmediğini söylerse kendimi bir volkana atarım herhalde, ama umarım iş o noktaya gelmez.

"İyi bir gece geçirdim," diyor Vanessa.

Yüzü kızarır ve ocağa doğru döner. Bana sırtı dönüktür ve ben sessizce mutfağa girerim. Korkutucu görünmek istemediğim için yavaş hareket etmeye ve adımlarımın sesini çıkarmaya dikkat ederim. Vanessa'nın benden korkmasından nefret ediyorum ve kendimi daha küçük bir adam yapabilseydim, yapardım.

"Seni kucaklamam hoşuna gitti mi?" diye soruyorum.

Vanessa, ben yaklaşırken spatulayı daha sıkı tutuyor, ama tek tepki bu. Gergin, ama umarım iyi anlamda. O da beni gerginleştiriyor.

Ona doğru ilerlemeye devam ediyorum, ama onun tahrik olduğunu kokladığımda duruyorum. Ayım hemen canlanıyor ve sesler çıkarmaya başlıyor, ama onu suçlamıyorum. Vanessa neden tahrik olmuş? Bugün ona ne oldu bilmiyorum, coşkulu kucaklaşmasından bana kahvaltı yapmasına ve tahrik olmasına kadar, ama şikayet etmiyorum. Vanessa bana açılıyor ve ben bunun her saniyesini seviyorum.

Arkasına yaklaşıyorum ve bağımlılık yapan kokusu daha da güçleniyor. Ayı, çiftleşme sesleri çıkarmaya çalıştığında onunla mücadele ediyorum, ama işe yaramıyor ve sesler yine de dökülüyor.

"Seni kucaklamam hoşuna gitti mi?" diye tekrar ediyorum.

Vanessa boğazını temizledikten sonra ani bir baş hareketiyle onayladı.

Onun ensesine bakarak gülümsemeyi saklayarak mırıldanırım. Sertleşiyorum ve bana sırtını dönmüş olmasına seviniyorum. Deri giysilerimin şişkinliğini saklayamıyorum.

Onu kızdırmak istiyorum, ama çok ileri gidip bulduğumuz hassas dengeyi bozmaktan korkuyorum. Vanessa ne istediğini bilmiyor, bunu tamamen anlıyorum, ama aynı zamanda ilk adımı atmayı da sevmiyor. Benim atmamı tercih ediyor, ama heyecan ve korku arasındaki çizgi bu kadar ince olduğunda bu zor oluyor.

"Kokunu alabiliyorum," diye fısıldıyorum.

Vanessa titrek bir nefes alır. Heyecanı o kadar yoğundur ki, onu tatmak için can atıyorum. Yumuşak bacaklarının arasına ağzımı koymak istiyorum ve dilimde boşaldığında dudaklarımı sikimle değiştirmek istiyorum. Ben pis bir erkeğim.

"Chev..." diyor Vanessa. "Ne düşünüyorsun?" "Ne düşündüğümü biliyorsun."

Ocağı kapatıp spatulayı bırakıyor, ama hala bana dönmüyor.

"Sen...?" Durur ve boğazını temizler. "Senin...?" "Evet." Onun sormadığı soruyu cevaplarım. "Sikim sertleşmiş." Nefesini tutar.

"Ona dokunuyor musun?"

"Dokunmalı mıyım?"

Uzun bir sessizlik olur ve nefesimi tutarım. Onun yanında kendime dokunmayı asla hayal bile edemem. Yalnızken yaptığımda bile kendimi yeterince kirli hissediyorum, ama onun önünde yapmayı hiç düşünmedim. Onun rahat hissedeceği bir şey olduğunu sanmıyorum.

Vanessa'nın tahriki havayı doldurmaya devam ediyor, benim kokum da ona karışıyor. Elimi uyluğuma kaydırıyorum, ama onun açık iznini alana kadar kendime dokunmayacağım. Onun bunu istediğini söylemesi gerekiyor.

"Evet," diyor Vanessa.

Gözlerimi kapatıp, bunun bir rüya olmaması için umutsuzca sıkıca kapatıyorum. Uyanıp bunların hiçbirinin gerçek olmadığını fark edersem ölebilirim.

Vücudum titredi ve dişlerimi alt dudağıma geçirdim, bir elimi kendime doladım. Kalçalarım anında ileri doğru sıçradı, sürtünme arıyordu ve yumruğumu tabandan uca kaydırmadan önce sıkıca tuttum. Vanessa'nın duymasını isteyerek inlemeye başladım.

"Kendime dokunuyorum," diye itiraf ettim.

Vanessa önündeki tezgahı tutar, parmaklarını kenarına dolayarak saçlarını ensesinden çeker. Bana eş işaretini gösteriyor.

Çok sertleşmişim.

İşareti koyulaşmış ve uzamış, ipek geceliğinin yakasına kadar uzanıyor. Nerede bittiğini görebilmek için kumaşı dikkatlice sırtından çekiyorum. Çizgi ince, düşen bir yaprağın sapından daha kalın değil ve omuz bıçakları arasında bitiyor.

Vanessa titriyor, ama ona dokunmuyorum. Dokunmamı istediğini anlayabiliyorum, ama reddediyorum. Yine de yumruğumu kendime doğru kıvırıyorum. Bu cazibe çok büyük, karşı koymak imkansız.

"Varsayımlarda bulunmayacağım," diyorum. "Ne istediğini açıkça söylemelisin."

Titriyor.

"İşaretime dokun Chev."

Kalçalarım öne doğru sıcıyor, penisim yumruğumun içinden kayıyor.

Diğer elimle Vanessa'nın izine dokunuyorum. Beni tahrik ediyor ve parmaklarımı iz boyunca mutlu bir şekilde gezdiriyorum. O kadar yumuşak ki. Bir gün, izin verirse, izine sürtünmek isterim. Penisim onun orgazm olmasının nedeni olsun istiyorum.

Başparmağımı işaretinin tabanından en tepesine kaydırıyorum. Vanessa inliyor, sesi sessiz ve arzuyla dolu.

"Parmaklarım hoşuna gidiyor mu?" diye soruyorum.

Avuç içimi omzuna koyup başparmağımı yukarı aşağı sürtüyorum. Bunun onu orgazma ulaştırdığını biliyorum, ama daha fazlasını öğrenmek istiyorum. Bununla ilgili her şeyi bilmek istiyorum.

"Evet," diye nefes nefese cevaplar Vanessa. "Ama ağzını oraya koyduğunda daha iyi hissediyorum daha iyi hissettiriyor."

Kendimi serbest bırakıyorum, boşalmaktan korkuyorum. Bunu beklemiyordum ve çok heyecanlanıyorum.

Boynunu da bırakıyorum ve iki elimi tezgaha koyup yavaşça, sakinleştirici bir nefes alıyorum. Kendimi utandırmadan önce sakinleşmem lazım.

Vanessa ellerimin arkasına dokunur, parmakları görünür damarları izler ve sonra kollarımda döner. Gözleri bir saniye benimkilerle buluşur ve sonra aşağıya iner. Ereksiyonumu saklamanın bir anlamı yok, bu imkansız, ve eşimin gözleri üzerimdeyken hareketsiz kalırım. Deri giysilerim beni örtüyor, ama zar zor.

"Bana dokunduğunda hep sertleşiyorsun," diyor. "Sonrasında kendine bakıyor musun?"

Başımı sallıyorum. "Saatlerce dilimde tadını hissediyorum," diye itiraf ediyorum.

Tamamlanmam için sadece bir iki vuruş yeter, ama bu Vanessa'ya söylemeyeceğim küçük bir ayrıntı. Eşime asla yalan söylemek istemem, ama sorarsa, bunu ona söyleyeceğim.

Vanessa, deri giysilerimi bir arada tutan tek şey olan yanımdaki bağı tutuyor. Düğüm gevşek ve o düğümü çözüp kumaşı yere düşürdüğünde kalbim hızla atıyor. Giysilerimi çıkarıyor.

Bana bakıyor.

Ereksiyonum uyluklarımın arasında ağır bir şekilde sallanıyor ve umarım gördüğü şeyden hayal kırıklığına uğramaz. Vanessa bakmaya devam ediyor, ama ifadesini okumak imkansız. Aramızdaki bağ uğulduyor, bunu iyi bir işaret olarak alıyorum ve daha fazla talimat beklerken ellerimi arkamda birleştiriyorum.

Her zaman eşime sert davranmayı hayal etmişimdir. Çoğu erkek şekil değiştiren böyledir, ama Vanessa'ya karşı böyle bir dürtü hissetmiyorum. Bir kez olsun, içimde incubus kanı olduğu için minnettarım. Onların arzularının çoğunu paylaşsam da, eşimi memnun etme ihtiyacımı ben de benimsemişim. Vanessa'yı domine etmekten çok onu mutlu etmek istiyorum ve çenemi indirip bana ne yapmam gerektiğini söylemesini beklerken ayım hiç şikayet etmiyor.

Kadınım çok şey yaşadı ve ben ondan bir şey alan bir erkek olmayacağım.

İzim artık neredeyse siyah ve parmağını derimin üzerinde gezdirdiğinde titreme dürtüsüne direniyorum. Penisime çok yakın. Ufak bir hareketle ona dokunabilir.

Vanessa boğazını temizliyor, gözleri hala benim aletime takılı. "Sen benim izimi yalarken kendini tatmin etmene bir şey demem."

Ayım sinir bozucu gürültüsüne başlar, ama Vanessa, onu durdurmak için göğsüme yumruk attığımda sadece gülümser. O gülümseme, dönüp saçlarını tekrar kenara çekince kahkahaya dönüşür. Beni yalamamı ve bunu yaparken kendime dokunmamı istiyor.

Utanç verici seslerin kesilmesi için çaresizce göğsüme yumruk atarım.

"Bırak yalasın." Vanessa kıkırdar. "Hoşuma gidiyor."

Yumruğumu indiririm ve sesler daha da yükselir.

"Boşalabilir miyim?" diye sorarım.

"Umarım."

Vanessa küçük şakasından gurur duyarak güler, ama ben öne atılıp dilimi onun izinin uzunluğu boyunca yukarı doğru sürüklediğimde gülüşü kesilir. Ellerini tezgahın üzerine koyar ve ben yumruğumu kendime dolayarak okşarken dengede kalır. Vanessa küfür eder ve devam etmem için beni cesaretlendirir.

Bu hayatımın en güzel günü.

Onu yaladığım hızda yumruğumu sikiyorum, sıcak tenine karşı nefes nefese kalırken kalçalarım seğiriyor. Çok iyi hissettiriyor ve alt karnımda bir sıcaklık hissediyorum. Çok çabuk boşalacağım ve boşalma yaklaşırken gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Vanessa'nın inlemeleri giderek yükselir ve ben de sikim sızmaya başlayınca ona doğru ağlarım. Onun içine girmek istiyorum ve boşalmaya başlarken kendimi sıkı sıkı tutarım. Vanessa titrer ve dizleri bükülünce onu hemen yakalarım.

Orgazm olurken nefes nefese kalır ve uzun bir süre odayı sadece ağır nefeslerimizin sesi doldurur. Sonra bu ses kıkırdamalarla yer değiştirir ve ben başımı omzuna yaslayarak rahat bir nefes alırım. Vanessa'nın kahkahası kalbimi coşturur ve omuzları göğsüme çarparak titrerken gülümsememi saçlarına saklarım.

Eşim mutlu. "Seni seviyorum," diyorum.

Vanessa'nın parmakları benimkileri bulur ve yanlışıyla avucumdaki meniye dokunduğunda tiksiniş görünmez. Bundan mutlaka memnun olmuş gibi görünmüyor, ama çoğu insanın olacağı gibi sadece biraz iğrenmiş gibi.

Benim sınırlarımla etkileşime girdiğinde korku duymuyor. "Bunun için henüz çok erken, Chev," diyor Vanessa.

"Tamam." Umurumda değil. Onu memnun etmek için kabul ediyorum.

O bunun için çok erken olduğunu düşünse bile, eşimi sevmeye devam edeceğim. Vanessa benim duygularımın ve kararlarımın çoğunu şekillendirebilir, ama bu konuda hiçbir kontrolü yok. Onu seviyorum ve kimse fikrimi değiştiremez.

"Sanırım iştahım açıldı," diyorum ve sonunda onu bırakıyorum.

Ellerimi yıkamalı ve giyinmeliyim.

Vanessa, yemek yapmaya devam etmesi için yaptığım ince isteğime gülüyor ve ben de ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verip şakacı bir şekilde parmaklarımla poposuna dokunuyorum. Vanessa beni itiyor. Poposuna ilk kez dokunuyorum ve lavaboya doğru yürürken kendimle gurur duyuyorum.

Ben çok sinsi bir erkeğim.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

VANESSA

CHEV tesisin arka kapısına yanaşır ve ben binaya bakarken onu eve götürmesini isteyip istemediğimi düşünürüm.

İçerideki herkesin Chev ve benim hakkımda her şeyi bildiğinden eminim ve muhtemelen röportajı da izlemişlerdir. Chev telefonumu parçaladığı için internette insanlar benim hakkımda ne diyor bilmiyorum ama tahminlerde bulunabilirim.

Mutlu olmayacaklar. Çok korkuyorum.

"İyi misin?" Chev, endişemi hissederek soruyor. "Seni eve götürmemi ister misin? Aziel ve Echo'yu arayıp, kendini iyi hissetmediğini söyleyebilirim."

Kafamı sallayarak, bu fikri sessizce reddediyorum. Bunu yapmak istesem de, doğru karar değil. Eş bağımdan utanarak saklanmayı reddediyorum. Bu, pişman olacağım bir davranış ve Chev'i üzeceğini biliyorum. O, benim eşim olmaktan gurur duyuyor ve ben de heyecanımı herkese duyurmam gerekmesede, korkup saklanmam da gerekmiyor.

"Ben iyiyim," diye yalan söylüyorum.

Dönüp Chev'i kollarımın arasına alıyorum ve ona sarılmak için çekiyorum. Kaç kadın pencerelerden bizi izliyor acaba diye merak ediyorum ve uzaklaşırken bakma isteğiyle mücadele ediyorum. Chev bir tutam saçımı kulağımın arkasına koyuyor, parmak uçları cildime zar zor değiyor.

Ondan ayrılmak istemiyorum.

"Akşam yemeğine gelmek ister misin?" diye soruyorum. Onunla vakit geçirmekten keyif alıyorum ve ona güvenmeye başlıyorum. Bana hiçbir şey yapmayacak. "Sadece sen ve ben."

Chev, refakatçi getirmesi gerekmediğini hatırlayınca heyecanlanmış gibi görünerek dikleşir. Benim

gereklilik, ama eminim ki bundan hoşlanmıyor. Dudaklarım seğirirken, yüzünde bir gülümseme beliriyor.

"Çok isterim," diyor Chev. Parmak eklemleriyle yanağımı okşuyor. "Bana çıkma teklif etmenin zamanı gelmişti. En güzel deri kıyafetlerimi giyeceğim."

Ortamı neşelendirmeye çalışıyor ve işe yarıyor. Kalbim çarpıyor ve düşüncelerim hızla akıyor ama yine de gülüyorum. Bu gülümseme gerçek, ki bugün bunun mümkün olacağını hiç düşünmemiştim. Birkaç saniye geçiyor ve Chev'den uzaklaşıp golf arabasından iniyorum. Zaten geç kalmak üzereyim ve artık içeri girmekten kaçınamam.

İçeri girmeden önce sade iş elbisemi düzeltiyorum. Arka girişte sadece iki güvenlik görevlisi duruyor ve yaklaştığımda bana her zamanki dostça gülümsemelerini gösteriyorlar.

"Günaydın," diyor soldaki.

Kapıyı benim için açar ve ben aceleyle içeri girerim. Kapılar kapanmadan önce son bir kez omzumun üzerinden Chev'e bakarım. Hareket etmemiştir ve ben işe girerken endişeli bir ifadeyle beni izlemektedir. Bu iyiye işaret değildir.

Hemen ofisime gidiyorum.

Telefonumu kırmış olabilir, ama bilgisayarım var. İnsanların benim hakkımda ne dediğini bilmem gerekiyor ve ofisimin kapısını kilitleyip masama otururken nefesimi tutuyorum. Bilgisayarımı açıp en popüler haber kanallarına girerken zihnen en kötüsüne hazırlanıyorum.

Gördüklerim beni şok etti.

Kesinlikle nefret var, ama bu nefret bana yönelik değil. Chev'e yönelik. İnsanlar onun röportajını, özellikle de ilişkimizin başlangıcını anlattığı kısmı didik didik ediyorlar. Bana kendini nasıl gösterdiğini ve beni ofisime nasıl kilitlediğini ayrıntılı olarak anlatıyor, hatta bir adım daha ileri giderek beni Wrath'a kadar takip edip nasıl taciz ettiğini detaylı olarak anlatıyor.

Kendini olabilecek en kötü şekilde resmetmiş ve insanlar buna kapılmış.

Okudukça gözlerim doluyor ve yanaklarımdan yaşlar akıyor, bu acımasız sözler beni dehşete düşürüyor. Chev bunun olacağını biliyor olmalıydı. O aptal değil. Röportajında kendini nasıl gösterdiğini ben bile gördüm, ama bunun bu kadar tepki çekeceğini hiç tahmin etmemiştim.

Benim itibarımı korumak için kendi itibarını mahvetti.

Dün yayınlanan birkaç makale buldum, benden hayal kırıklığı yaratan biri olarak bahsedilen makaleler, ama sayıları çok az. İnsanların beni

daha fazla sevdiğini sanmıyorum, ama Chev'i daha çok nefret ediyorlar.

Daha sonra Chev'in odak noktası olduğu daha küçük çevrimiçi forumlara geçiyorum. Burada yazan kadınlar Chev'in yanlış yapamayacağını düşünüyor ve onların değişmediğini görmek beni rahatlatıyor. Hâlâ benden nefret ediyorlar ve Chev'e tapıyorlar.

Kendim hakkında bu kadar korkunç şeyler okuyunca bu kadar rahatlayacağımı hiç düşünmemiştim. Kadınlar benim en büyük korkularımı ve güvensizliklerimi dile getiriyorlar. Chev'i gerçekten mutlu edemeyecek kadar zayıf ve hasarlı olduğumu söylüyorlar. Seks yapmadığımızı ve asla yapmayacağımızı doğru bir şekilde tahmin ediyorlar ve Chev'in benden ne kadar sürede bıkip beni terk edeceğini tahmin ediyorlar.

Chev, eşini bulma heyecanını her zaman açıkça dile getirmiştir ve ara sıra çocuk sahibi olmayı ve başka biriyle aynı yatağı paylaşmayı ne kadar çok istediğini söylemiştir. Seks hakkında açıkça hiçbir şey söylememiştir, ama ima etmiştir. Chev her zaman azgın bir erkek olmuştur ve bunu saklamakta pek iyi değildir.

Topluluktaki bir kadın, Chev'in bu sözlerini içeren bir video montajı yaptı. Bilgisayarımı kapatmadan önce sadece yarısını izleyebildim.

Chev çocuk sahibi olacak. Seks yapmayacağız, ama ona bir aile kurabilirim. Şu anda çocuk sahibi olmaya hazır değiliz, ama hazır olduğumuzda bunu seve seve yapacağım. O harika bir baba olacak ve bunun onun için yeterli olacağına inanmam gerekiyor.

Güvenmek zorundayım. Başka seçeneğim yok.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

CHEV

CHARLIE banyoya girer, gülmek üzere yken.

"Çok yakışıklısın," diye iltifat ediyor.

Bunu içten söylemediğini biliyorum. Bana gülüyor. Yüzünde bu çok açık. Kapı çerçevesine yaslanıp, omzunu tahtaya dayayarak Gray'in tüylerini yıkamasını izliyor. Ayı formumda küvete zar zor sığıyorum, ama temizlenmem gerekiyor.

Cassia duş başlığını yüzüme yöneltir, küçük öfke kahkahalarla doludur. Ona vurmaya çalışıyorum ve ayı pençelerim yüzüne birkaç santim yaklaşırken onun korkusuzluğundan etkileniyorum. Bunun yerine, daha da çok kıkırdıyor ve başını ileri geri sallayarak ağır, ıslak saçlarının başına çarpmasına izin veriyor. O ve Gray sıırıslıklamlar, ama bu, yetişkin bir ayıyı küvete soktuğunuzda genellikle olan bir şeydir.

Vanessa beni evine, gözetimsiz bir akşam yemeğine davet etti ve onun için en iyi halimle görünmek istiyorum.

Ayı formundayken, özellikle de yetişkin olarak, kaç kez temizlendiğimi bir elin parmaklarıyla sayabilirim, ama Gray ve çocuğunun yardım etmesinin verdiği aşağılanma buna değer. Tımar genellikle sadece yakın aile üyeleri ve eşler arasında yapılır, ama banyo için yardım istediğimde babamın soracağı soruları cevaplamak için sabrım yok.

Vanessa'nın ayımı görmek isteyeceğini sanmıyorum, ama isterse onun için iyi görünmesini istiyorum. İlk izlenimler önemlidir.

Gray küvetin kenarına oturmuş, saçımı saç kremiyle ıslatılmış tarakla tararken Cassia bacaklarımdaki sabunu duruluyor. David buradayken daha çok hoşuma gidiyordu. Suyun sıcaklığına ve duş başlığının yönüne dikkat ediyordu, ama Silas onu okul ödevlerini bitirmesi için yanından uzaklaştırdı ve yerine bu küçük öfkeli çocuğu getirdi.

Gray omurgamın yakınındaki bir düğümü yakaladığında göğsüm titriyor ve ben kurtulmaya çalıştığımda omzumu tutup beni hareketsiz kalmaya zorluyor.

"Sızlanmayı kes," diye homurdanıyor. "Tüylerinin yumuşak olmasını istiyor musun, istemiyor musun?"

Sinirlenerek elini omzumdan çekip, uzuvlarımı hareketsiz kalmaya zorluyorum. Kürkümün yumuşak olmasını istiyorum.

Gray gülümser. "Neredeyse bitti."

Bunu yirmi dakika önce ve ondan yirmi dakika önce de söylemişti, bu yüzden artık ona inanmıyorum. Gray pis bir yalancı.

Cassia yavaş yavaş ilgisini kaybeder ve Charlie ile birlikte uzaklaşır, Gray ile beni yalnız bırakır. Gittiklerine sevindim. Küçük bir çocuk gibi yıkanmak utanç verici ve bunu gören kişi ne kadar az olursa o kadar iyi.

Gray boğazını temizler. "Önünü de yıkamamı ister misin?"

Hırıldayarak başımı sallıyorum, bacaklarımı uzatıp kollarımı açıyorum. Tabii, küçük küvetin izin verdiği kadar açıyorum. Gray önümdeki çıkıntıya oturuyor. Öne eğilip göğsüme ve karnıma sabunla masaj yapıyor, parmakları kürkümün içine derinlemesine giriyor.

Ellerinin üzerimde olmasını pek sevmiyorum, ama titiz olduğunu kabul etmeliyim. Uyluklarımın arasını temizlerken göz teması kurmaktan kaçınıyoruz.

Çocukken kiri severdim ve annemle babam tarafından sık sık temizlenmek zorunda kalırdım, ama bunun bu kadar garip olduğunu hiç hatırlamıyorum. Masumiyet mutluluktur ve ellerimin testislerimi ovuşturup sünnet derimi temizlediğini neredeyse hiç fark etmedim. Banyodan çıkmaya çalışmakla meşguldüm, kendimi kaplamak için çok uğraştığım kirin temizlenmesine kızgındım.

"Shifterlar genellikle kendilerini nasıl temizler?" diye soruyor Gray.

Omuz silkiyorum. Bana nasıl cevap vermemi bekliyor? Bu şekilde konuşamam.

Gray hatasını fark etmiş gibi görünüyor, gülüyor ve duş başlığını alıyor, beş dakika sonra ayakta durup kürkümü sallıyorum. Nihayet. Bu muhtemelen hayatımın en kötü saatiydi ve bir daha asla yapmayacağım.

Gelecekte, yetişkin hayatımın çoğunda yaptığım gibi kendimi göle atacağım ya da ağaçlara sürteceğim.

Ben deri formuma geri dönerken Gray banyoda kalıyor ve çıplak derimi fark edince yüzünü buruşturuyor. Bu genellikle kürküm çok sert ovulduğunda olur, her iki form da tahriş olur ve kızarır, ama yakında geçer.

belime bir havlu sarar ve Gray'e gitmesini işaret ederim, o da birkaç kez daha konuşmaya çalıştıktan sonra gider.

İnkübusun benimle arkadaş olmak istediğini biliyorum, ama zaten bir arkadaşım var ve başka birine ihtiyacım yok. Ayrıca, eşimin beni samimi bir şekilde dokunan bir erkeğin yanında takılmamı isteyeceğini sanmıyorum. Aziel, Gray ile baş başa kalmamızı kesinlikle sevmiyor. Öfke beni kıskanıyor ve banyoda dolaşmadığına şaşırdım.

Dün gece en iyi deri kıyafetlerimi temizledim ve Aziel'in yatak odasına girip Silas'ın kolonyasını bulmadan önce giydim. Onun kolonyasından hoşlanıyorum ve göğsüme biraz sıkıyorum. Kutsanmış ırklar eşlerinin doğal kokusunu severler, bu yüzden benimkini tamamen örtmemek için dikkatliyim.

Bir ayna bulup Vanessa'yı görmeye gitmeden önce son bir kez kendimi değerlendiriyorum. Genelde ayı formumda oraya koşarım ama yeni temizlediğim kürkümü kirletmek istemiyorum. Bunun yerine Charlie'nin golf arabasını alıyorum.

Vanessa'nın panjurları akşam için çoktan kapatılmış, bu yüzden verandasına tırmanıp kapısını çaldığımda onu göremiyorum. Yemek kokusu geliyor ve inanılmaz güzel. Aziel, gelmeden önce gerçekçi olarak hazırlanabilecek ve yenebilecek miktardan daha fazla yediğimi söyledi, ben de bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüm.

Gray beni temizlemeden önce bolca yemek yedim, ama Vanessa'nın yemek kokusunu alınca midem yine de gurulduyor. Onun yemeğini yemek için çok heyecanlıyım.

Eşim gülümseyerek ön kapıyı açıyor. Beni baştan aşağı süzdükten sonra kenara çekilip içeri davet ediyor. Elbise giymiş, bu olağandışı bir şey değil, ama bu elbise şimdiye kadar gördüklerimden daha fazla ten gösteriyor. Elbise dizlerinin çok üstünde bitiyor ve omuzlarının çoğu açıkta.

Boy farkımız nedeniyle, bakarsam elbisesinin önünü görebileceğimi biliyorum. Bunu yapmamak için özel bir çaba gösteriyorum.

"Çok güzelsin," diye iltifat ettim.

Vanessa başını eğdi, yanakları kızardı. Onun çenesini tutup yüzünü yukarı doğru çevirirken çok baskın görünmemeye çalışıyorum. Yüzü daha da kızarıyor ve ben eğilip dudaklarımı onun dudaklarına bastırırken bu duruma bayılıyorum.

Elleri göğsüme dokunuyor ve bu dokunuş benim içimdeki ayıyı uyandırıyor. Utanç verici ama Vanessa bu sesi sevdiğini söylüyor, bu yüzden gürültüyü kesmeye çalışmıyorum. Ben uzaklaşıp onu mutfağa kadar takip ettiğimde bile ses devam ediyor.

"Kokusu harika," diyorum, ocaktaki tencereye bakarak. "Ne yapıyorsun?" Kırmızı sosu tanımiyorum ve Vanessa yanıma geldiğinde parmağımı daldırma isteğine direniyorum.

"Bu bir insan yemeği," diyor. "Bu sığır eti ve tatlı domates sosu, makarna ile karıştıracağım."

Makarna mı?

Vanessa benim şaşkınlığımı fark etmiş olmalı, makarnanın ince buğday şeritleri olduğunu açıkladığında neredeyse kendimi kaybediyorum. Kulağa çok lezzetli geliyor.

Vanessa üç kutu buğday eriştesini kaynar su dolu tencereye dökerken, hayal kırıklığımı gizlemek için elimden geleni yapıyorum. Aziel'in tavsiyesine kulak asmamalıydım. Vanessa beni doyurmaya yetecekten fazla yemek yapıyor ve daha önce yediğim yemeği pişmanlık duyuyorum.

"Benim için yemek pişirdiğin için teşekkür ederim," diyerek masayı hazırlamaya başlıyorum.

Vanessa cevap vermek için çok meşgul ve ben de bu fırsatı değerlendirerek etrafta duran birkaç mumu ayarlıyor ve yakıyorum. Sedir ve yağmur kokuyorlar ve tavandaki ışıkları kısarken kendime gülümsüyorum. Yemeğimizin olabildiğince romantik olmasını istiyorum.

Vanessa ne yaptığımı fark edince hafifçe gülümsüyor, ama bu beni rahatsız etmiyor. Ben romantik biriyim.

Yemeği büyük bir kaseye koyup masaya taşıyor, ben de onun yaptığı ev yapımı ekmeği getiriyorum. Kokusu çok güzel. Mutlu bir adam olarak öleceğim. Oturuyoruz ve hemen Vanessa'nın tabağını dolduruyorum.

"Bana gününü anlat," diyorum.

O konuşurken kendime servis yapıyorum ve sonunda yemeği denediğimde inlememek için kendimi zor tutuyorum. Beklediğim kadar lezzetli ve üçüncü porsiyonumdan sonra doymuş hissettiğimde bir kez daha Aziel'i lanetliyorum. Vanessa bir porsiyonun yarısını yiyor ve ben öne eğilip tabağına biraz daha koyduğumda gözlerini deviriyor.

"Eşim büyük ve güçlü olsun istiyorum," diye alay ederek, onun çatalını işaret ediyorum.

Ani sessizliği, yanlış bir şey söylediğimi gösteriyor ve hatamı fark etmeden önce sözlerimi kafamda tekrar ediyorum.

"Öyle değil!" diyorum. "Senin sağlıklı ve dolgun olmanı istiyorum demek istedim. Tombul!" Gözleri kırınglaşıyor. Durumu daha da kötüleştiriyorum. "Lütfen kızma. Seni olduğun gibi seviyorum," diye devam ediyorum,

ayı göğsümden bir dizi düşük gürültü çıkarınca sinirleniyorum. "Komik olmaya çalışıyordum."

Ayım her zaman sinirlerimi bozuyor ve göğsüme yumruk atıp saçlarımı parmaklarımla tarıyorum. Bu akşam mükemmel olmalıydı, ama ben onu mahvediyorum. Vanessa'nın küçük bedeninden dolayı güvensiz olduğunu biliyorum ve bu konuda bir şey söylememeliydim. Onun, benim büyüdüğüm çevrede yaşayan şekil değiştiren kadınlar gibi uzun ve kaslı olmasına gerek yok.

Kalbim hızla atıyor ve Vanessa yemeğini kenara itip ayağa kalkarak kucağıma tırmanıyor.

Donup kalıyorum.

"Sorun yok Chev," diyor. "Beni uzaklaştırmak için bundan daha fazlası gerekir."

Umarım öyledir.

"Beni kanepeye taşı," diye devam ediyor. "Denemek istediğim bir şey var denemek istediğim bir şey var."

Bir saniyede ayağa kalkıp onu kendime doğru çekerim. Ellerim onun ve parmak uçlarım elbisesinin altındaki çıplak tenine dokunuyor. Buna bayılıyorum ve onu kanepeye taşıırken boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Ne denemek istiyor? Cinsel bir şey mi?

Onu sırt üstü yatırmayı düşünüyorum, çoğu şekil değiştiren erkeğin yapacağı bir hareket, ama sonra fikrimi değiştirip oturuyorum, böylece o bacaklarını bana atıyor. Bu ona daha fazla kontrol sağlıyor ve bence o da bunu takdir ediyor.

Vanessa ellerini omuzlarıma koyuyor ve ben kaslarımı hissederken elimden geldiğince hareketsiz kalmaya çalışıyorum. O kadar yumuşak ve sıcak ki, vücudum beni ele veriyor ve sertleşmeye başlıyorum. Bunu saklamanın imkanı yok. Tam üstümde oturuyor, bu yüzden ona bastırdığımı hissettiğini biliyorum.

İkimiz de bunu görmezden geliyoruz.

Ama onun tahrik olduğunu kokusundan anlayabiliyorum. Bana tepki verdiğini, vücudunun benimkini istediğini biliyorum. İlk hamleyi ben yapmayacağım ve o eğilip dudaklarını benimkilere bastırırken ellerimi sıkıca yumruk yapıyorum.

Siktir.

Ağzını açıp dilini kullanarak beni tahrik ettiğinde boğazımdan düşük bir inilti kaçıyor ve bir saniye sonra bileklerimi tutup ellerimi beline çekiyor. Mutlulukla kalçalarını tutuyorum. Kararları veren o olduğu için onu fazla zorlamaktan endişelenmeme gerek yok.

Sonsuza kadar süren bir öpücük gibi geliyor, ama yeterince uzun değil. O uzaklaştığında, o kadar sertleşmişim ki, acıyor.

"İzime dokun," diye fısıldadı Vanessa.

Bu sözler kulaklarıma müzik gibi geliyor. Elimi kalçasından yukarı doğru kaydırıyorum ve göğüs kafesinin üst kısmına ulaştığımda duruyorum. Vanessa başını yana eğiyor ve ben göğüslerine doğru yavaşça ilerlerken gözlerine bakıyorum.

Onları çok görmek istiyorum ve elbisesinin kısa kolunu omzundan çekerken kalçalarımı sallamadan edemiyorum. Vanessa beni durdurmadan önce kolunu aşağı doğru çekiyorum. Neyse ki kumaş esnek ve göğsünü kapatan kumaş kendi üzerine katlanıp meme uçlarının üst kısmı görünür hale geldiğinde inliyorum.

Onun rahat olduğundan emin olmak için tekrar durdum.

"Lanet olsun Chev," diye homurdanıyor Vanessa. "Dokun onlara." Elimi itip üstünü aşağı çekiyor.

İnlerim. "Oh."

Elbisesi artık belinde duruyor ve göğüsleri tamamen ortaya çıkmış durumda. Vanessa'nın göğüsleri gördüklerim arasında en güzelleri - çok fazla gördüğümünden değil - ve onları avuçladığımda gözlerimi onlardan ayıramıyorum.

Her iki avucumu da tamamen dolduruyorlar ve yine de sığmayan kısımları var. Kaşlarımı çatıyorum, göğüslerini tamamen avuçlayamadığım için kızgınım. Vanessa, daha fazlasını almaya çalışmak için parmaklarımı açarken gülüyor, ama ben daha dik oturup meme ucunu ağzımla yakaladığımda bu ses kesiliyor.

Göğsünün altından meme ucuna kadar yalıyorum, dilime karşı sertleşmesini seviyorum. Isırmak istiyorum, ama bunu başka bir zamana saklayacağım. Dikkatimi diğer göğsüne çeviriyorum, aynı sevgi ve ilgiyi ona da gösterip sonra uzaklaşıyorum.

Vanessa şimdi nefes nefese, ben boynunun arkasına uzanıp izine dokunduğumda vücudu hafifçe bana doğru sallanıyor. Bacaklarını açıp üzerime daha sıkı oturuyor, bacaklarının arasındaki iç çamaşırını gözümün önüne getiriyor.

Bu harika. İç çamaşırını ıslak ve hayal gücüne hiçbir şey bırakmayacak şekilde cinsel organının etrafını sarıyor.

"Kendine dokun," diye emrediyor, uyluklarımdan aşağı kayıyor.

Bana ne yapmam gerektiğini söylemesini seviyorum ve ağrıyan organımı tutmakta tereddüt etmiyorum. Sonunda kendimi tuttuğumda tıslıyorum ve parmaklarımı onun işaretinin üzerinde gezdirirken hızlıca okşuyorum. Bu, hayal edebileceğimden çok daha iyi ve Vanessa elini bacaklarının arasına indirdiğinde boşalmamak için tüm gücümü kullanıyorum.

Ben ona zevk verirken o da kendini okşuyor, parmakları iç çamaşırının üzerinden klitorisini okşuyor. Onun çıplak tenini görebilmek için kumaşı çıkarmasını istiyorum ve kendini daha iyi dokunabilmek için iç çamaşırını hafifçe yana ittiğinde tüm dualarımın kabul edildiğini hissediyorum. Cinsel organı uyarılmadan dolayı ıslak ve parmaklarını klitorisine bastırıp okşarken pembe tenine bakıyorum.

Elim penisimi sıkıca kavrar, o kadar sıkı sıkı ki kan dolaşımını keseceğimden eminim, ama umurumda değil. Bu kadın benim için yaratılmış ve ben de onun kendini tatmin etme hızına uyum sağlamak için onun izini daha hızlı okşuyorum. Bunu yaptığımda inliyor ve ben bunu devam etmem için bir işaret olarak alıyorum.

Vanessa'nın bacakları belimde titremeye başladığında, yaklaştığını anlıyorum ve küfür edip hareketsiz kaldığında, boşaldığını anlıyorum. Hemen onu takip ediyorum, boynunu bırakıp göğüslerini avuçlayarak kendime boşalıyorum.

Deri kıyafetlerimi mahvediyorum.

Vanessa göğsüme yaslanıyor ve ben onu mutlu bir şekilde kollarıma alıyorum.

Bu hayatımın en güzel günü.

"Sen azgın bir kadınsın," diyorum.

Vanessa geri çekildiğinde, sahte öfkesinin ardında bir gülümseme gördüğüm için mutluyum.

"Sen de ondan beter değilsin!"

"Öyle olduğumu hiç söylemedim." Kalçalarını tutup onu çıplak karnımın üzerinde yukarı aşağı sürüklerim. "Ve artık eşimin sıvısı üzerimde olduğu için daha da azgın olacağım."

Vanessa kaşlarını çatarak, şimdi parıldayan gövdemize bakıyor, sonra benden uzaklaşıp lavaboya koşuyor. Kendimden çok memnunum ve beni temizlemeye çalıştığında onu şakacı bir şekilde itiyorum. Onun tahrik kokusu gidene kadar bunu yapmayacağım ve bu günler sürebilir.

"Geri çekil!" diye bağıriyorum ve Vanessa ıslak havluyla çok yaklaşınca kanepenin üzerinden atlıyorum. "Ben çok iyi bir erkek oldum ve seni giymeyi hak ediyorum."

Beni kovalamaya devam etmesini seviyorum ve beş dakika sonra köşeye sıkıştırıp karnımı silmesine izin verdiğimde, elinin arkasıyla yumuşak penisimi okşayarak spermimi silmesiyle şaşıriyorum.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

VANESSA

Yatağa uzanıp yeni telefonuma bakıyorum, Chev ve benimle ilgili bu sabahki haberleri okumadan duramıyorum. Onlarla ilgili konularda her zaman çok zayıfım, ama geçen hafta yaşanan gelişmelerden memnunum.

Yavaşça, acı verici bir yavaşlıkla, halkın bizim ilişkimize bakışı düzeliyor gibi görünüyor.

Chev bana bakmamam için yalvarıyor, ama ben hakkımızda yazılan her şeyi kesinlikle okuyorum. Özellikle Chev'in röportajından sonra bunu yapmamak imkansız. İnsanların benim hakkımda kötü şeyler söylemesine katlanabilirim. Bu canımı yakıyor, ama söyledikleri sonuçta doğru. Ben zayıf biriyim ve fiziksel yakınlıkta zorlanan, zarar görmüş, satın alınmış bir kadını.

İnsanlar Chev hakkında kötü şeyler söylediğinde yıkılıyorum. O, beni rahat ettirmek için sürekli çaba gösteren iyi bir adam, ama makaleler onu korkunç bir eş olarak gösteriyor. Yalan söylüyorlar.

Chev'in benim hakkımda kötü konuşan insanları tehdit ettiği söylentileri var, ama ben her sorduğumda o bunu reddediyor. Bu iyi bir görüntü değil ve Mammon onu medyayı manipüle etmekle suçlamaya başladı. Hiçbir şey onun için yolunda gitmiyor.

En son çekilmiş fotoğrafımıza bakarken dudaklarıma yapmacık bir gülümseme yayılıyor. Chev her zaman o bayat gülümsemesiyle beni izliyor ve onu ne kadar çok görürsem, ona o kadar takıntılı hale geliyorum. O beklediğim gibi biri değil ve her etkileşimimizde ona daha da bağlanıyorum. Bu noktada, onsuz yaşayabileceğimi sanmıyorum. Onu istiyorum. Onu aktif olarak arzuluyorum.

"Vanessa?"

Telefonumu göğsüme düşürüyorum, kalbim çarparken sesin geldiği yöne dönüyorum. Chev neden evimin içinde? Yatak odamın kapısının aralığında içeri bakıyor, beni gözetlerken gözleri zar zor görünüyor. Bir anlığına bakıyor, sonra kapıyı açarak geniş gülümsemesini ortaya çıkarıyor.

"Neden hala yataktasın?" diye soruyor, içeri girerken. "İşe geç kalacaksın."

Gözleri etrafta dolaşıyor, eşyalarımı incelerken hiç de ince davranmıyor. Bu hafta başında ona spagetti yaptığımdan beri her akşam yemeğe benimle birlikte oluyor, ama yatak odama sadece bir kez girdi.

Şifonyerime bakıyor ve Charlie'nin dekorasyon için buraya koyduğu seramik kuşlardan birini eline aldığında gülme isteğine direniyorum. Benim tarzım değil, ama sevimli bir mavi karga olduğunu itiraf etmeliyim.

Chev, onu gördüğü en çirkin şey gibi bakıyor. Kabul etmek istemiyor olabilir, ama onun kuşlardan gerçekten korktuğunu düşünmeye başlıyorum. Değişkenlerin uçan hayvanları sevmedikleri yaygın bir şakadır, ama benim dekorasyonuma nasıl baktığına bakılırsa, buna inanmaya başlıyorum.

Bu kadar büyük, ölümcül bir ayının minik bir kuştan bu kadar korkabileceğini kim bilebilirdi?

Oturuyorum ve Chev kuşu sertçe komodinin üzerine geri koyuyor. Hafifçe kaşlarını çatarak bana dönüyor, ama çarşaf larım belime kadar kayıp yatarken giydiğim üstümü ortaya çıkarınca kaşları düzeliyor. Üstüm ince ve hafif, Chev'in gözlerini omuzlarımın üzerinde tutmak için tüm gücünü kullandığını anlayabiliyorum.

"Hafta sonu," diyorum. "Bugün çalışmıyorum."

Chev bunu biliyor ve ben de kalın saçlarında herhangi bir yaralanma izi olup olmadığını kontrol ediyorum. Yine kafasını mı çarptı? Yaralanmasından kaynaklanan küçük kel noktalar, dikkatli bakmazsanız fark edilmez, ama yakından baktığımda genellikle bir veya iki tane bulabiliyorum. İyileşmeleri iyi, bu da güzel, ama yine de endişeleniyorum.

"Oh, hayır..." Chev boğazını temizleyerek diyor. "Unutmuş olmalıyım."

Göz teması kurmaktan kaçınıyor, ama sonunda gözlerime baktığında, rol yaptığını açıkça görebiliyorum. Chev ile geçirdiğim zamandan öğrendiğim bir şey varsa, o da onun berbat bir yalancı olduğu.

"Beni o kadar çok mu özledin?" diye alay ediyorum. Onsuz bir gün geçirmek zorunda kalmaktan gerçekten korkuyordum.

Chev gülümser. "Evet, tabii ki özledim." Bir süre durur ve odamda bir ileri bir geri yürür. "Ama buraya bir neden için geldim. Bir sorum var. Bütün hafta boyunca kafamı kurcaladı."

Bu soruyu pek sevdiğimi söyleyemem ve açıklaması için beklerken başımı yastığa yaslarım. Chev odada dolaşmaya devam eder, gergin hareketleri endişemi daha da artırır. Onu üzmüş müyüm? İlişkımız ve ona sunabileceklerim konusunda olabildiğince açık olmaya çalıştım, ama belki de bir şeyi yanlış yorumlamışımdır.

"Chev?" diye ısrar ettim.

Bu belirsizlik beni öldürüyor.

Ayağını yere sürter, sonra yavaşça nefes alır ve sonunda gözlerime bakar. "Neden ayımı görmek istemedin?"

Gözlerimi kırptıştırıyorum. "Ne?"

Chev homurdanıyor. "Onu senin için günler önce temizledim, ama bir kez bile görmeyi istemedin."

Yine gözlerimi kırptıştırıyorum ve o kollarını göğsünde kavuşturduğunda gülümsememek için kendimi zor tutuyorum. Benim tepkimi fark edince masum bakışı sert bir bakışa dönüşüyor, ama ben kendimi tutamıyorum. Somurtuyor mu?

Onun başkalarına karşı sinirlendiğini birkaç kez görmüştüm, ama bu duygu bana yöneldiğinde nasıl göründüğünü hiç görmemiştim. İfadesi çok daha yumuşaktı ve arkasında, en azından benim bildiğim kadarıyla, başkalarında hiç görmediğim bir güvensizlik vardı.

Onu tedirgin mi ediyorum? Güvensiz mi hissettiriyorum? Bu farkındalık kafamı karıştırıyor.

"Sormam gerektiğini bilmiyordum," diye itiraf ediyorum. "Ayını görmek isterim."

Chev kıpırdamıyor ve ben yatağın kenarına sürünüyorum. O da bana doğru bir adım atıyor ve ben dizlerimin üzerine çöküp yanaklarını avuçlarımla okşarken, kafamın içindeki korkmamı söyleyen sesi görmezden geliyorum. Bu sabah tıraş olmuş ama yüzünde şimdiden sakalları çıkmış. Sakalları avuçlarımı gıcıklıyor ve ben de onun sevdiğini bildiğim şekilde yanaklarını hafifçe kaşıyorum.

Chev başını eğerek somurtmaya devam eder ve tırnaklarım çenesinin altındaki noktayı okşar. O bölgeyi okşadıktan sonra onu kendime doğru çekerim ve sessizce bir öpücük isterim.

O da memnuniyetle kabul ediyor.

"Lütfen bana ayını göster," diye fısıldıyorum dudaklarına.

Geri çekildiğimde, tüm hayal kırıklığı ortadan kalkmış.

Chev bana onu takip etmem için işaret eder ve ben tereddüt etmeden tam da bunu yaparım. Onun ayısını görmenin ne kadar önemli olduğunu hiç fark etmemiştim ve birkaç kez bunu düşünmüş olsam da, sormak kabalık olur diye korkmuştum.

Görünüşe göre bu varsayımım yanlıştı.

Chev merdivenlerden aşağı zıplıyor ve arka kapımdan çıkıyor, evimde sanki kendi evindeymiş gibi dolaşıyor. Bana sorun değil. Sınırlarımı biliyor ve onları aşmaya hiç çalışmadı. Sabırlı ve anlayışlı, bazen benim bile fark etmediğim duygularımı hissedebiliyor.

Görünüşte öyle olmasa da, her zaman dikkatini veriyor bence.

Dışarı çıkıyoruz ve kollarımı gövdemın etrafına doluyorum. Wrath dayanılmaz derecede sıcak, ama bu sabah hava şaşırtıcı derecede soğuk. Hava serin.

Chev deri kıyafetlerini çıkarmaya başlar, çevik parmaklarıyla eteğini çözüp rekor sürede bir kenara atar. Bana sırtı dönüktür ve ben onun çıplak vücudunu incelerim, sonra o dönünce başımı hızla kaldırırim.

"Dönmek isteyebilirsin," diye uyarıyor. "İnsanlar bu kısmı iğrenç buluyor."

İğrençlikle başa çıkabilirim. Her şeyi görmek istiyorum, onun hoşuma gitmeyeceğini düşündüğü şeyleri bile. Daha önce şekil değiştirenlerin hayvan ve insan formları arasında dönüşüm geçirdiklerini gösteren videolar izlemiştim, bu yüzden ne bekleyeceğimi biliyorum. Chev'in kemikleri kırılacak ve aldığı şekle göre yeniden oluşacak, tüyler ya da deri çıkacak ve vücudunu kaplayacak.

"İzlemek istiyorum," diyorum.

Chev temkinli görünüyor, ama bir süre sonra omuz silkiyor ve başlıyor.

Oh.

Çevrimiçi olarak görmek bir şey, ama bunun önünüzde gerçekleşmesinin tamamen farklı bir şey olduğunu hemen anlıyorum. Chev'in omuzları önce çıkıyor, kalçaları kaymadan önce kemikleri yerinden çıkıyor ve dört ayak üstüne çöküyor. Sessiz bir inilti çıkarıyor, ama çok acı çekiyor gibi görünmüyor.

Hafif bir rahatsızlık, evet, ama vücudum böyle kırılıysaydı hissedeceğimi düşündüğüm acıya yakın bir şey değil.

Dönüşüm hızlı oluyor, kemikleri saniyeler içinde yeniden düzenleniyor ve ardından kürkü çıkmaya başlıyor. Videolarda bu dönüşüm neredeyse anında gerçekleşiyordu, ama Chev yavaş yapıyor, böylece vücudunun nasıl değiştiğini gerçekten görebiliyorum.

Onun da dediği gibi iğrenç, ama aynı zamanda garip bir şekilde büyüleyici. O işini bitirip karşımda devasa, kahverengi bir ayı durduğunda çok şok olmuş görünmemeye çalışıyorum. O çok büyük ve ağır adımlarla bana doğru yürüyor.

İçgüdüsel olarak geri çekiliyorum, bu da onun sızlanmasına neden oluyor. Chev poposunun üzerine çöküyor, bacaklarını açıyor ve pençelerini ayak bileklerine koyuyor. Bu pozisyonda benim kadar uzun, ama önceki gibi üzerimde dikilmesinden daha iyi.

Hareket etmiyor, ben gerginliğimi bir kenara bırakıp ona yaklaşırken, eşim bir heykel gibi hareketsiz duruyor. Gözleri her hareketimi takip ediyor ve ona uzandığımda göğsünden sessizce sızan sesler canlanıyor.

Bunu sevimli bulup gülmekten kendimi alamıyorum.

Bu formda sesler çok daha yüksek ve onun bundan rahatsız olduğunu anlayabiliyorum. Bunu görmek içimi rahatlatıyor. Vücudu farklı olabilir, ama içindeki adam

hala Chev. Ben elimi kafasındaki tüylerin üzerinden geçirirken o göğsünü tırmalıyor.

Yumuşak ve sırtına doğru inmeden önce sivri kulaklarını hissetmeme izin veriyorum. Onu okşuyorum ama umursamıyor gibi görünüyor. Değişkenlerin evcil hayvan gibi muamele görmeyi sevmediklerini okumuştum ama o kadar uysal ve dokunuşum altında gevşekken karşılaştırma yapmamak zor.

"Sen büyüksün,"
diyorum. Kafasını
sallıyor.

"Ve sevimlisin," diye devam ediyorum, sesim fısıltıdan yüksek değil.

Chev homurdanıyor ve elimden kurtulmaya çalışıyor. Galiba övgülerimi fazla abartmışım, burnunu avuçlayarak gülümsüyorum. Aramızdaki eş bağı titreşiyor, beni tek bir pençe darbesiyle kolayca öldürebilecek dev şekil değiştireni sertçe tutarken korku hissetmemi engelliyor.

"Artık ayağa kalkabilirsin," diyorum, geri adım atarak.

Chev ayağa kalkar, omurgasını düzeltir ve maksimum boyunu gösterir. Göğsünden çıkan sesler derinleşir ve onun bana ne kadar büyük olduğunu göstermeye çalıştığını anlayana kadar bu sesler kafamı karıştırır.

Parmaklarımla karnındaki tüyleri tararken, ne kadar yumuşak olduğuna sürekli şaşıyorum. Tüylerinin çoğu vahşi hayvanlar gibi düğümlü olmasını bekliyordum, ama öyle değil. Kaba ama yine de kolayca tarayabiliyorum.

Ne sürpriz ama.

"Öğle yemeğimizi yakalamak ister misin?" diye soruyorum.

Dönüşenler, özellikle de ayılar hakkında okuduğum kadarıyla, bu onlar için çok önemli bir şey gibi görünüyor. Yemeklerini kendileri yakalamaktan gurur duyuyorlar ve özellikle sevdikleri için bunu yapmaktan büyük zevk alıyorlar. Bu, onlara bakmanın bir yolu.

Chev, neredeyse havlamaya benzeyen bir ses çıkarır ve dönüp ormana doğru koşar. Koşarken vücudu güç yayar ve ben o tamamen görüş alanımdan kaybolana kadar onu izlerim.

Elimi alnıma koyuyorum.

Hayatım ne hale geldi böyle? Hayatımın çoğunu şiddet uygulayan, tacizci canavarların elinde geçirdim ve bugün Wrath'ta bir ayı alfa ile eş olarak yaşıyorum.

Şu anda benim için yemek için bir hayvanı öldüren bir ayı alfa.

Yanaklarımı avuçlarım ve hala inanamadan başımı sallıyorum, sonra içeri giriyorum. Chev döndüğünde aç olacağına eminim ve ona yemek hazırlamak istiyorum. Çok fazla yiyor ve ona yemek yaptığımda gösterdiği heyecanı seviyorum. Onu besliyorum.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

VANESSA

Charlie ile bu haftanın gündemini gözden geçirirken masama parmaklarımla ritim tutuyorum.

O geri döndüğünden beri tesis çok daha iyi durumda ve her hafta toplantı yapma alışkanlığı edindik. Bunu çok seviyorum. Önerdiğim değişiklikler, Aziel'in takvimine toplantı eklemek için gereken süre içinde onaylanıyor ve uygulanıyor. Süreç sorunsuz ilerliyor ve bu kadar çok şey başarabildiğim için gurur duyuyorum.

Charlie hızlı ve Aziel'den çok daha derin cepleri var. Aziel her zaman maliyetle ilgili takip soruları sorardı, ama Charlie benim kararlarıma güveniyor. İlk kez birine yetki verilmiş ve bana güvenilmiş.

Kendimi yararlı hissediyorum ve umarım buradaki kadınların hayatında bir fark yaratabiliyordumdur.

"Gelecek çeyrek için yemek planlarına bakma fırsatın oldu mu?" diye soruyor Charlie.

İnleyerek başımı sallıyorum. Elf topraklarındaki tesislerden birinde ciddi yapısal sorunlar var ve sorun çözülene kadar kadınlarını buraya göndermek istiyorlar.

"Henüz değil," diyorum. "Elfler beni meşgul ediyorlar."

Charlie gülüyor ve başını sallıyor. "Mesajları gördüm."

Onlarca mesaj var. Wrath tesisi küçük ve göndermek istedikleri kadınları rahatça barındırabilmek için çok fazla düzenleme yapmak gerekecek. Ama zaten burada olan kadınların sıkışık hissetmelerini istemiyorum.

Şekil değiştirenler ve ejderhalar tesislerinden sorumlu yöneticiler biraz yerleri olduğunu söylediler ve bence şu anda elf tesisinde yaşayan kadınları ayırmamız gerekecek. İdeal bir çözüm değil, ama başka seçeneğimiz yok.

"Bu hafta inceleyeceğim," diyorum.

Masamı tarayarak, Charlie'nin geçen hafta bana verdiği yemek planı belgelerini arıyorum. Bunları hazırlamak benim görevim, ama Charlie bunları hazırlamaktan hoşlanıyor ve bu konuda oldukça iyi. Herhangi bir sorun bulacağımı sanmıyorum. Hiç bulmadım, ama yine de son onayı için bana gözden geçirmemi istemesi hoşuma gidiyor.

Onunla çalışmanın nasıl olacağı konusunda endişeliydim, Wrath krallığındaki unvanı ve konumu nedeniyle beni atlatacağından korkuyordum, ama bu bir sorun olmadı.

"Acele etme," diyor Charlie. "Meşgul olduğunu biliyorum." ok meşgul.

Charlie telefonuna bakıyor ve daha bir şey söylemeden, gitmesi gerektiğini anlıyorum. Erkekleri, söylediği saatte dönmediğinde sabırsızlanıyor ve bir öğleden sonra sohbet ederken incubus'u buraya fırtına gibi girince, zamanında çıkmaya özen gösteriyor.

Bence bu aşırı sahiplenici bir davranış, ama bunun benim yargılayabileceğim bir ilişki olmadığını kendime hatırlatıyorum. Charlie erkekleriyle mutlu görünüyor ve önemli olan da bu. Onlarla evli olan ben değilim, bu yüzden benim ne hissettiğim önemli değil.

"Gitmeliyim," diyor Charlie. Başımı sallıyorum. "Görüşürüz."

Ofisimden çıkar ve ben işime dönerim. Chev öğle yemeğinde bana katılmadan önce göndermek istediğim birkaç mesaj var. Onu buraya davet ettim, ki bunu daha önce hiç yapmamıştım. İtiraf etmeliyim ki oldukça gerginim.

Ofisimin kapısı açılmadan ve iri yarısı arkadaşım içeri dalmadan önce üç mesaj gönderirim. Kapıyı alma zahmetine girmez. Wrath malikanesi ile tesis arasında sürekli gidip gelirken işlerini nasıl hallettiğini merak ediyorum, ama ne zaman sorsam, her şeyi hallettiğini söyleyip aniden konuyu değiştiriyor. Her şeye yetişmekte zorlandığını ve beni rahatlatmak için yalan söylediğini düşünüyorum. Endişelenmemi istemiyor.

Yine de endişeliyim.

Shifter diyarlarına taşınmayı düşündüm, ama henüz bunu dile getirmedi. Chev'i, benim hala emin olmadığım bir şey için heyecanlandırmak istemem.

Evini benim zevkime göre yeniliyor, bunu takdir ediyorum, ama onunla yaşamak düşüncesi beni korkutuyor. Beni sahiplenene adamlar, dışarı çıktığımızda beni mücevherlerle donatırlardı, ama özel hayatımızda, çoğu gece fare istilasına uğramış bir bodrumda

fare istilasına uğramış bodrumda tahta palet üzerinde uyudum. Erkekler, toplum içinde ve kapalı kapılar ardında farklı davranırlar.

Chev'in o canavarlara benzemediğini biliyorum. Bunu iliklerime kadar biliyorum, ama yine de beni engelleyen bir şey var.

"Göğüslerini görebilir miyim?" Chev, ofisinin kapısını tekmeleyerek kapatıyor. "Ne?" diye homurdanıyorum.

Ciddi mi?

Chev sırtarak deri kıyafetleriyle oynuyor, eşinin izinin alt kısmını görebileceğim kadarını ortaya çıkarıyor. Her zaman bununla beni kızdırmaya çalışıyor, yalnız kaldığımızda ve deri kıyafetlerini giydiğinde şehvetli bir fahişe gibi davranıyor.

İşareti artık tamamen siyah, uyluğunun etrafındaki kalın halka tamamen kararmış. Bu görünüşü çok seviyorum ve gözümün önüne geldiğinde kendimi öne eğilirken buluyorum.

"Göğüslerin," diyor Chev, eteğini daha fazla kaldırmayı reddederek.

Bir parçam utangaç davranıp reddedersem ne yapacağını görmek istiyor, ama eşleşme işaretini görmek isteyen daha büyük bir parçam galip geliyor. Gömleğimin altına uzanıyorum. Ona göğüslerimi göstermekten çekinmiyorum ve Chev, kumaşı yukarı çekerken topukları üzerinde geriye doğru sallanıyor.

Aynı şeyi sütyenimle de yaparken gözlerini kilitliyorum ve kendimi tamamen ortaya çıkarıyorum.

Chev'in dikkati hızla göğüslerime iner ve sanki bu gördüğü en heyecan verici şeymiş gibi bakakalır. Onun bu şekilde arzuladığı tek kadın olduğumu bilmek iyi hissettiriyor. Ben onun eşiyim.

Chev sonunda eşinin işaretini ortaya çıkarır. Siyah derisini incelerim, son birkaç haftada bu kadar koyulaştığına çok memnunum. Benimki de büyüdü, ince çizgi artık omurgamın aşağısına kadar uzanıyor.

"Çok güzelsin," diyor Chev bana iltifat ederek.

Penisi seğiriyor, vücudu bana tepki veriyor, ama biz kendimizi kaptırmadan önce eteğini indirip arkasını dönüyor. Bu sabah işaretimi yalarken zaten eline boşalmıştı.

Sütyenimi ve gömleğimi giyiyorum ve göğüslerim örtüldükten sonra Chev öğle yemeği için getirdiği yiyecekleri hazırlamaya başlıyor. O kadar dalgındım ki, bir çanta taşıdığını fark etmemişim bile. Çanta büyük ve Chev, masama dev bir pişmiş et kabı koyarken heyecanlı görünüyor. Daha fazlasını çıkarmasını bekliyorum ve etin tüm öğün olduğunu fark edince gülmemeye çalışıyorum.

Chev, kabı açarak yaptığı işi gösterirken gülümsüyor.

Üzerinde pek baharat yok gibi görünüyor, ama umurumda değil. Chev'in sırtarak kabı bana doğru ittiğini görünce, bunu kendisinin yakalayıp pişirdiğini anlıyorum. Bu heyecan, tatsız eti yemek konusunda duyabileceğim tereddütleri gölgede bırakıyor.

Chev'i mutlu edecekse, bunu her gün yerim. Bir parça koparıp dudaklarımın arasına koyuyorum.

"Beğendin mi?" diye soruyor Chev.

Yemeği tatmam için bana zaman tanımıyor ve çiğnerken dudaklarım seğiriyor. Chev sabırsızlıkla bekliyor, ben yutana kadar ayağını yere vuruyor. Etin gerçekten hiç baharatı yok, ama mükemmel pişirilmiş ve inanılmaz derecede yumuşak. Beğendim.

"Güzel," diyorum. "Sanırım sen yakaladın."

Chev başını sallıyor. "Bu sabah."

Ben birkaç lokma daha yememi bekliyor, sonra kendisi de bir lokma alıyor. Bu kibar bir davranış, ama içimden bir his, hayvanı yakalayıp pişirirken birkaç lokma çalmış olabileceğini söylüyor. O eti çiğ yiyebiliyor ve eminim bu avantajını kullanmıştır.

"Günün nasıl geçiyor?" diye soruyorum ve masamın karşısına oturması için işaret ediyorum.

Chev, oturmadan önce sandalyelerime gergin bir şekilde bakar. O sandalyeye oturduğunda hasır gıcırda, malzeme onun ağırlığını taşımakta zorlanır. Eğer buraya gelmeyi alışkanlık haline getirecekse, daha sağlam mobilyalara yatırım yapmalıyım. Seçtiğim mobilyalar sevimli ve benim ve tesisteki diğer kadınların ağırlığını kolayca taşıyabilir, ama Chev çok iri.

Şimdi, şekil değiştirenlerin neden her şeyi sağlam ahşaptan yaptıklarını anlıyorum.

"İyi, ama yoğun," diyor Chev. "Öğle yemeğinden sonra ofise gidip Echo ve liderlik ekibinden birkaç kişiyle görüşeceğim, ama seni eve götürmek için zamanında burada olacağım."

Beni almaya geç kalacağından endişelenmiyorum. Chev dakik biridir.

"Ofiste bir toplantı..." diyorum. "Önemli bir şey olmalı."

Duyduğuma göre Chev neredeyse hiç ofise gitmiyor. Aylardır Wrath'ta çalışıyor, muhtemelen bana yakın olabilmek için. Bunun işleri karmaşıktırdığını tahmin ediyorum, ama o şikayet etmiyor.

Chev bir lokma daha alır. "Önemli. İstifa ediyorum ve benim yerime kimin geçeceğini kararlaştırıyoruz."

O kadar rahat konuşuyor ki, sözlerinin ağırlığını gerçekten anlamam birkaç saniye sürüyor. İstifa mı ediyor? Ne zamandan beri? Yoğun çalıştığını biliyorum, ama bunun böyle bir sonuca varacağını hiç düşünmemiştim.

Kafamı sallayıp ellerimi kucağıma koyuyorum.

"Ne?" diye soruyorum, açıklamasını sabırsızlıkla bekliyorum. "Neden?" Bu benim yüzümden mi?

"Çok üzgünüm," diye patladım.

Chev başını sallar ve özrümü hemen reddeder.

"Bu beklenen bir şey," diyor. "Benim rolüm sadece geçici olacaktı. Yönetmem gereken bütün bir sürü var ve artık bir eşim olduğu için zamanımı geri kazanmam gerekiyor. Bu kadar çok çalışmak hoşuma gitmiyor."

Sadece suçluluk duymam için mi böyle söylüyor? Mammon, Chev'in dürüstlüğünü sorgulamak için çok zaman harcadı ve bunun onun kararını etkilediğinden korkuyorum. Chev yıllardır Arayıcılar örgütünün başkanı ve onun liderliğinde örgüt büyük başarılar elde etti.

Çok iyi işler yaptı.

"Ayrılacağım için heyecanlıyım," diye devam ediyor. "Halkımın bana ihtiyacı var ve Echo benim yerimi almak için eğitim görüyor. O iyi iş çıkaracak ve ben de sana ve sürümüme odaklanmak için zamanım olacak."

Avuçlarımı pantolonuma silerek teri kuruluyorum.

"Seni kovmuyorlar mı?" diye soruyorum.

Chev başını sallar. "Hayır. Ayrılmak için talepte bulundum. Babam geçen hafta benim için odun keserken sırtını incitti ve alfa sorumluluklarımı bir kenara bırakmaya devam etmemin haksızlık olduğunu fark ettim."

Bu, dönüşümcülerin topraklarına geri döneceği anlamına mı geliyor? Eve dönmek istemesini ona yükleyemem, ama bencilce onun yakınımda olmasına alışmıştım. Ona kalmasını asla istemezdim, ama giderse yıkılırım. Chev'den ayrılmak istemiyorum. Beni ziyaret etmek için kullanabileceği birkaç geçit var, ama onun Wrath'ta olduğunu bilmek içimi rahatlatıyor.

"Bana gününü anlat," diyor, konuyu değiştirerek.

Onun kararı ve bunun bizim için ne anlama geldiği hakkında daha fazla soru sormak istiyorum, ama önce düşüncelerimi toparlamak istiyorum. Kalbim çarpıyor ve başımı sallayıp ona günümü özetliyorum.

Chev benim her sözümü dikkatle dinliyor ve yanaklarım parlak bir kırmızıya dönüyor. Öğle yemeğimin geri kalanı bulanık bir şekilde geçiyor ve farkına varmadan Chev gitmeye hazırlanıyor. İşe dönmekten pek memnun görünmüyor ve kapıya doğru yönelmeden önce mümkün olduğunca uzun süre oyalanıyor.

O gider gitmez başımı masaya koyuyorum, bugün artık iş yapamayacağımı biliyorum.

YİRMİ ALTI. BÖLÜM

VANESSA

KALBİM ÇABUKÇA ATAR ve portaldan geçerken kağıtlarımı masama sıkıca tutunurum.

Chev işten ayrılacağını bildirmiş ve bir aydan az bir süre sonra artık burada çalışmayacak. Bu konuda ne hissettiğimi hala bilmiyorum, özellikle de son ayını merkez ofiste geçireceği için.

Konsey bunu resmen talep etti. Chev'in sürekli yokluğuna kızgınlar ve son ayını Echo ve diğerlerine daha kolay ulaşabileceği bir yerde geçirmesini istediler.

Soğukkanlı davranıyorum ama onu özlüyorum. Bu sabah beni Wrath tesisine götürecek zamanı yoktu ve bitirmem gereken işlerim giderek artmasına rağmen, aylardır ilk kez genel merkeze doğru yol alıyorum.

Bu binaya en son Chev ile tanıştığımda gelmişim ve portaldan geçtikten sonra alışmam biraz zaman aldı. Buranın ne kadar gürültülü ve kalabalık olduğunu unutmuşum. Birkaç kişi aceleyle dolaşıyor ve birçoğunun bana gizlice bakışlar attığını fark ediyorum.

Chev'in burada olduğumu duyması uzun sürmez ve ofisime doğru giderken gülümsememi saklıyorum.

Oda hiç dokunulmamış ve ben beklerken çalışmaya başlıyorum. Bir saatten az bir süre geçmeden ofisimin kapısı açılıyor ve parıldayan Chev odaya girerken gülümsemem büyüyor.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye alay ediyorum.

Chev kollarını göğsünde kavuşturuyor, kasları şişiyor ve dikkatimi çekiyor. Eminim bunu bilerek yapıyor. Chev'in övülmeye meraklı olduğuna bahse girerim. Bu düşünce aklımdan geçer geçmez, boğazımı temizliyor ve başımı sallıyorum. Bunlar tehlikeli düşünceler.

"Ben istifa edene kadar ofise gelmemen beni kırdı," diyor Chev. Kaşlarını kaldırıp kapı çerçevesine yaslanıyor. "Beni görmeye gelmemen beni daha da kırdı."

daha fazla kırıldım."

Omuz silkiyorum. Bana gelmesi ne kadar sürecektir görmek istedim ve hayal kırıklığına uğramadım. Ayrıca beni burada isteyeceğinden de emin değildim. Meşgul olduğunu ve işlerinde başlangıçta söylediğinden daha fazla geri kaldığını biliyorum.

Wrath'tan uzak durmaya çalışıyor, ama Wrath üçlüsü ve çocukları etrafında çalışmak zor olmalı. Chev'in, ebeveynleri *hayır* dedikten sonra ağlayarak yanına gelen bir çocuk yüzünden toplantıyı erken bitirmek zorunda kaldığına dair hikayeler duydum.

Çocuklar Chev'e karşı zaafı var gibi görünüyor. Bu hoşuma gidiyor. Chev'in çocuklarla ne kadar iyi olduğunu duymak içimi rahatlatıyor ve içimde çok uygunsuz duygular uyandırıyor.

Eş bağımız, benim erkeklere karşı duyduğum çekinceleri paylaşmıyor ve Chev ile birlikte olduğumuzda korkularımı şaşırtıcı derecede iyi yatıştırıyor. Şu ana kadar hayal edebileceğimden çok daha fazlasını başardık, ama bu bağ ağgözlü. Samimiyet, seks ve çocuklar istiyor.

"Benimle ögle yemeği yemek ister misin?" diye soruyor Chev.

Dudaklarımı büzüyorum ve saate bakıyorum. "Hala erken."

"O zaman benim ofisimde çalışmak ister misin?" Chev kapıdan uzaklaşır. "Sana bir masa getirebilirim, odayı paylaşabiliriz."

Parmak uçlarını masamın üzerinde gezdiriyor, hareketleri yumuşak. İçimdeki küçük bir parça her zaman onun beceriksiz olmasını bekliyor, ama nadiren öyle oluyor. Sözleri ne kadar garip olursa olsun, fiziksel hareketleri asla öyle değil. O tam anlamıyla bir avcı.

"Ofisi paylaşırsak pek iş yapabileceğimizi sanmıyorum," diyorum.

Chev'in dudakları seğirir ve sözlerimi kafamda tekrarladıktan sonra, bunların nasıl algılanabileceğini anlarım. Cinsel anlamda söylemediğimi bildiğinden eminim ve kendimi düzeltmeye çalışmam. Her halükarda, söylediklerim doğrudur.

Chev konuşmaya çalışmıyorsa, ben çalışıyorum ve konuşmadığımız birkaç seferde, bunun tek nedeni birbirimize bakıyor olmamız. Hiç iş yapamayacağız.

"Sence aramızdaki bağın gücü hiç azalacak mı?" diye soruyorum.

Chev fiziksel olarak geri çekilir. "Neden böyle bir şey soruyorsun?" Bir adım geri atar. "Bunu mu istiyorsun?"

Kafamı sallıyorum. "Tabii ki istemem."

Bağımızı seviyorum - hiç söyleyeceğimi düşünmediğim bir cümle - ama bu konuda pek bir şey bilmiyorum. Eşleşmiş çiftlerle fazla zaman geçirmedim ve ne bekleyeceğimi bilmiyorum. Bağımızın her zaman var olacağını biliyorum, ama Chev beni her zaman bu kadar rahatsız edecek mi? Her zaman bu kadar tüketici olacak mı?

"Sen, eşlerinle çevrili şekil değiştirenlerin topraklarında büyüdün," diyorum, "ama ben onlar hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum. Sadece merak ediyorum." Devam etmeden önce boğazımı temizliyorum. "Çocukken ailemden alındım ve oğrelerin eşleri yoktur."

Chev gevşer, gergin kasları yumuşar. "Bağımız asla azalmayacak. Ama buna alışmayı öğreneceğiz..." Sesi kesilir, gözleri kısılır. "Ama senin asla fazla rahatlamamanı sağlayacağım. Hayatımızın geri kalanında seni hep özlemle dolduracağım."

Dudaklarım seğirdi. *Hayatımızın geri kalanı.* Hayatımın geri kalanını birlikte geçireceğim bir eşim var. Ne tuhaf bir düşünce.

"Seni her zaman özleyeceğim, Chev," diye söz veriyorum ona.

Ayağa kalkıp masamın etrafında dolaşıyorum, fiziksel temasa can atıyorum. Chev tereddüt etmeden kollarını açıp beni kendine çekiyor ve ben de ikimizin de sevdiği gibi yüzümü boynuna gömüyorum. Bazen ne kadar karmaşık olduğunu düşünsem de, özünde o çok basit bir adam.

O sadece sevmek istiyor.

Ben de öyle.

Chev beni sıkıca sarar ve parmakları sütyenimin arkasını okşar. Elastik kısmın deriyi çukurlaştırdığı yerde parmaklarını gezdirir.

Erkeklerin göğüslere olan arzusunu asla anlayamayacağım ve Chev geri çekilip göğüslerime bakarken gülmemeye çalışıyorum. Bu sırada gülümsemesi bulaşıcı ve birini avuçlamadan önce benimle kısa bir göz teması kuruyor.

"İstersen, senin sütyenin olabilirim."

Bana ciddi, geniş gözlerle bakıyor ve ben onun elini ittiğim için biraz kötü hissediyorum. Hemen geri çekiliyor ve aramıza mesafe koyuyor. Her zaman böyle yapıyor, ben durmasını istediğimde fiziksel olarak kendini tamamen uzaklaştırıyor. Onun sandığından daha çok takdir ediyorum bunu.

Chev'in, onun yanında her zaman rahat hissetmem için gösterdiği çabayı görüyorum. Onunla ne kadar çok zaman geçirirsem, bunu o kadar çok fark ediyorum ve o, kalbimin etrafına kurduğum koruyucu bariyeri yavaş yavaş yıkıyor.

Hatırlayabildiğim kadarıyla, güvenebileceğim tek kişi kendimdim, benim iyiliğimi düşünen tek kişi kendimdim, ama Chev yavaş yavaş içime giriyor.

içeri giriyor. Bu adam, gerekirse benim için canını verecekmiş gibi bir his var içimde. "Ofisime taşınmak için *evet mi* diyorsun?" Chev, önceki konuşmamıza geri dönerek soruyor.

daha önceki konuşmamıza geri dönerek soruyor.

Düşünürken mırıldanıyorum.

"Bunu yapmamalıyız," diyorum.

"Seni rahatsız etmem," Chev yalvarır ve eşleşme işaretini göstermek için eteğini kaldırır.

Siyah çizgiyi okşarken bana sinsi bir bakış atar ve bir kez daha beni baştan çıkarmaya çalışır. Onun işaretini görmeyi sevdiğimi, ancak onun düşündüğü kadar çekici bulmadığımı söylemeye gönlüm elvermez. Ancak bu, onun gerçekten benden bir şey yapmamı istediğini anlamanın en kolay yoludur. Chev'in işaretiyle beni baştan çıkarmaya çalıştığı zaman, gerçekten *evet* dememi istediği kuralına göre yaşamayı öğrendim.

"Bir şartla yaparım," diye karar veriyorum.

Chev o kadar hızlı başını salladı ki, kendine baş ağrısı yapmadığına şaşırdım. "Ne olursa olsun," diye söz verdi.

Gülümsemem genişledi. "Senin evini görmek istiyorum."

Chev şoktan gözlerini kocaman açarak bana bakar. Daha önce hiç şekil değiştirenlerin topraklarını görmek istememiştim, ama o her zaman büyük ağaçlar ve evinde yaptığı değişikliklerden övünür. Ziyaret etmemi çok istediğini biliyorum.

Mutfağının yenilenme sürecini bana sürekli anlatıyor ve neredeyse bitirmek üzere. Dış duvarlar tamamlandı, geriye sadece orta adayı inşa etmek ve dolapları monte etmek kaldı.

Chev öne adım atarak beni kollarına aldı. "Onur duyarım, eşim," dedi. Ayaklarım yerden kesildi ve Chev beni bir yandan diğer yana çevirip tekrar yere indirdi. "Masayı ben taşıyım."

Beni *hemen* ofisine taşıyacağını fark etmemiştim. Mobilyayı kaldırmadan önce çekmeceleri boşaltma zahmetine bile girmiyor. *Kahretsin*. Chev çok güçlü.

Masamı kolayca başının üzerine kaldırdıktan sonra ofisimden çıkıp kalabalık koridorlara doğru koştu. Ben de onu takip ettim, durup bakan insanlarla göz teması kurmaya utanıyordum. Eminim ki görülmeye değer bir manzarayız. Chev, kendi boyunun yarısı kadar bir masayı taşıyor ve ben de bilgisayarımı göğsüme sıkıca bastırarak arkasından gidiyorum.

Echo da bakanlardan biri ve kahkahalarını bastırmaya bile zahmet etmiyor.

Chev homurdanır ve ayağıyla ona doğru tekme atar. "Sen çirkin, tüysüz bir ayısın."

Echo nefesini keser ve öfkeyle uzaklaşır. Chev onun uzaklaşan silüetine gülümser, ben de gözlerimi deviririm. Bu ikisi sürekli tartışıyor ve ebeveynlerine acıyorum. Büyürken çok yaramaz olmalılar.

Chev'in ofisine girdiğimizde, masamın kolayca sığması için alanı önceden düzenlediğini fark ettim. Paylaşmak isteyip istemediğimi sormadan önce benim için yer açmıştı.

"Biraz küstahça, sence de öyle değil mi?" diye soruyorum.

Chev sadece omuz silkiyor, masamı yerleştirip mükemmel pozisyona getirmek için uğraşırken hiç utanmadığını belli ediyor.

"Sana iyi tarafı verdim," diyor ve masamın solundaki büyük pencereyi işaret ediyor.

Neye evet demiştim ben?

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

VANESSA

Chev ile aynı ofisi paylaşmayı kabul etmek, hayatımda verdiğim en kötü karardı.

Bana bakmadığını saklamaya bile çalışmıyor ve ofisinin dışındaki portalı kullanan biri olduğunda gereksiz yere agresifleşiyor. Portalı duyabiliyor ve biri kullanmaya çalıştığında aniden ayağa kalkıp ona bakıyor. Böyle devam ederse, insanlar sadece Echo'nun ofisinin dışındaki portalı kullanmaya başlayacak ve o da kesinlikle sorun çıkaracaktır.

Chev'in sandalyesinin yüksek sesli gıcirtısı kulaklarıma ulaşıyor ve dikkatimi dağıtır.

"Yeter artık!" diye
bağırıyorum. Chev bana doğru
dönüyor. "Hayır."

Chev'in bana daha önce *hayır* dediğini sanmıyorum ve nasıl tepki vereceğimi bilmiyorum. O da geri adım atmıyor ve kapıya doğru yürüyerek kimin girdiğini görmek için beni tamamen görmezden geliyor.

Çığlık atacağım.

Her zamanki gibi, sadece sıradan bir çalışan olduğunu görünce rahatlar ve masasına geri döner. Tüm olayı izlerim, öfkem giderek artar. Beni korumak için gösterdiği ilgi ve çabayı takdir ediyorum, ama bu iş çığırından çıkmaya başladı.

"Ofisime dönsem daha iyi olacak galiba," diyorum. Chev bana
bakmıyor bile. "Hayır."

Bugün bu kelimeyi çok sık kullanıyor.

"Anlamadım?" diyorum.

Ofisime dönmek istersem, bunu yapmaya hakkım var. Chev beni ofisinde çalışmaya zorlayamaz, özellikle de bu kadar sahiplenici davranıyorsa. Ben elf tesisinin neden olduğu sorunları çözmekle meşgulüm, Chev ise işini Echo'ya devretmekle meşgul.

Kadınlara karşı bir sorumluluğumuz var ve ben bunu ciddiye alıyorum.

"Burada çalışacaksın," diye devam eder Chev, ısrarcı bir tavırla.

Dizüstü bilgisayarımın ekranını kapatıp yavaşça nefes alıyorum. *Sakin ol, Vanessa. Sakin ol.* Daha önce hiç tartışmadık ve ben buna zihinsel olarak hazır değilim. Kızgın bir canavarla uğraşmamam gerektiğini biliyorum, ama Chev'den korkmak da istemiyorum. Aramızdaki ilişki yürümek istiyorsa, onunla eşit olmam gerekiyor.

"Bunu karar verecek durumda olduğumu sanmıyorum,"
diyorum. Chev homurdanıyor. "Evet, öyleyim."

Yanlış tarafta mı uyandı bilmiyorum, ama Chev bugün çok kötü bir ruh halinde. Öğle yemeğinde birlikte şekil değiştirenlerin dünyasına gitmeyi planladık ve belki de bu onu tedirgin ediyor. Bunun için heyecanlı olduğumu biliyorum.

"Hayır, değilsin," diye ısrar ediyorum.

Avuçlarım terliyor ve kalbim çarpıyor, ama geri adım atmıyorum. Kararlıyım.

Chev dizüstü bilgisayarını kapatıp tamamen bana dönüyor. Beni süzerken başını hafifçe yana eğiyor, kızgın ifadesi eskisi gibi korku uyandırmıyor. Ne kadar sinirlenirse sinirlenirse, bana zarar vermeyeceğini biliyorum.

"Masayı tek başına taşıyamazsın," diyor. "Ve ben onu geri koymayacağım."

Ona bir şey fırlatma isteğine direniyorum. "Gidebileceğim başka birçok ofis var ve masamı benim için taşımaktan mutluluk duyacak birçok güçlü erkek var."

Bunu söylemenin Chev'i kışkındıracağını biliyorum. Belki bugün ben de biraz huysuzum.

Chev'in gözleri komik bir şekilde büyüdü, sonra da kısıldı. "Bizim alanımıza getirmeye çalıştığın her erkeği ezip geçirim."

"Oh, *seni* ezeceğim," diye tehdit ediyorum onu.

Bir an sessizlik olur, sonra Chev gülmeye başlar. Buna çok kızarım ve odanın diğer ucuna bir kalem fırlatırım. Kalem onun alınına çarpar. Şiddet asla çözüm değildir, ama itiraf etmeliyim ki kendimi daha iyi hissettirir. Chev'in tavrını hiç beğenmiyorum.

Kalemi masasından alır, kahkahası kesilir. "Lütfen gitme,"
der. "Sakin olacağım."

Dudaklarımı sıkıştırıp düşünürüm. Açıkçası gitmek istemiyorum. Chev ne kadar sinir bozucu olsa da, onunla çalışmaktan hoşlanıyorum. Varlığı rahatlatıcı ve şaşırtıcı bir şekilde üretken oluyorum. Ne yaptığını veya nerede olduğunu merak ederek zaman kaybetmiyorum

ve onu aramak, haberleri veya sosyal medya paylaşımlarını okumak için duyduğum kompulsif ihtiyaç da eskisi kadar güçlü değil.

Başımı sallıyorum. "Kalacağım."

Gergin kasları gevşer ve ben işime dönerim. Sakinlik sadece birkaç dakika sürer, sonra portalın çalışmaya başladığını duyarım. Chev'e bakarım, ama o zaten kapıyı izliyor. Çenesinin kasları seğirir ve oturmaya devam etmenin onu çok zorladığını anlarım.

Gülümsememi saklayamıyorum ve birkaç saniye sonra Chev işine geri dönüyor.

Rahat bir sessizlik içinde birkaç saat geçer. Chev, zamanın yarısından biraz fazlasında portalı kontrol etmekten kaçınmayı başarır, ancak ayağa kalktığı anda dikkatleri dağıtmamaya özen gösterir. Bu sadece biraz yardımcı olur, ama onun yapabileceğini düşündüğümünden daha fazlası olduğu için şikayet etmiyorum.

Kararlaştırdığımız öğle yemeği saatine kadar dakikaları sayıyorum, kapının üzerindeki saatin her sessiz tik takıyla sinirlerim daha da geriliyor. Chev ile birlikte şekil değiştirenlerin dünyasını ziyaret edeceğim. Beni kendi dünyasına götüreceğine güveniyorum. Hiç bu kadar gergin olmamıştım.

"Hazır mısın?" Chev, zaman yaklaşırken soruyor.

Umarım korkumu görmez. Bu onu üzecektir. "Evet," diyorum. "Hazırım."

Onun topraklarında mahsur kaldığımda tavırlarının değişmesinden korkuyorum, ama bu korkuyu bir kenara itiyorum. Chev bana karşı iyi davrandı ve bana zarar vermeyeceğini biliyorum. Masamdan kalkıp onu portala kadar takip ediyorum ve o portalı açıp varış noktasını belirlerken ellerimi ovuşturuyorum.

Portal aydınlanıyor, karanlık mavi bir sis haline dönüşüyor.

"Bundan emin misin?" diye soruyor Chev. Gerginliğimi hissetmiş olmalı. "Gitmek zorunda değiliz."

Evet, gitmeliyiz. Ben kabul ettim ve tüm endişemin arkasında heyecan var. Chev'in topraklarını ve evini görmek istiyorum. Eşimin nasıl yaşadığını görmek istiyorum.

"Eminim," diyorum.

Gözlerimi sıkıca kapatıp portaldan geçiyorum ve Chev hemen arkamdan geliyor. Bu beni her zamanki gibi başımı döndürüyor ama bu hafif rahatsızlık, ormanın verdiği hisle çabucak gölgede kalıyor. Ağaçlardan sızan enerji, şimdiye kadar karşılaştığım her şeyden daha fazla ve kendimi, şekil değiştirenlerin portalının bulunduğu kulübeden çıkarken nefesimi tutarken buluyorum.

Chev, topraklarında dev ağaçlar olduğu konusunda yalan söylemiyordu. Ağaçlar üzerimde yükseliyor ve güneşin ısını engelleyen büyük gölgeler oluşturuyor. Burası sıcak, ama Wrath kadar bunaltıcı değil. Oldukça hoşuma gidiyor.

En yakın ağaç beni çağırıyor ve alnımı kabuğuna dayayıp ellerimi gövdeden aşağı kaydırıyorum. Bu çok etkileyici ve duygularımı yatıştırmaya çalışırken etrafımı saran enerjiyle doluyorum.

Chev beni kulübeden dışarıya kadar takip ediyor, ayısı zaten düşük, gürleyen sesler çıkarıyor. Ayı ve ben birbirimizi oldukça iyi tanıyoruz, özellikle de neredeyse her sabah bana ölü bir hayvan getirdiğinden beri. Bu hem sevimli hem de iğrenç.

En azından benim için derilerini yüzüyor.

Ağaçtan uzaklaşıp Chev'e dönüyorum, etrafa bakarken gülümsemeden duramıyorum. Onun evine bu kadar güçlü bir tepki vereceğimi beklemiyordum. Bu bölge, periler diyarından kalan silik anılarımı andırıyor.

Chev ellerimi tuttu. "Sana etrafı gezdireyim."

Beni ağaçların arasından geçerek küçük, yıpranmış bir patıkaya götürüyor. Buradaki her şey çok yeşil ve gür, ve şimdiden buraya bağlandığımı hissedebiliyorum. Chev'in topraklarını seveceğimi tahmin ediyordum, ama duygularımın bu kadar ani ve yoğun olacağını tahmin etmemiştim. Muhtemelen bağımızdandır.

"Burası çok güzel," diyorum.

Chev başını eğip gülümsemesini saklıyor. "Teşekkür ederim."

Elimi sıkıca tutuyor, bırakmıyor. Küçük patıkada birkaç dakika yürüyoruz, bu beni meraklandırıyor. Portalın evine daha yakın olacağını düşünmüştüm.

"Portal neden o kulübeye çıkıyordu?" diye soruyorum.

"Portal, Charlie'nin gidip gelmesi için kurulmuştu," diye itiraf ediyor Chev.

"Burası, onun burada yaşadığı kulübeydi." *Oh, ilginç.* Charlie'nin erkeklerle çiftleşmeden önce şekil değiştirenlerin topraklarında yaşadığını duyduğumu

hatırlıyorum. Mammon ile bazı sorunlar yaşamış

, Chev ve babası onu evlerine alıp koruma sağlamışlar. Birkaç dakika daha yürüdükten sonra nihayet bir binaya ulaşıyoruz.

Ağaçların arasında gizlenmiş olan binaya yaklaşırken kafamda sorular dolaşiyor. Burası Chev'in evi mi? Ahşap ev beklediğimden daha büyük ve küçük verandaya giden yürüyüş yolu boyunca yüzlerce minik çiçek açmış.

Renkli ve narinler. Burası Chev'in evi.

Bunu ele veren bir dizi şey var, adımlarını hızlandırmasından, aramızdaki bağda hissettiğim tuhaf rahatlık hissine kadar. Ayrıca, şekil değiştirenlerin çiçeklerden hoşlandığını hiç duymadım.

topraklarını olduğu gibi bırakırlar ve bu duyulmamış bir şey olmasa da, çimlerini süslemeleri tipik bir davranış değildir.

Chev bunu benim için yaptı.

"Çok güzel," diyorum. Sesim fısıltıdan biraz daha yüksek.

Chev elimi sıkıyor. "İçeriye görmek ister misin?"

Yanaklarım kızarıyor. Görmek ister miyim? Evinin geri kalanının nasıl olduğunu çok merak ediyorum, ama içini görürsem ayrılmak istemeyeceğimden korkuyorum. Zaten buraya olması gerekenden daha güçlü bir bağ hissediyorum. Burada bir hayat hayal ediyorum, bu tehlikeli.

Ayrıca, Chev'in bu ziyaretin benim onunla birlikte yaşamayı kabul etmeme yol açacağını umduğunu biliyorum, bunu açıkça söylememiş olsa da. Sonuza kadar Wrath'ta yaşayamaz ve eninde sonunda şekil değiştirenlerin topraklarına geri dönmesi gerekir.

"Dışarıda yiyebiliriz," diyor Chev, tereddütümü fark ederek.

Kafamı sallıyorum. "İçeriye görmek istiyorum."

Chev'in dudakları neşeli bir gülümsemeye kıvrıldığında doğru kararı verdiğimi anlıyorum. O kadar heyecanlı ki, bunu mahvetmeye içim el vermiyor. Onun gururunu görmek istiyorum. Onun evini sevmek istiyorum.

Chev beni verandasının iki basamağını çıkardıktan sonra ön kapıyı açar. Kapının kilitli olmadığını fark ederim ve ahşap kapıya baktığımda, kilit takılı olmadığını anlarım. Chev hırsızlardan korkmuyor mu? Özellikle de uzun süre evden uzak kalacağı zamanlarda?

Küçük bir giriş holü hemen oturma odasına açılıyor ve içeri girip ayakkabılarımı çıkarmadan önce tereddüt ediyorum. Chev beni taklit ediyor ve kapıyı kapatıp elini belime koyarak daha içeri girmemi istiyor.

"Burayı on yedi yaşındayken inşa ettim, ama yıllar içinde birkaç değişiklik yaptım," diyor. "Oturma odası, yenilemediğim tek oda."

Zeminler kiraz rengi sert ahşaptan yapılmış ve ayaklarımın altında şaşırtıcı derecede pürüzsüz. Zeminler, Chev'in yaptığı olduğunu düşündüğüm karmaşık süpürgeliklere uzanıyor. Etrafa bakıyorum. Gördüğüm her şey detaylı ve kaliteli, Chev'in evine ne kadar zaman, enerji ve gurur kattığını gösteriyor.

Bunu inşa etmesi yıllarını almış olmalı.

Oturma odasına giriyorum. Deri bir kanepe uzak duvara yaslanmış, karşısında ise muhtemelen şimdiye kadar gördüğüm en büyük şömine ve baca var

. Şömineyi, yerden tavana kadar uzanan iki kitaplık çevreliyor ve her ikisi de zaten dolmuş durumda.

"Ben pek kitap okumam," diyor Chev, bakışlarını fark ederek. "Bunlar nesilden nesile aktarılan kitaplar. Yıllar içinde koleksiyona birkaç tane daha ekleyeceğiz ve sonra en büyük çocuğumuz evini kurduğunda ona devredeceğiz."

En büyük çocuğumuza. Bir gün çocuklarımız olacak ve onları bu evde büyüteceğiz. Kollarımı kendime dolayarak, burada bir aileyle yaşadığımı hayal etmeye çalışıyorum. Küçük ayaklar parke zeminde gürültü yapacak ve Chev'in özenle yaptığı işçilik yıllar içinde büyük ölçüde tahrip olacak.

Çocukların her zaman bıraktığı kaçınılmaz çizik ve deliklerle evin daha güzel görüneceğini düşünüyorum.

Oturma odası sağda açılıyor ve mutfığa ve yemek alanına çıkıyor. Mutfak geniş ve odaları süslediği minik fideler gördükçe içim ısınır. O dinler.

Yemek odası daha küçük. Ortada dikdörtgen bir ahşap masa ve uzak duvarda gömme bir dolap var. İçinde ne olduğunu göremiyorum, ama muhtemelen tabaklarla dolu olduğunu tahmin ediyorum.

Chev mutfığa girer ve ocağın birkaç adım önünde durur. "Ada buraya gelecek." Etrafı işaret eder. "Sonra boyayıp dekore edeceğim."

Onu odaya kadar takip ediyorum, her şeyi incelerken dudaklarına yapmacık bir gülümseme yayılıyor. Mutfak geniş ve yerde yaklaşık on beş farklı boya örneği ve bir avuç dolusu fayans var. Chev, tepkimi izlerken topukları üzerinde sallanıyor.

"Bayıldım," diyorum.

Omuzları gevşer ve mutlu bir şekilde başını sallayarak beni oturma odasına bağlı küçük koridora götürür. İlk kapalı kapıyı geçerken adımları yavaşlar, ama bunu görmezden gelir ve ilerlemeye devam eder.

Onun tepkisini merak ederek duruyorum.

Fazla düşünmeden ve fikrimi değiştirmeden önce dönüp kapıyı açıyorum. Kapı bir yatak odasına açılıyor ve neden bu konuda tuhaf davrandığını anlamak için içeriye bakıyorum. Odanın ortasında düzgünce yapılmış bir yatak var, koyu yeşil çarşafın evin geri kalanının toprak rengi havasına uyuyor. Yatağın karşısında bir şifonyer ve dolaba açıldığını düşündüğüm iki çift kapı var.

"Burası benim odam," diyor Chev, arkamdan yaklaşarak.

Göğsü sırtıma yaslanıyor ve elleri kalçalarımın konuyor, ben de memnun bir iç çekişle ona yaslanıyorum. Bağımız uğulduyor, eşimin beni kucakladığında her zaman mutlu oluyorum.

eşim beni kucakladığında mutlu olur.

"Bana göstermeyecek miydin?" diye soruyorum.

Omuz silktiğini hissediyorum. "Sana asılıyormuşum gibi düşünmeni istemedim."

Yüzüm kızarır. Gereksiz olsa da, bu onun düşünceli bir davranışıdır. Chev, samimi olmaya çalışırken pek de sinsi değildir. Kurnaz olmaya çalıştığında bile niyeti açıktır.

"Sana banyoyu göstermek istiyorum," diye devam eder. "İhtiyacın olabilecek her şeyi oraya koydum."

Doldurdu mu? Neyle? Heyecanım artıyor ve koridordan aceleyle banyonun olduğu yere doğru ilerliyorum. Kapı açık ve içeri girerken Chev'in kahkahasını hafifçe duyuyorum. Sol tarafta duşakabin var ve Chev sağdaki tavandan tabana rafları açarken ben cam kapılara hayranlıkla bakıyorum.

Uzun bir süre bakıyorum ve sonra yutkunuyorum. Çok fazla ürün var.

Dolap tamamen dolu, her raf ürünlerle kaplı. Bunları kullanabileceğimden çok daha fazla ve Chev'in bunları düzenlediğini fark edince yüzüm kızarıyor. Rafların altında birkaç sevimli kutu var ve yakından baktığımda bunların farklı türde saç aksesuarlarıyla dolu olduğunu fark ediyorum.

Chev, satın aldığı her şeyi bana mutlu bir şekilde gösterir, koleksiyonuyla açıkça gurur duymaktadır.

Sadece bakmaktan başka bir şey yapamıyorum ve o bitirince, hemen öne atılıp kollarımı beline doluyorum. O da hemen bana sarılır, dudakları alnıma değiyor, sonra ben çenemi kaldırıp onu öpüyorum.

Bu adamı hak etmek için ne yaptım? Hayatımın böyle olacağını hiç hayal etmemiştim. Bir ilişki ve aşkın söz konusu olacağını hiç düşünmemiştim.

Kalbim çarparken Chev'in pazılarını tutup onu hafifçe kapı eşiğine doğru itiyorum. Homurdanıyor ama beni durdurmaya çalışmıyor. Değişkenlerin dominant olmayı sevdiklerini biliyorum ama Chev memnuniyetle kontrolü bana bırakıyor.

Bu, kendimi rahat hissetmem için gerekli olan şey.

Parmaklarım gövdesinde aşağı doğru kayarken boğazından düşük bir inilti çıkar, ama kollarını sıkıca yanlarına bastırmaya devam eder. Bunu takdir ediyorum

ve gövdesini kaplayan kasları hissetmek için zaman ayırıyorum. Kasları ellerimin altında geriliyor ve vücudu dokunuşuma tepki verirken deri kıyafetleri kayıyor.

"Ağzını bana değdirmek ister misin?" diye soruyorum. Chev başını sallar ve boynuma uzanır.

Ben uzaklaşıyorum.

"Boynuma değil." diye açıklığa kavuşturuyorum. Devam etmeden önce boğazımı temizliyorum. "Yani, *bana*."

Bu, ogrelerin yaptığı bir şey değildi. Onlar kadınların zevkini umursamıyorlardı ve ben Chev ile denemek istiyorum.

"Hoşuma gideceğini garanti edemem, ama denemek istiyorum," diyorum.

Göz teması kurmaktan utanarak Chev'in göğsüne bakıyorum, ama o parmağını çenemin altına koyup başımı geriye doğru eğdiğinde ona karşı koymuyorum. Başparmağını dudaklarımın üzerinde hafifçe gezdiriyor, sonra gözlerime bakmam için beni teşvik ediyor.

Bunu yapıyorum ve onun yumuşak ifadesini incelerken alt dudağımı ısırıyorum. Gözleri, benden bir tereddüt belirtisi ararken yüzümün her yerini tarıyor, ama ben hiçbir tereddüt belirtisi göstermiyorum. Onunla fiziksel yakınlığın tadını çıkarmak istiyorum ve denemek istiyorum. Ayrıca, hoşuma gitmezse Chev'in duracağına güveniyorum.

Bana suçluluk ya da kötü hissettirmeyecek ve kabul ettiğimden fazlasını yapmam için beni zorlamayacaktır.

Chev yutkunur. "Onur duyarım, eşim."

Beni kaldırırken gözlerime bakıyor ve ben de bacaklarımı beline doluyorum, o da beni yatak odasına taşıyor. Beni yatağa yatırıyor, hareketleri yavaş, sonra aniden kendini yatağın üzerine atıyor.

"Kontrol sende olacak," diye açıklıyor. "Ben sırt üstü yatacağım ve ellerimi kendime saklayacağım, sen üstüme oturacaksın ve ağzımı kullanacaksın."

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

VANESSA

CHEV HEYECANLI. Bana bakarken dudaklarını yalıyor, göğsü inip kalkıyor. Saçları başının altında dağınık bir şekilde yayılmış, kahverengi bukleler karışık. Harekete geçmek için cesaretimi toplarken onları izliyorum.

Bir iki dakika sürüyor, ama Chev sabırlı. Zamanı parmaklarımla oynayarak geçiriyor, hareketleri yavaş ve nazik. Elim onun elinde küçük hissediyor, özellikle de başparmağı ve işaret parmağıyla avucumu tutup sıkıldığında.

Nabzım dakikada en az bir milyon mil hızla atıyor. Bunun bir kısmı korkudan, ama çoğu heyecandan. Ya kendimi onun diline koyarsam ve hoşuma gitmezse? Ya Chev hoşlanmazsa? O nazik biri ve beni utançtan kurtarmak için yalan söyleyeceğini biliyorum.

Elimi Chev'in elinden çekiyorum ve avucumu karnına bastırmadan önce tereddüt ediyorum. Cildi sıcak ve parmaklarımla altında kasları gerilince titremeyi zorlukla engelliyorum.

Daha aşağıya bakarsam, derisinin gerginleştğini göreceğimi biliyorum. Emin olduğum bir şey varsa, o da Chev'in bana olan arzusu. O, istekliliğinde utangaç değil.

Sonunda Chev'in ateşli bakışlarıyla karşılaştığımda, alıştığım mutlu, rahat adamın tüm izleri kayboldu. Dudakları sıkı sıkıya kapanmış, gözleri parmaklarımla alt karnında durduğu yere dikilmiş. Boğazı titriyor ve parmak uçlarımı kalçasında gezdirirken gülümsemeyi zor tutuyorum.

Kendime olan güvenim beni şaşırtıyor ve yavaşça nefes alıp, deri pantolonunu çözüp açıyorum. Chev benim zevkimi itici bulsa bile, beni mutlu etmekten zevk alacağını düşünüyorum.

Penisi karnının üzerinde ağır bir şekilde yatıyor, sert ve uzun penisi seğiriyor. Her açıdan büyük ve elimi karnına doğru geri çekerken, küçük parmağımın kenarıyla penisini okşuyorum.

Chev inliyor, ama başka türlü hareketsiz kalıyor.

Erkeğim çok güzel ve onun tamamen bana ait olduğunu bilmekten gurur duyuyorum. Kalbi benim, ruhu benim, vücudu benim. Benim.

Giysilerimi çıkarmadan önce çıplak vücudunu hayranlıkla seyretmeye devam ediyorum. Chev'in nefesi şimdi daha sert, ben soyunurken adam neredeyse nefes nefese kalıyor. Ben tamamen çıplak kaldığımda dudaklarından bir küfür kaçıyor ve ben ona bir saniye bakması için zaman veriyorum, sonra bacağımla gövdesinin üzerine atıp göğsüne oturuyorum.

"Kokun çok güzel." diye inliyor, boynunu uzatıp bacaklarımın arasına bakmaya çalışıyor. "Dilimi üzerinde hissetmek için sabırsızlanıyorum. Tadını almak için sabırsızlanıyorum."

Parmaklarımı omuzlarına geçirip bacaklarımı gövdesine sıkıştırıyorum. Sesi alçak ve boğuk, sözlerinden bana olan arzusunu neredeyse hissedebiliyorum. Ben de bunu istiyorum ve sinirlerimi bir kenara bırakıp dizlerimin üzerine kalkıp kafasına doğru kayıyorum.

Chev, onun üzerine çıktığımda kalçalarımı tutarak beni durdurur. Konuşmadan önce bana ve cinsel organıma bakarak şöyle der: "Seni seviyorum, Vanessa. Eğer bundan hoşlanmadığını söylersen, denemek istediğin için yine de onur duyarım. Lütfen benim istediğimi düşündüğün için hoşlanmadığın bir şeyi yapmaya kendini zorlama."

Sözleri ciddi ama kalçalarımı şakacı bir şekilde çimdikleyerek ortamı yumuşatıyor.

"Tamam mı?" diye soruyor.

Ben de başımı sallayarak onaylıyorum. "Tamam."

Chev beni bırakır ve ellerini poposunun altına sokar, yanlılıkla bana dokunmamak için ellerini sabitler. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu kelimelerle ifade edemem.

Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım ve dizlerim onun başının iki yanına gelene kadar öne doğru kayıyorum. Chev kıkırdıyor, dudakları geniş bir gülümsemeye dönüşüyor. Arkama baksam, ayak parmaklarını kıpırdatırken göreceğimi hissediyorum.

Başlığını tutup dengemi sağlamak için onu kullanıyorum ve ağzına doğru eğilmeye başlıyorum. Dudaklarını hissettiğim anda donup kalıyorum, vücudum kaskatı kesiliyor, ama bağ beni rahatlamaya zorluyor ve biraz daha eğiliyorum.

Chev kıpırdamıyor, ben dudaklarına bastırırken dudaklarını sabit tutuyor.

Bu fena değil. Gözlerimi kapatıp bacaklarımı daha da açtım ve parmaklarımı ahşap başlığa kıvırdım. Ağzı açılmaya ve

sıcak nefesi bana çarptığında.

Ne düşüneceğimi bilmiyorum. İğrenmeyi, belki de acı verici anılarla bombardımana tutulmayı bekliyorum, ama ikisi de olmuyor. Tek düşünebildiğim Chev'in altımda olması. Chev'in bana dokunması. Chev'in beni yalaması.

O, tüm düşüncelerimi kaplıyor, başka hiçbir şeye yer bırakmıyor.

Ama bana dokunmuyor. Sadece nefes alıyor, sabrı benim bile sahip olmadığımı düşündüğüm seviyelere ulaşıyor.

"Chev," diye sızlanıyorum sonunda. O gülümsüyor ve ben onun beni beklediğini fark edince inliyorum. "Artık beni yalayabilirsin."

Göz bebekleri büyür ve gözleri hafifçe geriye döner, sonunda dilini dişlerinin arkasından çıkarır. Dilim benimle temas ettiğinde irkilirim, sıcak, ıslak his şok edicidir. Dilini kıvrımlarımın arasına sokar, yarıklarımın tamamını yalar.

Bu inanılmaz bir his, o benim izimi yaladığında hissettiğimden bile daha iyi, ve Chev klitorisimi bulup dilinin ucuyla üzerinde hafifçe vurduğunda inliyorum. Beni kızdırıyor, ve ben daha da aşağı eğiliyorum ki boynunu uzatıp uzanmak zorunda kalmasın.

Chev, bacaklarımın arasında pis görünüyor, dudakları ve yüzü ıslak, cinsel organımı sertçe yalıyor. Beni zevke getirirken gözleri benimkilerle kilitleniyor, bu manzara çok fazla. *Siktir*. Karnımdaki ateş büyüdükçe ona doğru sallanıyorum. Bağımız bunu seviyor ve yakında boşalmazsam göğsüm patlayacağından eminim.

"İçine bir parmak sok," diye patlarım, daha fazlasına ihtiyacım var.

Chev'in elleri bir saniye sonra kalçalarımı bulur. Dokunuşu tüy kadar hafiftir ve parmaklarını uyluklarımın dışından yukarı aşağı gezdirir, sonra bir kolunu belime, diğerini bacaklarımın arasına dolamıştır.

Bana dokunduğunda kaskatı kesiliyorum ve Chev, devam etmesini söyleyene kadar hareketsiz kalıyor. Ona izin vermeye kararlıyım. Eşimin ellerini ve vücudunu üzerimde hissetmek istiyorum. Bunu hak ediyorum. Kafamı sallayarak ona sessizce devam etmesini söylerken kalbim deli gibi atıyor.

"Siktir," diye sızlanıyor Chev. "Çok yumuşaksın."

Başını yana çevirip şakacı bir şekilde uyluğumun içini ısırtıyor.

Acıtmıyor, ama yine de biraz irkiliyorum. "Bana bak," diyor.

O başparmağını yarık boyunca gezdirirken ben ona bakıyorum ve o göz teması kurarak yavaşça orta parmağını içime sokuyor. İçgüdüsel bir tepkiyle onu sıkıca sarıyorum. Penetrasyon her zaman acı demekti

ama bu acıtmıyor. Rahatlamam birkaç saniye sürüyor ve Chev, rahatladığımda parmağını içimde sallamaya başlıyor.

"Hoşuna gitti mi?" diye soruyor. "Eşin tarafından doldurulmak hoşuna gidiyor mu?" Gözlerimi kapatıyorum, izlemeye devam edemiyorum.

"Evet," diye itiraf ettim.

Chev parmağını içime sokup çıkarır, sonra beni tekrar ağzına çeker. Dudakları tekrar benimle temas ettiğinde irkilirim, dili ulaşabildiği her yeri yalar. Her şeyi benim kontrol etmeme izin verir ve ben öne eğilirim, böylece klitorisim dilinin en çok ilgisini çeker.

Sonra kalçama dayanan elini tutup göğsüme doğru çekerim.

Chev tereddüt etmeden göğsümü avuçladı, parmakları meme ucumla oynadı. Bunu sevdiğimi biliyordu ve zevk arttıkça sırtımı kavisledim.

"Chev," diye nefes nefese söylüyorum. "Boşalacağım."

O inliyor, uyluklarım titreyene ve ben onun diline ve parmağına doğru itene kadar beni zevke getirmeye devam ediyor. Çok iyi hissettiriyor ve orgazm beni ele geçirirken başlığa doğru ağılıyorum. Daha önce hiç hissetmediğim bir şey gibi ve Chev klitorisime son bir kez yalayıp parmağını çıkardığında sessizce inliyorum.

Nefes almak için bir an duruyorum. Chev bunu fırsat bilip dilini girişime bastırarak içeri girmeye çalışıyor. İçime girmek için can atıyor. Onun beni yalamasına izin verdikten sonra kalkıp göğsüne geri dönüyorum. Ağzı ve çenesi sıırılsıklam.

Chev dirseklerinin üzerine yaslanıyor. "Bu harikaydı."

Sertleşmiş, ucunda ön sıvı var. Acı verici olmalı. Chev oturmak için hareket eder, ama ben elimi göğsüne koyup onu geri itiyorum. Tereddüt etmeden geri düşüyor.

"Kendine dokun,"
diyorum. Görmek
istiyorum.

Chev elini gövdesinden aşağı kaydırıyor ve ben fikrimi değiştirmeden önce, elimi onun elinin üzerine koyuyorum. Tereddüt ederek yavaşlıyor, sonra devam ediyor. Onun yönlendirmesine izin veriyorum ve o kendini yumruklarken elimi onun elinin üzerinde tutuyorum.

"Zaten oradayım," diye itiraf ediyor.

Elime bakmakla meşgul olduğu için hemen kendini tatmin etmez. Teknik olarak kendini okşayan o, ama ben de oradayım. Parmaklarımdan birini onun parmaklarının arasına bırakıp çıplak tenine dokunurum.

Penisi yumuşak ve sıcaktır ve parmağımı üzerinde gezdirirken çıkardığı sesi seviyorum. Kendini tutmaya devam eder ve ben onunla göz teması kurarım.

parmaklarımın geri kalanını onun parmaklarının arasına bırakırken. "Vanessa," Chev nefes nefese. "Ne yapıyorsun?"

Onun uzunluğunu sıkıştırıyorum ve çekingen bir şekilde başımı salladığımda, o yavaşça yumruğunu yukarı aşağı hareket ettiriyor. Onun hareketini takip ediyorum ve birlikte onu okşuyoruz.

"Seni boşaltmak istiyorum," diyorum.

Chev homurdanır. "Az kaldı dostum. Senin için çok sert boşalacağım."

Hareketlerini hızlandırır, gözleri göğüslerime kayar. Göğüslerimi sevdiğini biliyorum ve öne eğilip göğüslerimin sarkmasını sağlarım.

Yüksek sesle inlemesi, bu manzaradan hoşlandığını gösteriyor ve bir saniye sonra elini hareket ettirmeyi bırakıp bunun yerine yumruklarımızla sevişmeye başlıyor. Ucu sızmaya devam ediyor ve parmaklarımızın arkasında kaybolup tekrar ortaya çıkmasını izliyorum.

"Boşalmak üzereyim," diye uyarıyor.

Elimi çekmiyorum. Hissetmek istiyorum.

"Van..."

Chev'in sesi aniden iniltiyle kesilir ve spermi göğsüne sıçrar. Neredeyse çenesine kadar ulaşır ve ben irkilirim. Yine de onu tutmaya devam ederim, spermi parmaklarımızın arasından sızarken kendimi kötü hissetmeyi reddediyorum.

Bu benim eşim. Chev benim eşim.

Kendisini ve elimi örter ve ancak akması durduğunda onu bırakırım. Homurdanır, ama ben yataktan inerken sessiz kalır.

"Hemen dönerim," diyorum.

Elimi temizlemek ve kendime biraz zaman ayırmak için mutfığa giderim. Chev arkamdan ağır adımlarla takip eder, ama konuşmaya çalışmaz. Ellerimi yıkarken, onun spermlerini temizlerken sessizce izler.

Bu hissi sevmiyorum.

Chev'in sıcaklığı beni sarıyor ve o benim parmaklarımı ve avuç içlerimi ovmaya başladığında, onun spermle kaplı göğsüne yaslanmaktan kaçınıyorum.

"İyi misin?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum.

Chev başımın yanını öpüyor. "Lütfen konuş. Bunu duymam lazım."

"İyiyim," diyorum. "Sana dokunmayı seviyorum. Seni mutlu etmeyi seviyorum."

O benim yanımda rahatlar ve ben ellerimi lavabodan çekip mutfığa bakmak için dönerim. Bütün odayı benim için yeniden düzenlemiştir. Dışarıya yüzlerce küçük çiçek dikmiş ve banyosunu isteyebileceğim her türlü ürünle doldurmuştur. Tereddüt etmeden, samimiyetsiz bir hayatı kabul etmiş ve bir kez bile daha fazlasını istememi için beni zorlamamıştır.

Onun topraklarında, onun evinde yalnızız, ama yine de beni hiç zorlamadı. Beni daha fazlasını yapmaya zorlamak onun için kolay olurdu, ama o sadece benim açıkça istediğim ve sunduğum şeyleri kabul ediyor.

"Wrath'ta yaşamayı seviyor musun?" diye soruyorum.

Chev boğazını temizler ve önüme geçer. Endişeli görünüyor, burnunu buruşturarak beni baştan aşağı süzer. Bir süre sonra omuz silker. "Sorun değil," der. "Evimi özlüyorum, ama seni de özlerdim." gidersem daha fazla olur."

Bu noktada, bağımıza karşı koymanın faydasız olduğu açıktır. Chev'siz bir gelecek hayal edemiyorum ve onun da edemeyeceğini sanıyorum. Bütün hayatı boyunca beni bekledi ve biz sadece kaçınılmaz olanı erteliyoruz.

Bu topraklar Chev'in evi ve burada çok az zaman geçirmiş olmama rağmen kendimi rahat hissediyorum. Onunla birlikte yatağında uyuduğumu, mutfakta yemek pişirdiğimi ve çocuklarımızın dışarıdaki ormanda ortalığı birbirine kattığını hayal edebiliyorum.

Bağımız uğulduyor ve Chev gergin bir şekilde havluyu kapıp göğsünden ve karnından damlayan spermi silerken ben de elimle kalbimi tutuyorum.

"Ne hissediyorsun?" diye soruyor.

Sözlerinin ardındaki korkuyu duyuyorum ve içgüdüsel olarak onu rahatlatmak için öne çıkıyorum. Chev benim eşim ve bu benim için önemli bir anlam kazanmaya başladı.

"Eşyalarımı buraya taşımak ne kadar sürer?"

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

CHEV

VANESSA'NIN GÜLÜŞÜ yüksek sesli ve ben daha iyi duyabilmek için konuşmayı kesiyorum.

Yukarıda Charlie ile eşyalarını topluyor ve ikisi çok eğleniyor gibi görünüyor. Birkaç kez benim adımlı söylediklerini duydum, bu çok hoşuma gitti. Charlie erkekler hakkında kötü konuşmaktan hoşlanıyor ama Vanessa benim hakkımda sadece iyi şeyler söylüyor.

Charlie'nin erkek arkadaşlarını sevdiğinden daha çok beni seviyor olmalı.

Gülümserim ve bir kanepe yastığını kutuya tıktırırım. Hangilerinin eşime ait olduğunu, hangilerinin evle birlikte geldiğini bilmiyorum, ama Aziel de pek umursamıyor gibi görünüyor. O, tüm küçük dekoratif yastıkları atmak istiyor, ama ben onları seviyorum. Yumuşaklar ve Aziel'in elinden almaktan mutluluk duyuyorum.

"Vanessa maaşını iyi değerlendiriyor," diye mırıldanıyor Aziel, bir yüzüğü elinde tutarak.

Lav çukurlarını ziyaret ettikten birkaç gün sonra satın aldığı kırmızı bir yüzük ve kanepede uzanırken parmağından kaymış olmalı. Eşimin kendine küçük süs eşyaları satın aldığını hayal etmek beni mutlu ediyor. Ona binlerce tane alacağım.

Gray ve Silas odaya ışınlanırlar, ikisi birbirlerine yapışmışlardır. Incubus vücudunu kadının etrafına sarar ve elini gömleğinin içine soktuğunu fark edince gözlerimi deviririm. Bu canımı sıkar ve flört etmelerini durdurmak için onlara bir kutu fırlatırım.

Verimli olacaklarına söz verdiler, ama Aziel ve ben eşyaları onların evime ışınladıklarından daha hızlı topluyoruz. Halkım, şeytanların bizim topraklarımızda denetimsiz dolaşmasından hoşlanmaz ve ben onlara bir saat içinde her şeyi bitireceğime söz verdim.

Zamanımız azalıyor ve bunun suçlusu azgın incubus. Arkadaşları onu bugün dışarı çıkarmadan önce beslemeliydiler.

"Yeter," diye bağırdı Aziel.

Silas doğrulur, ama Gray oyalanır. Aziel'e dönüp sırtarak, gözleri parıldayarak Silas'ın göğsüne elini daha da yukarı kaydırırken, ben hafif bir ilgiyle izlerim. Dönüp Vanessa'nın yanında götürmekte ısrar ettiği aptal kuş figürlerini paketlemeye başlarım.

Onlardan nefret ediyorum ve bizimle gelmeleri konusunda ısrar etmesinden de nefret ediyorum, ama tartışmayacağım.

En azından şimdilik. O yerleşene kadar bekleyeceğim ve sonra yavaşça onları evimizden çıkaracağım. Önce onları gözden uzak bir çekmeceye koyacağım ve birkaç ay sonra Echo'ya götüreceğim. Vanessa onların yokluğunu fark edip kızarsa diye Echo onları saklayacak. Fark etmezse, altı ay sonra Echo'ya onları atmasını söyleyeceğim.

Vanessa daha sonra fark ederse, ne olduğunu bilmediğimi söyleyip, yerine ayı oyuncakları almayı teklif edeceğim. Bu, eşime söyleyeceğim tek yalan olacak, ama yapılması gerekiyor. Bu korkunç şeyler, bebeklerimizin yanında, evimizde kalmaz. Onlar bunlardan korkacaklar.

Gelecekteki çocuklarımızı düşününce yüzümde bir gülümseme yayılıyor. Vanessa ve ben ne zaman çocuk sahibi olmak istediğimizi konuşmadık ve bunun bir süre daha olmayacağını düşünüyorum. O işiyle meşgul ve hamileliğin getireceği dikkat dağınıklığını istemediğini düşünüyorum. Belki birkaç yıl sonra, işinde daha sağlam bir konuma geldiğinde. O zaman muhtemelen daha büyük bir tesiste çalışıyor olacak. Umarım, şekil değiştirenlerin ülkesindekinden.

Yine de, evimizi minik ayak sesleriyle doldurmak için sabırsızlanıyorum. "Bu hazır," diyorum, dönerek.

Silas gitmiş, yanında götürdüğü iki kutu da yok, ama şimdi Aziel ve Gray zaman kaybediyorlar. Aziel, elini Gray'in boynuna dolamış, başını itaatkar bir şekilde eğdiriyor ve ben ikisini izliyorum, sonra homurdanarak kutumu taşıyorum.

Aziel, ben yaklaşırken pes etmiyor ve ben, onun incubus'u bırakmaktan başka seçeneği kalmayana kadar bedenimi ikisinin arasına koyuyorum.

"Bunu sonra yapabilirsin," diyorum ve kutuyu Aziel'in göğsüne itiyorum. "Sen nakliye işinden sorumlusun, Gray de bana paketlemede yardım edecek."

Gray çok yavaş, muhtemelen benim evimdeyken orada oyalanıyordur. Vanessa ve ben döndüğümüzde eşyalarımın taşınmış olacağını hissediyorum ve umarım Gray evimi kendi kokusuyla doldurmamıştır. Ayrıca umarım benim halkımı terörize etmiyordur.

Birkaç yıl önce onu seks gösterisi yapması için davet ettiğimizden beri benim topraklarıma takıntılı ve onunla ilgilenen

buna büyük gurur duyduğunu biliyorum.

Bence kadınlar uygunsuz davranıyorlar.

Bizi erkekleri özel bir odaya götürüp bacaklarını açan succubus'a şehvet duymuyorum. Biz sadece kibar davrandık ve o vücudunu anlatıp çoğu kadının zevk almaktan nasıl hoşlandığını gösterirken hiçbir heyecan kokusu yoktu.

Bu eğitici bir deneyimdi ve Gray'in ne yaptığını bilmiyorum ama kadınlar üzerinde kalıcı bir izlenim bıraktı. Bu, birçok şekil değiştiren erkeği rahatsız ediyor.

Aziel iki kutu alıp ortadan kaybolur, ben de Gray'i banyoya yönlendiririm.

"Lavabonun altındaki tüm ürünler paketlenmeli," diyorum. "İşin bittiğinde Vanessa ve Charlie'ye yardım edebilirsin."

Gray başını sallar, Charlie'nin adını söylediğimde gözleri parlar. Küçük insanın erkekleriyle barış bulmasına sevindim.

"Vanessa'ya taşınma hediyesi olarak bir ucka yakalayacağına söz verdiğini duydum," diyor Gray.

Elimdeki eşyaları yere bırakıyorum. Nereye varmak istediğini zaten biliyorum.

"Ve ikinizin tek başına yiyebileceğinizden çok daha fazla et olacak," diye devam ediyor Gray. Bana çarpık bir gülümseme atıyor. "Hafta sonu sana yardım etmek için can atan üç küçük ağız var."

Oh. Beklediğim şey bu değildi. Benden birazını onunla paylaşmamı isteyeceğini düşünmüştüm ve reddetmek için hazırlık yapıyordum. Ama çocuklarıyla paylaşmak benim için sorun değil, Silas'ı araç olarak kullandığım için onlara bakıcılık yapacağıma söz vermiştim.

"Kulağa hoş geliyor," diyor Vanessa, merdiven köşesinden dönerek.

Ona koşarken ayağım takılır ve taşıdığı kutuyu alırken duyduğum kahkahalar beni biraz utandırır. Gray de Charlie'ye aynı şeyi yapar ve kutuları diğerlerinin yanına götürmeden önce kısa bir göz teması kurarız.

"Yatak odanın köşesinde durup ruhuna bakarak uyanana kadar öyle dersin," diye Vanessa'yı takılıyorum.

Bu bir şaka, ama bu düşünce beni ürpertir. Valeria iyi bir çocuktur, ama oldukça korkutucu olabilir. Değişkenler kaderleri sevmezler ve ben de uykuyla zayıfladığımda kafama gizlice girmeye çalışmasından pek hoşlanmam. Bunu daha önce de yaptı, ama benim geleceğim sadece bana aittir.

Vanessa kanepenin etrafından dolaşıp kutuların yanına gelince gururum kabarıyor. Kendini benim kişisel alanıma sokarken, düşünmeden ve kendinden emin adımlarla yürüyor. Yaptığım işi bitirmek için acele ediyorum ve onu kucaklamak için sabırsızlanarak kollarıma alıyorum.

"Yukarıdaki işlerini bitirdin mi?" diye soruyorum.

Vanessa başını sallar ve göğsüme yaslanır. Başının üstüne öpücük kondururum. Bu gece aynı çatı altında birlikte uyuyacağız ve hiç bu kadar heyecanlı olmamıştım. Saatlerce eşimin göğsüme yaslanmış olarak geçireceğim ve umarım benimle iyi uyur.

Gray bir kutu alır ve Aziel ile Silas daha fazlasını almak için geri dönerken teleportla uzaklaşır. Vanessa'yı kucaklamaya devam ederim ve onun dikkatini vermediğini düşündüğümde yüzümü hafifçe saçlarına gömerim. Gülümsemesi, fark ettiğini gösteriyor.

"Eve gitmeye hazır mısın?" diye soruyorum. O başını sallar ve ben elimi sırtında aşağı kaydırırım. "Ben portalı kullanacağım, ama istersen Aziel seni teleport edebilir."

Tüm bu ışınlanmaların iblisler için yorucu olduğunu biliyorum ve beni de götürmelerini istemeyeceğim. Aziel ve Silas muhtemelen bunu yapabilecek kadar güçlü olan tek kişiler, ama onlara zarar vermek istemiyorum. Çok ağırlım ve şikayet etmeyi seviyorlar.

"Ben de seninle geleceğim," diyor

Vanessa. Ben de onun böyle demesini umuyordum.

Charlie'ye dönüyorum. "Sen de gelmek ister misin?"

Gelmemesini istiyorum, ama teklif etmek nezakettir. Eşimle yalnız dönmek istiyorum ve Vanessa ile birlikte eşyalarımızı açıp evimizi birlikte kurmak istiyorum. Mahremiyet istiyorum.

Vanessa'nın rahatlaması için ailemden uzak durmalarını ve ona zaman tanımalarını rica etmek zorunda kaldım. Kabul ettiler, ama bundan memnun değiller. Eşimle tanışmak için heyecanlılar.

"Hayır, ama teşekkürler," diyor Charlie.

Vanessa gülümsüyor ve onu dışarı çıkarmadan önce kokusunu tekrar alıyorum. Golf arabası evin önünde park edilmiş ve ben sürücü koltuğuna geçiyorum.

"Ben sürerim," diyor Vanessa.

Tereddüt ediyorum.

Eşim bu konuda tehlikeli ve onun sürüşüne güvenmiyorum, hiç güvenmedim. Ancak çekincelerime rağmen başımı sallayıp yolcu koltuğuna geçiyorum. Yola çıktıktan sadece birkaç saniye sonra kendimi koltuğun kolunu sıkıca tutarken buluyorum

tutunurken buluyorum ve arabayı yavaşlatmak için ayağımı yere basmamak için tüm gücümü kullanıyorum.

Elini tutup sıkıca tutuyorum, o da tesisin kapısının hemen dışındaki park yerine hızla giriyor.

"Bu kadar korkmuş görünmene gerek yok Chev."

Boğazımı temizledim. "Korkmuyorum."

Bu bir yalan, ama Vanessa ısrar etmiyor. Ben onun için korkuyorum. Arabayı tam hızla bir ağaca çarpabilir ve ben birkaç saat içinde iyileşirim, ama o benim kadar çabuk iyileşmez. Bu düşünce beni dehşete düşürüyor.

Vanessa beni tesisin içine götürüyor ve ben bana bakışlar atan kadınları görmezden gelmeye çalışıyorum. Vanessa'nın kaç kadının bana baktığının farkında olduğunu sanmıyorum ve öyle kalmasını istiyorum. Yoksa üzülür.

"Ofisime uğramam lazım," diyor Vanessa.

Şaşırmış gibi yapıyorum. İşini çok seviyor ve bütün gün izin alamayacağını biliyorum.

"Ben mutfakta olacağım," diyorum.

Vanessa ofisine giden koridorda kaybolur ve ben mutfağa koşar, kilerde sık sık bulunan meyve paketlerinden bir avuç alırım. Bunlar en sevdiğim atıştırmalıklardan biridir ve deri pantolonumun beline sığdırabildiğim kadarını tıktırdıktan sonra iki avuç daha alıp Vanessa'nın ofisine giderim.

O telefonda konuşuyor, ben de dışarıdaki küçük sandalyelerden birine oturup bekliyorum.

On dakika sonra suçlu bir ifadeyle ortaya çıkar. "Kızgın değilim," diye söz veririm.

Suçlu bakışı değişmez, ben de onu öpüyorum, ta ki tekrar gülümsemeye başlayana kadar. Bu hali çok daha hoşuma gidiyor ve sonunda portala doğru yürürken elimi sırtındaki çiftleşme işaretinin üzerinden geçiriyorum. Onu eve götürmek için sabırsızlanıyorum.

"Yapman gereken her şeyi bitirdin mi?" diye soruyorum.

Vanessa başını sallar. "Evet. Mutfaktaki atıştırmalıkları temizledin mi?"

Eminim belimden sarkan paketleri görebiliyordur, bu yüzden inkar etmeye gerek görmüyorum. Benim için fazladan sipariş verdiğini biliyorum.

Aziel ve Silas, nihayet eve vardığımızda mutfak tezgahımın etrafında duruyorlar.

"Burası çok güzel görünüyor," diyor Aziel.

Evimin övülmesini seviyorum ve etrafa bakarken yüzüm gülümsüyor. Aziel, inşaat öncesinde burada uzun süre vakit geçiren tek kişi

, bu yüzden iyileşmeyi herkesten daha iyi görebiliyor. "Teşekkür ederim,"
diyorum, ona ve Silas'a bakarak. "Artık gidebilirsiniz
."

Vanessa kolumu çimdikliyor ama ben aldırmiyorum. Eşimle baş başa vakit geçirmek istiyorum ve bunun için özür dilemeyeceğim.

Eşyalarını açıp evimizi onun eşyalarıyla doldurmamız gerekiyor. Ayrıca yatağın hangi tarafında uyumak istediğini ve gömleklerini katlamayı mı yoksa asmayı mı sevdiğini bilmem gerekiyor. Birbirimiz hakkında öğrenmemiz gereken çok şey var.

Silas, ortadan kaybolmadan önce bana nadir görülen bir gülümseme atar ve Aziel de hemen aynısını yapar. Onlar gidene kadar beklerim ve sonra Vanessa'yı kendime doğru çeviririm.

"Hoş geldin," diye fısıldarım. Sesim istediğimden daha kaba çıkar ve devam etmeden önce boğazımı temizlerim. "Seni seviyorum."

Onu aceleye getirmek istemediğim için bunu tekrar söylemek için bekliyordum ve şimdi tam da doğru an. Vanessa'nın gözleri nemlenir ve başparmaklarıyla yanaklarımı okşayıp yüzümü avuçladığında, onun da aynı şekilde hissettiğini anlarım.

"Ben de seni seviyorum."

Sözleri sessiz ve güvensizlikle doludur, ama umurumda değil. Bunun onun için korkutucu ve yeni bir şey olduğunu biliyorum ve bu adımı atmaya istekli olması beni çok onurlandırıyor.

"Eşyaları çıkarmaya başlayalım mı?" diye soruyor. Başımı sallıyorum. Sanki aklımı okumuş gibi.

OTUZUNCU BÖLÜM

CHEV

BU, hayatımın en güzel günü.

Vanessa çarşafları çekip yatağa girerken kendimi hareketsiz kalmaya zorluyorum. Bana uygun bir yatakta uyumayalı uzun zaman oldu ve şimdi bunu eşimle birlikte yapabilmek hayal edebileceğimden çok daha güzel.

Vanessa bacağıma dokunurken boğazını temizledi. "İç çamaşırı giyiyor musun?" diye sordu.

"Tabii ki giyiyorum" diye homurdanıyorum.

Ve ondan nefret ediyorum. Lanet kumaş sıkıyor ve uyluklarımın nefes almasını engelliyor. Uyandığımda bacaklarımın kesilmesi gerekirse şaşırmam. Uzuvarıma kan gitmiyor ama Vanessa rahat ediyorsa ben acı çekmeye razıyım.

"Normal kıyafetlerden nefret ettiğini sanıyordum?" diye sorar Vanessa.

Sırıttıyor ve benimle dalga geçtiğini fark edince gözlerimi deviriyorum. Diğer türlerin giydiğı kıyafetleri "normal" olarak nitelendirmesinden nefret ettiğimi biliyor. Benim deri kıyafetlerim normal ve açık ara en rahat olanlar.

Onlarla hareket edebiliyorum.

"Şu anda bacaklarım kuruyor," diyorum.

Vanessa içten bir kahkaha atıp göğsüme sokulduğunda gülümsemem genişliyor. O benim her şeyim ve kolumu başının etrafına dolayarak ona daha yakın olmasını söylüyorum. Vücudumun her santimetresinin ona yapışmasını istiyorum.

Giydiği pijamalar yumuşak ve dantelli olanları giymemeye karar verdiği için mutluyum. Onları izlemek en sevdiğim şey ama kaşındırıyorlar. Gece yarısı bana sürtünmelerini istemiyorum.

Vanessa bacağını benimkine doluyor ve parmağını iç çamaşırımın bel kısmına takınca kaskatı kesiliyorum. Ne yapıyor? Elastik kısmı hafifçe çekiyor, kalbi o kadar hızlı atıyor ki buradan duyabiliyorum.

"Çıkar şunu," diye fısıldadı.

İçimden bir ses, onun sözlerini sorgulamam ve yanımda çıplak kalmamın onun için sorun olup olmadığını teyit etmem gerektiğini söylüyor, ama uzuvlarımı serbest bırakma arzusu, beni rahatsız eden kumaşı çekip, hiç düşünmeden ayağımdan atmamı sağlıyor.

Kurtulduğum anda uzanıyorum.

"Daha iyi hissediyor musun?" diye soruyor Vanessa. Başımı sallıyorum.

"Çok daha iyi."

Vanessa memnun görünüyor ve o örtüyü kaldırıp altına bakarken ben acı içinde hareketsiz kalıyorum. Bu gece keyfi yerinde, ama şikayet etmeyeceğim. O benim çıplak vücuduma bakarken ben onun başının yan tarafına bakıyorum. Utangaç ya da güvensiz değilim, ama gergin olmadığımı da söyleyemem. Görünüşümü beğenmezse, ölebilirim.

Dudaklarını büzüyor ve başını yana eğiyor. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum.

"Seni daha önce hiç bu kadar yumuşak görmemiştim," diyor sonunda.

Çenemi göğsüme gömüyorum ve kendime bakıyorum. Şu anda en etkileyici halimde değilim, ama bunun gerekli olmadığını düşünüyordum. Sarılmamız cinsel değil, ama o isterse bu değişebilir.

"Bunu düzeltebilirim," diyorum, bakışlarımı Vanessa'nın göğüslerine yönelterek. Bu, beni sertleştirmenin en hızlı yolu.

Vanessa başını sallar, gözleri benim sertleşmemi izlerken büyür. "Oh, hayır, bu kötü bir şey değil," der. Ona hiç inanmıyorum, ve gömleğinin üzerinden meme uçlarının sertleştiğini izlerken dudaklarımı yalarım. "Sadece bir gözlem yapıyordum."

Bir daha asla yapmayacağı bir gözlem. Eşim için sert kalacağım - her günün her saniyesinde, her dakikasında.

Vanessa çarşafı düşürür ve beni görüş alanından gizler.

"Chev," diye azarlar.

Omuz silkiyorum.

"Sen yumuşak olduğunda hoşuma gidiyor," diyor. Kadını çok yetenekli bir yalancı. Battaniyelere doğru işaret ediyorum.

"Ama sert olduğunda daha çok hoşuna gidiyor," diyorum.

Vanessa iç geçiriyor. "Çok farklı nedenlerden dolayı ikisini de seviyorum. Şimdi, düzeltecek misin?"

Yanaklarımı ağızıma çekiyorum. *Düzeltemek mi?* Ereksiyonum *düzeltilmesi* gereken kırık bir nesne değil. Eşimi seviyorum, ama bazen benim penisime benim kadar saygı duymadığını düşünüyorum.

"Göğüslerini ve vajinayı taparcasına seviyorum, ama bu gece tek yaptığın erkekliğimi aşağılamak oldu," diyorum.

Onunla dalga geçiyorum ve ciddi olmadığımı anlaması için gülümsüyorum.

Vanessa burnunu kırıştırıyor, bana kızdığında yapmayı çok sevdiği bir hareket, ve o elini uzatıp alınımı hafifçe vurduğunda gülümsemem daha da büyüyor.

"Eşim bedenimden ve sunduklarımdan memnun değil..." Yüzümü elimle kapatarak iç çekiyorum. "Ben değersiz bir erkeğim, sevgiyi hak etmiyorum ve..."

Vanessa bana atlayınca dramatik tavrım yarıda kalıyor. Kolumu yüzümden çekiyor ve bana o kadar yaklaşıyor ki saçları yanaklarımı gıdıklıyor. Buna bayılıyorum ve o bana dik dik bakıyor, sonra tekrar yanına uzanıyor.

Hayatımızın geri kalanında onu kızdırmayı iple çekiyorum.

Birkaç saniye sonra, Vanessa bir kez daha çarşafın altından bakıyor. Bunun olacağını biliyordum ve o benim yumuşamış organıma bakarken gülümsememek için kendimi zor tutuyorum. O, benim onun vücuduna ilgi duyduğum gibi, benim vücudumun tüm farklı hallerine ilgi duyuyor.

Bağımız uğulduyor ve ben çarşafların içinde rahatlarırken, ayımın benden çıkardığı sessiz seslerin ona hoş geldiğini umuyorum. Yatak onun kokuyor ve bu rahatlatıcı. O da benim için aynı şeyi hissediyor olmalı, çünkü uykuya dalması sadece birkaç dakika sürüyor.

İlk horlamasını duyduğum anda, dönüp başının üstüne öpücük konduruyorum. Onu seviyorum, bu, bir daha asla huzurlu bir uyku çekemeyeceğim anlamına gelse bile.

O yanımdayken derin bir uykuya dalmak zor, vücudum yüksek alarmda, ama zamanla bunun azalacağını umuyorum. Bu benim için yeni bir şey ve bilinmeyenler ayımı rahatsız ediyor. Sonunda pes edip Vanessa'yı üstüme çekiyorum, vücudu tamamen benim üzerime uzandığında en rahat hissediyorum.

Bu hareket onu hafifçe uyandırıyor ve sessiz bir iniltiyle başını kaldırıyor. Çenesinde biraz salya var ve elinin tersiyle onu siliyor, sonra başını tekrar omzuma yaslıyor.

Çok sevimli.

Güneş pencereden içeri girmeye başladığında, sadece bir saat kadar düzgün bir şekilde dinlendiğimden eminim, ama eşime saatlerce bakarak geçirdiğim için, buna değdiğini söyleyebilirim.

Vanessa kıpırdadığı anda "Günaydın" diyorum.

O homurdanır ve üzerimden yuvarlanır. Bu hareketle dizini hayalarımına çarpar, ama o gözlerini ovuşturup yüzüne yastığı çekerek beni uyandırırken, ben acımı gizlemeyi başarırım.

"Sanırım seni en çok uykulu olduğun zaman seviyorum," diyorum.

Vanessa beni görmezden geliyor, ben de bacağımı beline atıp karnının üzerine oturuyorum. Gözleri açılıyor ve bir anlığına karın kaslarıma bakıyor, ben de yanakları kızarana kadar kaslarımı gerginleştiriyorum. Aradığım ilgi buydu.

"Saat kaç?" diye soruyor.

Omuz silkiyorum. "Erken."

"Ne kadar erken?"

"Otuz dakika daha uyuyabilirsin."

Vanessa ellerini uyluklarıma indirir, parmakları tehlikeli bir şekilde açıkta kalan erkekliğime yaklaşır. O anı mahvetmek istemediğim için, başparmaklarını uyluklarımdan üstünde ileri geri sürerken bunu görmezden gelmeye çalışırım.

Bunu içgüdüsel olarak yapıyor ve canavarım da bundan hoşlanıyor gibi görünüyor, en azından sinir bozucu mırıldanmasından öyle anlaşılıyor. Vanessa'nın dudakları, göğsümden çıkan sesler üzerine seğiriyor, dişi tarafım her zaman canavarımda komik bir şeyler bulur.

Sesler beni ne kadar rahatsız etse de, artık onları bastırmıyorum.

Kalkacak gücü bulmam birkaç dakika sürüyor. Vanessa başını yana çevirip, kalkıp giyinmemi tembelce izliyor. En iyi deri kıyafetim kirlenmiş, çekmecelerimi karıştırıp ikinci en iyi kıyafeti buluyorum.

"Deri giysiler giymeyi düşünür müsün?" diye soruyorum.

Vanessa'nın cevap vermek için çok fazla baskı hissetmemesi için kendimi bağlarla meşgul ediyorum, ama eminim ki cevabını duymak için sabırsızlandığımı anlayabilir. Cevabı *hayır* olsa da anlarım, ama umarım bunu düşünür.

Vanessa bacaklarını yatağın kenarına atıp ayağa kalkıyor. "O kadar çok tenimi göstermeyi rahat hissetmiyorum," diyor.

Bir adım öne çıkıp benimkini sakladığım çekmeceye bakar.

Onun için bir çift hazırlatmışım ve o elini uzatıp onları çıkarırken başımı eğiyorum. Kumaşı parmaklarıyla okşuyor ve ben boğazımı temizleyerek onları ondan alıp çekmeceye geri koyuyorum. Utanıyorum ve onları saklamak istiyorum. Onları görmemesi gerekiyordu.

"Onlar benim için mi?" diye

sordu. Omuz silktim.

"Giymek istememen beni üzmedi," diyorum. "Sadece giymek istersen diye bir çift hazır olması iyi olur diye düşündüm."

Vanessa yanağını omzuma yaslar. "Evimizde senin için giymek sorun olmaz, ama dışarıda, herkesin içinde giymek istemem."

Bağımız titreşiyor. Bunu seviyorum ve çekmeceyi açıp ondan sakladığım kadın deri pantolonları alırken ellerimin titrediğini fark ediyorum. Onları üzerinde görmek istiyorum... acilen.

"Giydirebilir miyim?" diye soruyorum.

Vanessa kıkırdar, ben onun geceliğini kaldırıp başından geçirirken gözleri fal taşı gibi açılır. Onun çıplak halini görmemin onu rahatsız ettiğini sanmıyorum, ama yine de deri üstünü göğsüne sararken bakışlarımı başka yere çeviriyorum. Üst, göğüslerini birbirine yaklaştırarak dikkatleri onlara çekiyor ve ben onu yukarıda kalacak kadar sıkı bağıyorum.

Sırada etek var. Onu beline sardım ve üst üste gelen uçlarını birbirine bağladım.

Siktir.

Vanessa eteğin altını çeker, sonra dönüp aynaya bakar. Yanakları kızarmıştır ve elleriyle açıkta kalan karnını okşar, sonra göğüslerine doğru kaydırır.

"Seni bu kıyafetle görecektim tek erkek ben olduğum için mutluyum," diye itiraf ettim. Deri kıyafetler, şekil değiştiren kadınlara farklı oturuyor. Vücutları

Vanessa'nınki kadar kıvrımlı olmadığı için deri kıyafetler daha fazla kısmı örtüyor.

Vanessa üstten ve alttan taşıyor. Bu sadece benim gözlerim için.

Vanessa kendine bakarken gülümsemeyi zor tutuyor, ben de aynısını yapıyorum.

Güzel görünüyor ve bence bunun farkında.

"Bu sabah senin için giyeceğim," diyor.

Daha güzel bir söz duymamıştım ve mutlu bir şekilde onu mutfığa kadar takip ediyorum. İşe gitmesine bir saat var ve sabahı onunla geçirmeyi iple çekiyorum.

"Aç mısın?" diye soruyor Vanessa.

Ne aptalca bir soru. "Ben her zaman açım."

Bu da doğru. Her zaman iştahım çok olmuştur ve Vanessa'nın yemekleri söz konusu olduğunda, bunun bir sınırı olmadığını düşünüyorum. Yaptığı her şeyi yerim ve bunu mutlulukla yaparım. Her şey o kadar lezzetli ki, mutfak becerilerimin yetersiz olduğunu hissediyorum.

Vanessa kiler dolabına bakar, kaşları çatılmıştır. O gelmeden önce dolabı doldurmuştum, bu yüzden ihtiyacı olan her şey dolapta olmalı. Wrath'ta mutfağını

Wrath'taki mutfağını araştırdım, böylece hangi malzemeleri ve ürünleri sevdiğini öğrendim.

"Sana bir ucka avlayacağım," diyorum. "Yakında."

Bu haftanın bir numaralı önceliği bu. Eşimi onurlandıracak kadar büyük bir ucka bulmak günler sürebilir, bu yüzden mümkün olduğunca çabuk iz sürmeye başlamam gerekiyor. Bu bir gelenek ve ben hayal kırıklığına uğratmayacağım. Babamın annemle ilk çiftleştğinde ona getirdiği ucka'nın iki katı büyüklüğünde bir tane bulacağım.

"Heyecanlıyım," diyor Vanessa. "Daha önce hiç denemedim, ama şekil değiştirenlerin en sevdiği şey olduğunu okudum."

Bu, şekil değiştirenlerin en sevdiği şey ve elde etmesi inanılmaz derecede zor. Sadece en güçlü şekil değiştirenler, yetişkin bir ucka'yı alt edebilecek kadar büyük ve hızlıdır. Sürümdeki birkaç erkek grup halinde avlanmayı tercih ediyor, ama alfa olarak benim tek başıma gitmem bekleniyor.

Bu, halkıma gücümü kanıtlamanın bir yolu.

Vanessa dolabımdan iki tahta kase çıkarırken ben mutfak adasında oturuyorum.

"Bu gece geç saatlere kadar çalışabilirim," diyor. "Dün neredeyse bütün gün izin aldığım için yapmam gereken çok iş var. Portalda buluşabilir miyiz? Böylece şekil değiştirenlerin topraklarından tek başıma geçmek zorunda kalmam. Henüz buna hazır değilim."

Dudaklarımı sıkıyorum. Portalda buluşmak mı?

"Benimle çalışmayacak mısın?" diye soruyorum. İşimi Echo'ya tamamen devredene kadar ofisimi paylaşacağımız izlenimine kapılmıştım. Resmi olarak işimi bitirmeme sadece birkaç hafta kaldı. Vanessa ve ben, yapabildiğimiz sürece bunun tadını çıkarmalıyız.

Vanessa başını sallar. "Bugün değil. Wrath'ta çalışmam gerekiyor."

Ben mırıldanırım ve Vanessa elimi okşar, sonra arkasını dönüp buzdolabını açar. Hoşnutsuzum.

"Peki, portalda buluşur muyuz?" diye tekrarlar.

"Tabii ki," diyorum. Sormasına gerek yok. "Ama yarın benimle çalışmaya gelecek misin?"

Vanessa başını sallar. "Evet. Yarın seninle çalışacağım."

Güzel.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

VANESSA

Düşüncelerimi nasıl dile getireceğimi bilemeden parmak uçlarımı masamın üzerinde gezdiriyorum.

Charlie karşımda oturuyor, kaşlarını çatmış, benim önerdiğim etkinlik planına bakıyor. Buradaki kadınlar fitness derslerinden çok memnunar ve dersler neredeyse her zaman dolu. Birkaç ders daha eklemek istiyorum, özellikle esneme ve bir başka kendini savunma dersi.

"Resim dersini kaldırmalıyız," diye mırıldanıyor Charlie. "Kimse katılmıyor."

Katılıyorum. Sanat dersleri benim tesisimde en popüler derslerdi, ama burada kimse onları özellikle sevmiyor gibi görünüyor. Kaldırılmalarına üzüleceğim, ama kullanılmayan bir şeye para harcamak anlamsız. Bütçeye ihtiyacımız var ve bu, elf tesisinden birkaç kadını kabul etmenin maliyetinin bir kısmını karşılayacak.

"Arkadaşlarınızla seks nasıl?" Fikrimi değiştirmeden önce soruyu ağızımdan geçiriyorum.

Charlie donar ve bakışları bana doğru kayar, sonra evraklarını bırakıp tüm dikkatini bana verir. Terliyorum ve göz teması kurmaktan kaçınıyorum. Bunu konuşmak için terapistimle randevu alabilirim, ama onun diplomatik cevaplarını istemiyorum. Gerçek deneyimlerden gelen gerçek cevaplar istiyorum.

"Söylemesi zor," diyor Charlie. Gülümsememek için uğraşıyor. Titreyen dudakları onu ele veriyor. "Çok değişir. Bazen agresiftirler, bazen naziktirler. Güne ve ruh haline bağlıdır, ama ben her zaman zevk alırım."

Neden bilmek istediğimi sormadığı için rahatladım. Sanırım oldukça açık. Chev ve ben birbirimize yakınlaşıyoruz ve daha fazlasını denemek istiyorum. Ona hiç tahmin edemeyeceğim kadar güveniyorum ve onunla rahatım. Kendimi güvende hissediyorum.

Charlie boğazını temizledi. "Bazen kontrolü *bana* bırakıyorlar."

"Nasıl?" Bilmek istiyorum.

"Üstüne çıkıp hızı ben belirliyorum. Silas onu bağladığımda hoşuna gidiyor."

Silas bağlanmayı mı seviyor? Hiç tahmin edemezdim. Bir daha bağlanma fikrinden nefret ediyorum. Bileklerimde veya ayak bileklerimde bağların olduğunu düşünmek bile çılgılık atıp cildimi tırmalamak istememe neden oluyor, ama Chev ile denemek ilginç olabilir. Geçen sefer ellerinin üzerine oturdu ve bu yardımcı oldu.

Ben izin verene kadar bana dokunmadı, bu da rahatlamamı çok kolaylaştırdı. Chev buna açık olur mu? Bu konuyu nasıl konuşacağımı bile bilmiyorum.

"Onu neyle bağlıyorsun?" diye soruyorum.

Silas'ın kolayca kurtulamayacağı tek bir kumaş bile aklıma gelmiyor. İblisler absürt derecede güçlüdür, Chev de öyle. Devasa ahşap kapılar ve kalın metal çitler bile eşimi durdurmaya yetmez. Bunu kanıtlayan kel yamaları hâlâ var.

Charlie omuz silkiyor. "Silas'ın kullandığımız özel bağları var. Büyülü falan bir şey. Açıkçası hiç sormadım."

Onları nereden aldığını merak ediyorum. Charlie'ye Silas'a sorabilir miyim diye sorabilirim, ama o pek gizli kalmasıyla tanınan biri değil ve eşleri zekidir. Onun benim için sorduğunu anlamaları uzun sürmez. Belki daha sonra biraz araştırma yapıp internette ne bulabileceğime bakabilirim.

"İstersen bir çift ödünç alabilirsin," diyor Charlie. Dudaklarımı sıkıştırıyorum, hemen cevap vermiyorum. Charlie devam ediyor. "Silas'ta bir sürü var ve farkına bile varmaz."

Denemekten zarar gelmez. Chev'in her şeye hazır olduğundan eminim. O azgın ve benim vermek istediğim her şeyi seve seve kabul eder. Ona seks vermek istiyorum. Kendime seks vermek istiyorum. Onunla o yakınlığı ve bağı hissetmek istiyorum.

"Çok isterim," diyorum.

Charlie gülümser ve ben kanımın yanaklarımdan çekilmesini beklerken masama bakarım. Eminim yanaklarım inanılmaz derecede kızarmıştır. Charlie bundan çok memnun görünse de, bu son zamanlarda yaşadığım en rahatsız edici konuşmalardan biriydi. Hatta Charlie sersemlemiş gibi görünüyor.

Günlük işlerini bitirmeden önce önerdiğim etkinlik planını inceler ve ben de elf tesisinin neden olduğu işlere dalmadan önce biraz oyalanırım. Gün çabucak geçer ve farkına varmadan portala doğru yola çıkıp şekil değiştirenlerin diyarına geri dönerim.

Chev, söz verdiği gibi kulübede beni karşılıyor ve evine dönerken elimi sıkıca tutuyor. Ailesinin ve arkadaşlarının burada yaşadığını biliyorum, ama Chev şimdilik onlarla mesafeli kalmaya karar vermiş. Bunun nedeninin benimle yalnız vakit geçirmek istediği olduğunu söylüyor, ama ben içten içe bunu benim iyiliğim için yaptığını düşünüyorum. Beni bunaltmak istemiyor.

Eve girerken başparmağımla bileğini okşuyorum ve o kravatlar takıldığında nasıl hissedeceklerini ve nasıl görüneceklerini sessizce merak ediyorum. Bu fikri ona açmalıyım, ama cesaretimi toplayamıyorum.

Charlie, Silas'tan bağları alana kadar bu konuyu dert etmeyeceğim. Bu, gelecekteki Vanessa'nın sorunu.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

CHEV

Saati fark edince uzuvlarımı yavaşlatmak ve sakın kalmak için çaba sarf ediyorum. Geç kalıyorum ve bu bilgi beni telaşlandırıyor.

Vanessa iki hafta önce taşındı, ama henüz birbirimizin şirketinden tam olarak keyif alamadık. İşle çok meşgul, ama uğraştığı elf tesisi sonunda sorunlarını çözdü. Bunu kutlamak istiyorum.

Vanessa'ya bu akşam işten eve kadar onu yürüyerek götüremeyeceğimi söylediğimde oldukça kırıldı, ama ona lezzetli bir yemekle sürpriz yapacağım için buna değeceğini düşündüm. Her şekilde mahvettiğim lezzetli bir yemek.

Buğday çubuklarının tarifini daha iyi hatırlayacağımı sanmışım. O yaparken kolay görünüyordu.

Eşim her an gelebilir ve elimde sadece yanmış çubuklar ve dağınık bir tezgah var. En azından yaptığım sos güzel oldu. Her zaman böyle olmadı, ama lezzetli olana kadar tuz ekledim.

Shifters genellikle tuzla yemek yapmazlar, ama Vanessa bizim topraklarımızı evi haline getirdiğinden beri tuz talebi yaygınlaştı. Hızla bir arkadaş grubu oluşturuyor ve arkadaşları sürekli evimde olup eşimin dikkatini çaldıklarında onları sinir bozucu bulsam da, onun mutlu olmasına seviniyorum.

Tezgahı yumrukladım, sonra ocaktaki tencereyi alıp kömürleşmiş kalıntıları arka kapının dışına attım. Buğday şeritlerini pişirmek için suya ihtiyacım olduğunu unutmuştum, bir daha aynı hatayı yapmayacağım.

Bu benim en sevdiğim yemektir, çünkü eşimin benim için pişirdiği ilk yemektir ve şimdi de onun için pişirdiğim ilk yemek olacak. Romantizm diye bir şey varsa, bu tam da budur.

Tencereyi tekrar ocağa koymadan önce içine bol miktarda su koyduğumdan emin oluyorum. Bu sefer batırmayacağım. Ayrıca bir avuç tuz ekliyorum

tuz ekliyorum. Vanessa bana bunu nasıl yapacağımı söylemedi, ama internette bir tarif buldum.

Peynir kaplı ekmeğim çıtır çıtır görünüyor ve kokusunu almak için fırın kapısını aralıyorum. Yüzüme sıcak hava çarpıyor, ama buna değer. Kokusu muhteşem. İnsanların yemeklerini seviyorum.

Su kaynamaya yeni başlamışken kapı kolu dönüyor ve arkadaşım içeri giriyor. Kot pantolonu ve süveteriyle harika görünüyor ve ben mutfağa girerken tezgaha yaslanıyorum. Soğukkanlı davranıyorum.

"Bunlar ne?" diye soruyor Vanessa.

O yaklaşırken, ben nefesimi tutuyorum ve o kaynayan su ve domates sosu dolu tencerelere bakıyor. Yanakları kızarıyor ve ben bu değişimi izliyorum, sonra eğilip dudaklarımı onun dudaklarına bastırıyorum. O benim öpücüklerime alıştı ve ben onu dilimle alay ederken onu sıkıca sarıyorum.

Ondan uzaklaştığımda, nefesi kesilmiş. *İyi.*

"Akşam yemeğini hazırladım," diyorum.

İlk başarısız denememden dolayı oda dumanla dolmuş ve Vanessa parmağını sosa batırırken burun delikleri genişliyor. Tadına baktığında kaşları kalkıyor ve ben onun onayını beklerken topuklarımın üzerinde sallanıyorum.

"Çok tuzlu," diyor.

Başımı sallıyorum. "Evet, öyle. Tıpkı senin gibi."

Burnunu buruşturması, benim iltifatımdan hoşnut olmadığını gösteriyor, ama bunu anlamaya çalışmıyorum. Uzun bir günün ardından eşimin cildi çok tuzlu. Terinde var ve ben bunu seviyorum. Belki de bu yüzden evimize stokladığı sofra tuzunu bu kadar seviyorum. Tadı ona benziyor.

Vanessa'nın arkasına geçip kollarımı beline doluyorum, onu kollarımda tutmak için sabırsızlanıyorum. Günün çoğunu, son birkaç yıldır kadınlara öncelik verdiğim için kaçırdığım sürü işlerini yetiştirmeye çalışarak geçirdim, bu da günün çabuk geçmesini sağladı. Ama yeterince çabuk değildi.

Hâlâ eşimi özlüyorum.

Vanessa kollarımın arasına yaslanıyor, hala ocağa bakıyor. Bu hareket boynunu bana açık hale getiriyor ve ben sessizce saçlarını kenara çekip koyu pembe izi yalıyorum. Vanessa titriyor ve ben bunu tekrar yapıyorum.

"Chev!" diye bağırarak dirseğini yan tarafıma vurur.

İnleyerek geri çekildim, dirseğinin beni incittiğini taklit ettim, sonra dikkatimi tekrar buğday çubuklarına verdim. Su nihayet kaynamaya başladı ve

son dört kutuyu alıp içine döküyorum. Vanessa kenardan izliyor ve beni düzeltmek için araya girmediğinde bunu iyi bir işaret olarak alıyorum.

"Hemen dönerim," diyor ve pazımı sıkıyor.

Ben de başımı sallarım, peynirli ekmeği kontrol etmekle meşgul olduğum için neden bu kadar çabuk benden kaçmaya çalıştığını soracak vaktim yoktur. Genelde iki üç saat kadar onunla vakit geçiririm, sonra beni sinir bozucu bulur ve bana biraz zaman vermemi ister.

Vanessa hafif adımlarla uzaklaşıyor ve yatak odamıza girip kapıyı kapattığını duyuyorum. Ne yapıyor? Bilmek istiyorum, ama onu takip etmemi sevmiyor.

Teller yumuşamaya başlamışken kapının açıldığını duyarım ve o deri kıyafetleriyle odaya girdiğinde kaynayan su dolu tencereyi neredeyse deviriyorum. Onu bu kıyafetle sadece bir kez görmüştüm ve inleyip arkasını dönmeden önce açıkta kalan göğüslerine bir bakış atıyorum.

Tepkimi gizlemek için tezgaha dönüyorum. Vanessa'nın deri kıyafetleri cinsel bir şey olarak görmesini istemiyorum ve onun bu kıyafetlerle rahat olmasını istiyorum. Onu bu kıyafetlerle her gördüğümde ön kolum kadar büyük bir ereksiyonla ortalıkta dolaşırsam bu mümkün olmayacak.

Vanessa arkamdan yaklaşıp kollarını belime doladı ve çıplak sırtıma bastırılan, zar zor örtülü göğüslerinin verdiği hisle ağlama isteğine direndim. Bu hiç iyi değil.

Vanessa'nın bileklerini tutup karın kaslarıma bastırarak onun dolaşmasını engelliyorum. O kıkırdıyor, yumuşak vücudu benimkine sürtünüyor, ben de yana kayıp tek elle yemek yapmaya devam ediyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye sorar Vanessa, omuzlarımla arasına öpücükler kondurarak. Neden bana bunu yapıyor? "Dön ve bana bak."

Kafamı sallıyorum. Bunu yapamam. Döndüğüm anda, ereksiyonumu görecektim ve derinin masumiyeti bozulacak. Vanessa, itaat etmediğim için homurdanıyor ve sivri parmaklarıyla karın kaslarımdan birini çimdikliyor.

Pes etmiyorum. Onu çok görmek istiyorum, ama yapamıyorum. Ereksiyonumun geçmesi için zamana ihtiyacım var, ama o bana bu şekilde yapışırken bu neredeyse imkansız. Öleceğim.

"Bana bak Chev," diyor Vanessa. Sesi üzgün geliyor.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, sonra bileklerini bırakıp arkasını dönüyorum. Gözlerine bakamıyorum, ama uzun bir saniye sonra onun emrine boyun eğip bakışlarımı indiriyorum.

Vanessa beni öldürmeye çalışıyor.

Deri kıyafetleri koyu renk ve üstünü o kadar sıkı bağlamış ki göğüsleri yukarı doğru çıkıyor. Ben onun karnına ve sonunda eteğine bakarken o belimi tutuyor. Uylukları çok yumuşak görünüyor. Deri gömlekler hep bu kadar kısa mıdır? Hiç fark etmemiştim. Diğer kadınların uyluklarına bakmam.

"Yatak odasına gel," diyor.

Yutkunup fırını işaret ediyorum. "Akşam yemeği."

Vanessa, gövdemin etrafına eğilip ocağı kapatırken gerginlik kokuyor. Ben de gerginim, ama o elimi tutup beni yatak odasına götürürken itiraz etmiyorum. Kalbim patlayacak gibi.

O yatak odasının kapısını iterek açtığında, donakaldım. Bu da ne?

Anlamak için çabalarken üç adım geri çekildim. Yatakta bana ait olmayan iki siyah ipek kravat vardı. Ama ben aptal değilim. Gray ile Wrath malikanesinde yaşarken çok şey öğrendim.

Bir keresinde yatak odasına girmiş ve Silas'ı tam da buna benzeyen ipek kravatlarla bağlanmış halde bulmuştum. Korkunç bir manzaraydı, keşke hafızamdan silebilseydim. Vanessa onu bağlamamı mı istiyor? Yapmayacağım.

Ogrelerle olan geçmişini hiç sormadım, ama onların özel ilgi alanları var ve ben de varsayımlarda bulundum. Kadınlarını bağlamayı severlerdi ve ben eşime aynı şeyi yapmayacağım.

Kalbim çarparken kravatlardan birini alıp burnuma götürdüm. Wrath üçlüsünün kokusu geliyordu. Bunları Vanessa'ya hangisinin verdiğini bilmiyorum, muhtemelen Gray'dir, ama bunu kesinlikle öğreneceğim. Öfkem arttıkça aramızdaki bağ da güçleniyor.

"Bunu yapmayacağım," diyorum.

Vanessa kaşlarını çatıyor ve yatak ile benim aramda bakışlarını gezdiriyor.

"Oh..." Uzun bir sessizlik oluyor. "Geçen sefer hiçbir şey yapmadın, bu yüzden rahat olacağını düşündüm... Üzgünüm."

Yutkunuyorum. *Ne?*

"Beni bağlamak mı istiyorsun?" diye soruyorum.

Shifterlar bağlanmaktan hoşlanmazlar. Ayı sadece bu düşünceyle bile sinirleniyor, erkek beynimin içinde öfkeyle dolaşıyor. Vanessa için yapardım, ama istemiyorum. Ellerimin üzerine oturmayı ya da başlığı tutmayı tercih ederim. Kolayca kurtulabileceğim bir şey.

Vanessa boğazını temizler ve başını sallar.

"Charlie ile konuşuyordum ve o, bunun bizim birlikte olmamız için yararlı bir yol olabileceğini söyledi," diye açıklıyor. "Beni yaladığında hoşuma gitti çünkü

kontrol bendeydi ve seni bağlarsam daha rahat olacağımı düşündüm."

Kravatı yatağa bıraktım. "O zaman rahat hissetmedin mi?"

Yaptığımız şeyden hoşlanmadığı korkusuyla göğsüm sıkışıyor. Ona milyonlarca kez sordum ve her zaman hoşlandığını söyledi.

Vanessa kaşlarını çattı. "Tabii ki hoşuma gitti."

"Rahattıysan neden beni bağlamak istiyorsun?"

Sorularımı sorarken sesimi alçak ve sakın tutmaya çalışıyorum. O zamandan beri onu rahatsız edecek bir şey mi yaptım? Çoğu gece çıplak uyuyorum, ama o bana bunun sorun olmadığını açıkça söyledi. Belki de her sabah ereksiyonla uyandığım içindir. Hızlıca geçiyor, ama rüyalarımı kontrol edemiyorum.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

Vanessa saçlarını elleriyle tarar.

"Sadece oral seks yapmak istemiyorum Chev," diyor.

Vücudumdaki her kas gerginleşiyor. Oraldan daha fazlası mı? Seksten mi bahsediyor? Bunun söz konusu olmadığını sanıyordum. Seks anlamına geliyorsa, beni bağlamasına seve seve izin veririm. Eşimi sikimde hissedebilmek için vücudumu metal bir tüpe sokarım.

Yatağa tırmanıp bileklerimi başlığa bağlamadan önce ona ve bağlara bir göz atıyorum. Vanessa, ani karar değişikliğinden şok olmuş görünüyor. Kaşlarını oynatıp bağları alıp ona uzatıyorum.

Bunun seks için olduğunu bilmek her şeyi değiştiriyor. Seks için her şeyi yaparım.

Vanessa, bağları alıp yatağa diz çökerken alt dudağını dişleriyle ısırıyor. Dehşete kapılmış görünüyor ve ben de yüzümü buruşturup oturup onu kucağıma çekiyorum. Bu doğru değil. Eşimin benimle seks yapmak için kendini ikna etmesini istemiyorum. O tamamen emin olmadan seks yapmaktansa hiç yapmamayı tercih ederim.

"Sorun yok, eşim," diyorum, kollarımı beline dolayarak. "Bugün seks olmayacak."

İstiyorum, ama o gergin ve emin değilken hiçbir şey yapmayı reddediyorum. Daha önceki kafa karışıklığım havayı mahvetti ve o beni almaya karar verdiğinde her şeyin mükemmel olmasını istiyorum.

"Özür dilerim," diyor Vanessa.

Boğazını temizler ve daha fazla konuşmak için hareket eder, ama sözlerini kesmek için dudaklarını dudaklarına yaklaştırırım. Özür dileyecek hiçbir şeyi yok.

bağlar hakkında bir konuşma sürprizden daha iyi olurdu, ama Vanessa'yı suçlayamam. Muhtemelen spontanlığı seveceğimi düşünmüştür.

Vanessa öpüşürken gevşiyor ve ben ellerimi onun açıkta kalan yanlarına kaydırıp sonra poposuna kaydırıyorum. Ben onu avuçlayıp sıkarken, deri eteğinin üzerinden dikkatlice dokunurken kıkırdıyor.

"Sen mükemmelsin," diye fısıldıyorum. "Ve sahip olduğumuz şeyden memnunum. Daha fazlasına ihtiyacım yok."

Bana daha da rahatlar ve ben yatağın başlığına yaslanırım. Vanessa hala kucağımda, dizleri kalçalarımın iki yanında. İkimiz de altında hiçbir şey olmayan deri etekler giydiğimizi düşünürsek bu pozisyon tehlikeli, ama ikimiz de bu konuda bir şey söylemiyoruz.

Vanessa'nın uyarılmasının kokusunu aldığımızda ayım mırlamaya başlar ve dudaklarımı boynunun yanına doğru kaydırırım. Parmaklarını saçlarıma geçirir ve elleri hızla karın kaslarıma doğru gider. Kaslarıma dokunduğunda çok hoşuma gidiyor.

"İçime gir." Donuyorum.

Ne?

Vanessa geri çekilir ve bana bakar, yanakları kızarmış ve göğsü inip kalkmaktadır. Bunu suçluluk duyduğu için mi yapıyor bilemiyorum, bu yüzden başımı sallarım. Kendini çok zorluyor ve buna gerek yok. Ben seks istemiyorum.

Vanessa'nın reddedilmekten memnun olmadığını söylemek yanlış olmaz.

"Seni seviyorum Chev ve seni hissetmek istiyorum," diye söz veriyor. "Korkmuyorum ve eminim ki istediğim şey bu."

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

CHEV

Sanırım ölüyorum.

Vanessa, yüzümdeki şoku görünce gülümser ve yavaşça nefes vererek ayağa kalkar ve deri giysimin altına elini uzatır. *Oh*. Parmakları benim uzunluğumu kavrar ve ben gözlerimi kapatıp kendimi utandırmamaya çalışırım.

"Bunu istiyorum Chev," diye fısıldadı. "Seni istiyorum."

Deri giysilerimi çözüyor ve Vanessa onları altımdan çıkarıp bir kenara atarken ben kalçalarımı kaldırıyorum. Giysiler yere sessiz *bir sesle* düşüyor. Vanessa'ya uzanma dürtüsüyle mücadele ederken, yumuşak kumaşa parmaklarımı kıvrarak çarşafları yumrukluyorum.

Gözlerim hala kapalı ve ıslak ve sıcak bir şey penisimin ucunu sardığında onları daha da sıkı kapatıyorum. Sıkı ve başımı başlığa vuruyorum.

Gözlerimi açarsam boşalacağım ve körü körüne onun uyluklarına uzanıyorum, sonra ellerimi onların arkasına kaydırıp aramızdaki yolu buluyorum. Kendimi yeterince çabuk buluyorum ve parmaklarımı yukarı doğru kaydırıyorum. Vanessa'nın uyluklarının arasındayım ve onun sıcak cinsel organının benim uzunluğumun etrafında gerildiğini hissedince inliyorum.

Onun içindeyim.

Vanessa daha da aşağı inip, penisimin tabanını bırakıp omuzlarımı tuttu. Tamamen inanmadan, ona girdiğim yeri hissetmeye devam ettim. Bu gerçekten oluyor mu? Eşim kendini aşağı indirirken nefes nefese kalıyordu ve ben ancak tamamen oturduğunda elimi çektim. Duvarları çok dardı ve o sıkıldığında, ben inleyip ellerimi yüzüme kapattım.

Bu, şimdiye kadar hissettiğim en güzel şey.

Burada iyi bir eş gibi oturacak ve Vanessa'nın zevk için beni kullanmasına izin vereceğim. O beni sürüyor, sıcak vücudunu doldurmamı sağlıyor ve ben de onun içine derinlemesine boşalacağım. Benim.

Sonunda gözlerimi açacak gücü bulduğumda nefesim kesik kesik. Vanessa'nın yüzü ve boynu koyu kırmızı, dudakları dişlerini ısırıldığı için şişmiş. Birleştiğimiz yere bakmıyorum, bunun çok fazla olacağını zaten biliyorum. Bunun çok çabuk bitmesini istemiyorum.

Vanessa kalkarken omuzlarımı dayanak olarak kullanıyor ve geri düşerken boğazından düşük bir inilti çıkıyor. Kendimi utandırmamak ve çok erken bitirmemek için tüm gücümü kullanıyorum. Kadınlar, erkeklerinin otuz saniyeden uzun sürmesini severler. Succubus bizim topraklarımıza geldiğinde ve bize eşlerimizi nasıl memnun edeceğimizi öğrettiğinde böyle demişti. Bunun çok önemli olduğunu vurgulamıştı.

Ben de dinledim.

Gözlerimi Vanessa'nın göğüslerine indirdim. Hâlâ deri kıyafetlerini giyiyordu, ki bu muhtemelen en iyisiydi. Beni alırken çıplak göğüslerinin sallanmasını görmek fazla olurdu.

"Çıkar şunu," diyor Vanessa, bakışlarımı fark ederek. Kafamı sallıyorum. "Yapamam."

"Neden?"

"Çünkü boşalacağım."

Vanessa kalkarken soğuk hava penisime çarptı, ama o tekrar aşağı inerken hemen onun sıcaklığına daldım. Beni çok sıkı sarıyordu, ben de dizlerimi büküp elimi ensesine getirdim. Bacaklarının arasına uzanmanın fazla olacağını biliyordum, bu yüzden onun izini okşadım.

Vanessa'nın inlemesi ve başını eğmesi, hoşuna gittiğini gösteriyor.

Üstünü sabitleyen bağları kurcalamaya başlar ve ben inlerim. "Dostum," diye onu uyarırım. "Bunu yapma."

Vanessa bana sadece şeytani bir gülümseme atar. Eşim çok kötü, çok kötü bir kadın.

Deri üstünü çıkarır ve zıplayan göğüslerini ortaya çıkarır. Çok çekicidirler ve küfür etmeden önce onun pürüzlü meme uçlarına bir bakış atarım.

"Siktir," diye inleyerek, onun işaretine daha sert bastırırım. "Üzgünüm, bebeğim, çok üzgünüm."

Dik otururum ve boşalırken kollarımı ona dolarım. İyi bir eş daha uzun süre dayanırdı ve Vanessa bana göğüslerini gösterip gözlerimi baştan çıkarmakla acımasız davrandı. Onları ne kadar sevdiğimi biliyor.

Yanlışlıkla o kadar sıkı sıkıyorum ki, hareket edemiyor, ama fark ettiğim anda hemen bırakıyorum. Vanessa, ben

içine boşalırken, o binmeye devam ederken ben de yumruklarımı çarşafıya geçiriyorum.

Hâlâ eşimin içindeyim ve beni kullanmaya devam etmesini seviyorum. Ne istediğini biliyor ve onu alacak.

Vanessa uzanıp kendini okşamaya başlayınca inlemeleri daha da yükselir ve ben sonunda pes edip vücutlarımızın birleştiği yere bakarım. *Oh, lanet olsun.* Onun uyarılmasıyla kaplıyım ve o yukarı aşağı hareket ederken vajinası benim kalınlığının etrafında gerilir. O benim üzerimde kıvrılır, kıvrılır ve sallanırken ben tamamen büyülenmiş bir şekilde ona bakarım.

O boşalırken, vücudu beni sıkıca kavrarken, ben de bakmaya devam ediyorum. Bu, şimdiye kadar hissettiğim en güzel şey ve sonunda çekilip uyluklarımın üzerine oturduğunda, mutlu bir adam olarak ölebilirim.

Spermim ondan dışarı
akıyor. Benim.

Kalçalarını tutup bacaklarımdan indiriyorum ve sırt üstü yatana kadar devam ediyorum. Vanessa şaşkın görünüyor, ama ben ne yaptığımı açıklayacak durumda değilim, ayak bileklerini tutup havaya kaldırıyorum.

"Chev!" diye bağırır.

Onu bırakmam.

Ayım o kadar gürültülü ki, onun mırıldanmasından başka hiçbir şey duyamıyorum. O da benim kadar memnun ve bunu belli ediyor. Vanessa orgazmdan dolayı kızarmış ve yumuşamış, ben de poposu yataktan kalkıncaya kadar bacaklarını daha yükseğe kaldırıyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor.

Onu bir yandan diğer yana
sallıyorum.

"Yerçekimi benim spermamı senin içine gömecek," diye açıklıyorum.

Yerçekimini çok iyi biliyorum ve bu, benim bebeklerimle hamile kalmasını sağlayacaktır. Vanessa doğum kontrol hapı kullanıyor ama benim tohumumun bunu aşacağını biliyorum.

"İyi olup olmadığımı sormayacak mısınız?" diye soruyor.

Gözlerimi kırpıştırıp, fikrimi değiştirmeden önce tutuşumu gevşetip onu daha da yukarı kaldırıyorum. Sonra daha iyi düşünerek Vanessa'ya ayak parmaklarının üzerinden bakıyorum. Bağımız bana onun tamamen iyi, hatta çok mutlu olduğunu söylüyor ve bir an tereddüt ettikten sonra bacaklarını indirip onu kollarımın arasına alıyorum.

Gözlerimin nasıl ıslandığını ve alt dudakımın titrediğini görmemesi için göğsüne saklanıyorum, ama beni öpmek için kendine çektiğinde gözyaşlarımı tadabileceğinden eminim. Vanessa benim her şeyim ve bana olan güveni kelimelerle anlatılamaz.

"Benim eşin olduğun için çok onur duyuyorum," diye fısıldıyorum.

Vanessa sırtımı okşayarak beni teselli eder, sonra omuzlarımı sıkarak sessizce bırakmamı emreder. İstemiyorum, ama yapıyorum. Daha önce hiç görmediğim bir bakışla gözlerime bakar ve umarım bu iyi bir şey anlamına geliyordur. Bunun olacağını hiç beklemiyordum, milyon yıl geçse de, lanet olası ayım susmayı reddettiğinde yumruğumu göğsüme vuruyorum. Çok gürültücü.

"Hoşuna gitti mi?" diye soruyorum, bilmek istiyorum.

Vanessa başını sallar ve ben aşağıya bakarım. Tam da istediğim gibi, benim spermimi damlatır. "Doğum kontrol haplarını bırakacak mısın?" diye sorarım.

Vanessa'nın tereddüt etmesi, ihtiyacım olan tek cevap. Benim çocuklarım istemiyor, en azından şimdilik. Yüzüme zorla bir gülümseme takınıyorum. Eşim, benim çocuklarım için hazır olmadığı için suçluluk duymasına izin vermeyeceğim. Bu onun vücudu ve onun kararı, ben heyecanlansam da.

Eğer bebek taşıyabilseydim, aylar önce onun bebeklerini içime alırdım. Tanıştığımız gün onun yumurtalarını ister, onları karnıma sokardım. Karnım çoktan şişerdi ve yatak odalarını ve beşiklerini haftalar önce hazırlardım.

Belki de bu yüzden benim bebeklerimi istemiyor. Onlar için bir oda hazırlamadım ve mobilyalarım yok. Bana bakamayacağımı düşünüyor.

"Chev, Chev," diyor Vanessa, yanaklarımı tutup dikkatimi tekrar ona çekiyor. "Çocukları aramıza almadan önce seninle birlikte olmanın tadını çıkarmak istiyorum."

Onun ıslak olduğu yere tekrar bakıyorum. Bebeği incitme endişesi olmadan seks yapmak güzel olmalı. Ayrıca, hamile kadınlar benim sürümde çok seviliyor. Vanessa'yı seviyorum ve halkımın onu ziyaret edip büyümesini izlemeye çalışmasına katlanmak zorunda kalırsam aklımı kaçırabilirim. Herkes ona yemek getirecek ve erkekler, benim yeterince hızlı davranmadığımı düşünürlerse ona eşyalar yapacaklar. Henüz bir bebek odası hazırlamamış olmam utanç verici.

Eşime bebek mobilyaları getiren ve hazırlıkta yardım teklif eden erkekleri döveceğim. O benim ve bebeğe bakmak benim sorumluluğum.

"Bu belki de en iyisi," diye itiraf ediyorum. "Hazır değilim, ama odayı ve mobilyaları hazırlamaya şimdi başlayacağım."

Vanessa gülüyor ve ben parmağımı göğsünün şişkinliğine doğru kaydırarak düşük bir uğultu çıkarıyorum.

"Bunları hep açıkta bırakmalısın," diyorum.

Vanessa beni itiyor ama aramızdaki bağ, onun bedenine olan takıntımı sevdiğini söylüyor. Parmaklarımın baskısıyla bedeninin çökmesini ve küçük izler bırakmasını seviyorum. Bir gün onu yatırıp her santimini dokunacağım. Bedeninde dokunmadığım hiçbir yer kalmayacak.

Eğilip boynunu kokluyorum, hamile olmadığını iki kez kontrol ediyorum.

Değil, kokusu değişmemiş, yataktan kalkıp elimi uzatmadan önce karnına dokunuyorum. Akşam yemeğimiz mahvolacak, ama eşimle seks yapabileceksem binlerce akşam yemeğini mahvederim.

"Temizlenmeliyiz," diyorum.

Gecenin geri kalanında benim spermimi üzerinde taşımasını isterdim, ama bunu istemeyeceğim kadar akıllıyım. Onun tedirgin olduğunu görebiliyorum. İçinde olmasını sevmiyor, bu yüzden orada olmasını ne kadar sevdiğimi ona asla söylemeyeceğim.

Shifterlar prezervatif kullanmazlar, ama gelecekteki seksler için Gray'den biraz temin edeceğim. Vanessa ve benim çocuk yapma zamanımız geldiğinde, havlu ve su hazırlayıp mümkün olduğunca çabuk temizlenmesine yardım edeceğim. Tabii ki, benim halkım için en doğal olan şekilde çocuk yapmamıza izin verirse.

Vanessa temizlikten bahsedilince yataktan neredeyse zıplıyor ve ben onu gelin gibi kollarımın arasına alıyorum, böylece yerçekimi daha fazla damlamasına ve uyluklarına bulaşmasına engel oluyorum.

"Bir dahaki sefere dikkatli olacağım," diye fısıldayarak alnını öperim.

Uzun bir süre sessizlik olur ve Vanessa'ya dönüp baktığımda gözlerinin ıslak olduğunu fark ederim. Aramızdaki bağ rahatsız edici ve bana kızgın olmadığını bilmeme rağmen kendimi çok kötü hissediyorum. İçinde bitirmemi istemeyeceğini bilmiyordum, ama şimdi biliyorum.

Duşa giriyoruz ve ben, ellerimi uyluklarına doğru kaydırıp temizlerken onun bakışlarını tutuyorum. Sırada cinsel organı var, ama ona dokunmuyorum. O bundan hoşlanmıyor, bu yüzden çekiliyorum ve bırakıyorum, kendisi yapsın.

Vanessa, kıvrımlarını silerken yüzünü buruşturuyor ve kalan spermimi dışarı çıkarmaya çalışırken kıvrılıyor. "Çünkü göğüslerini yüzüme zorla dayadın," diye alay ediyorum,

ortamı neşelendirmek için. "Onları ne kadar sevdiğimi biliyorsun."

Vanessa burun kıvrır ve onun ruh halinin düzelmesinden büyük gurur duyarım. Onun dikkatini başka yöne çekiyorum ve temizlenip benim spermimden arınana kadar bunu yapmaya devam ediyorum.

"Spagettini yemek için sabırsızlanıyorum," diyor sonunda.

Güzel. Buğdaydan yaptığım makarnamla gurur duyuyorum.

"Ateşi ve fırını kapatmak yemeği mahvetmiş olabilir," diye itiraf ediyorum.

Vanessa cevap vermez, muhtemelen doğru olduğu için, ama onları kapatan odur, bu yüzden onu sulayacağım.

"Lezzetli olmazsa senin suçun," diyorum.

Vanessa nefesini tutuyor. "*Chev!*"

Omzuma vurmak için hareket ettiğinde atlarım ve duştan çıkıp onun saldırısından kaçarken boğazımdan çıkan erkeksi olmayan kıkırdama beni biraz dehşete düşürür. Vanessa kaamadan yanıma iyi bir darbe indirir ve onun saldırısının Echo'nunkinden tamamen aynı olduğunu fark ederim.

Canavar gibi kız kardeşim, eşimle antrenman yapıyormuş.

Bu, Vanessa'nın muhtemelen binlerce kez sopayla vurulduğu anlamına geliyor. Perisi kanı sayesinde çabuk iyileşiyor, bu yüzden morluklar ben görmeden kaybolacak, ama öncelikle onların orada olduğu düşüncesi hoşuma gitmiyor.

Echo'nun çok özel bir ğretim tarzı var ve onu bir dahaki sefere gördüğümde, ona sopayla sertçe vuracağım. Bunun babamın bana kızmasına neden olması umurumda değil. O yaşlı bir adam ve ona da vuracağım.

Umurumda değil.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

CHEV

VANESSA bunu yapmamdan nefret ediyor.

Yüzüne bakarak derin uykuda olduğundan emin olduktan sonra, yorganı nazikçe çekip onun altından çıkıyorum. Ben yataktan kalkarken uyanınca korkuyor, iri bedenim beynini bir anlığına karıştırıyor ve ben ayaklarımla yere basarken onu rahatsız etmemek için elimden geleni yapıyorum.

Kaslarımın izin verdiği kadar yavaş hareket ederek yataktan kalkıyorum ve battaniyeyi tekrar vücuduna çekiyorum.

Bu çok kolay oldu.

Vanessa hala uyuyor, benim güzel eşim hiçbir şeyden habersiz, ben deri kıyafetlerimi giyip Wrath çocuklarının uyuduğu oturma odasına gidiyorum. Silas'ı araç olarak kullanmak karşılığında bir hafta sonu onlara bakmayı kabul etmiştim, ama bu aylar önceydi ve şimdi sanki hep buradaymışlar gibi geliyor.

Bunu sorun etmiyorum, özellikle de bu sayede ebeveynlerinin öğretemediği becerileri onlara öğretebiliyorum.

Valeria çoktan uyanmış ve tavana bakıyor, dikkatini çekmek için ısıklık çaldım ve başımı kapıya doğru çevirdim. Minik kader beni korkutuyor, ama gülümseyip dışarıya koşarken onun sadece bir çocuk olduğunu hatırlıyorum.

Cassia'yı uyandırmak zor, ayak parmağımla gözlerini açana kadar onu dürtüyorum. Bana saf nefretle bakıyor, genç öfke uyanmaktan hoşnut değil, ama ayağa kalkmasına yardım ettiğimde sorun çıkarmıyor.

Geçen sefer burada kaldığında beni ısırmaya çalışmıştı, bu yüzden bunu bir ilerleme olarak sayacağım.

"Dışarı çık," diye fısıldıyorum, Vanessa'yı rahatsız etmemek için sesimi alçaltıyorum.

Ayaklarını sürüyerek yürür, ama yine de sözümü dinler ve kız kardeşinin yanına dışarı çıkar.

David uyanması en kolay olanı, saniyeler içinde bacağıma yapışıyor. Hala kucağına alınmayı seviyor ve üç çocuğu da arka kulübeme götürürken onu kalçamda tutuyorum.

Vanessa bunun gereksiz olduğunu düşünüyor, ama ben aynı fikirde değilim. Bu çocuklar şekil değiştirenler olmayabilir, ama ben yine de onların amcasıyım. Onlara bu temel yaşam becerilerini öğretmeliyim. Aziel bunu kesinlikle yapmayacaktır. O işe yaramaz bir baba ve onu her gördüğümde bunu ona söylüyorum. Benim yardımım olduğu için şanslı.

Kulübenin arkasında üç tane çocuk boyu balta tutuyorum. Cassia ve Valeria onları görünce çılgılık atıyorlar. David kollarımda kıpırdanıyor, ben de onu yere indirip baltasını alıp kız kardeşlerine katılmasını sağlıyorum.

"Ağaç kesmeyi öğrenmenin zamanı geldi," diyorum. "Bugün ilk evinizi inşa etmeye başlayacağız."

Cassia savaş çılgılığı atıyor ve ben gülüyorum. O Aziel'in biyolojik çocuğu ve bu belli oluyor. David, Gray gibi yapışkan, Valeria ise Silas gibi tuhaf.

Dün akşam hazırladığım öğle yemeğini alıp üçünü ormana götürüyorum. Bu, Vanessa bana çocuk vermeye hazır olduğuna karar verdiğinde iyi bir alıştırmaya olacak. Tam olarak dört ay on yedi gündür benimle yaşıyor ve sanırım bu fikre alışmaya başladı.

İlk seferimizden bu yana altı kez daha cinsel ilişkiye girdik ve onun bundan giderek daha fazla zevk aldığını söyleyebilirim. Artık ne zaman istersem onu yalamama izin veriyor ve dilimle onun sıcak amını kaç kez hissettiğimi sayamıyorum bile.

"Hadi," diyorum ve küçük şeytanları genç ağaçların olduğu küçük bir gruba götürüyorum.

Çocukları doğayı kesmeye teşvik ettiğimi öğrenmek Vanessa'nın kalbini kıracak, ama bu yapılmalı. Gelecekteki eşleri için bir yuva kurmayı öğrenmeleri gerekiyor ve çoğu şekil değiştiren çocuk bu yaşta bunu öğrenir.

"Cassia uzaklaşıyor!"

David'in kardeşlerini hizada tutacağına her zaman güvenebilirim.

Valeria, David'e çılgılık atmakla ilgili nutuk atmaya başlarken, ben kaybolan öfkeyi arıyorum. Onu gördüğümde kalbim bir an durur ve yüksek sesle homurdanarak peşinden koşarım. Dizlerinin üzerine çökmüş bir deliğe bakmaktadır. Onu belinden sarar ve içinde yaşayan yılan sinirlenmeden onu kucaklarım.

Aptal çocuk.

Çılgılık atıp tekmeliyor, ben de boş elimle baltasını alıp onu kardeşlerinin yanına götürüyorum. David ona gülüyor, bu da onun öfkesini daha da artırıyor.

"Çekil!" diye bağılıyor ve karnıma tekme atıyor. "Çekil!"

Buradaki ağaçlar genç, tek amacı çocuklar tarafından kesilmek için dikilmiş ve Cassia'yı saldırganlığını yöneltmesini istediğim ağacın önüne koyuyorum.

"Hiçiniz daha önce balta salladınız mı?" diye soruyorum.

Cassia kendini yere atar ama ben onu görmezden gelirim. Ailesi, o öfke nöbeti geçirdiğinde her zaman ona koşar ama benden aynı tepkiyi alamayacağını çabucak öğrenecektir.

"Hayır," diyor Valeria, baltasıyla dönerek. Bir uzvunu kaybedecek.

David yere oturur ve baltasının bıçağıyla oynar, parmağını keskin kenar boyunca sürer. Kendini kesmesi yarım saniye sürer ve kanı görünce gözleri yaşlarla dolar.

"Ah," diye fısıldar.

Bana teselli için gelmez ve ben sabırla parmağının iyileşmesini beklerim.

"Size göstereceğim," diyorum.

Cassia'nın öfkesi, baltayı nasıl kullanacağını göstermeye başladığımda durur ve birkaç dakika içinde üç çocuk da beni taklit etmeye başlar. Çok iyi değiller, ama çoğu çocuk öyle değildir. Öğrenmeleri yıllar alacak, bu yüzden küçük yaşta başlamayı seviyoruz.

David çabucak öğreniyor. Nişan alma yeteneği iyi ve talimatlarımı mükemmel bir şekilde uyguluyor. Valeria sallamakta zorlanıyor ama yavaş yavaş öğreniyor. Cassia pek ilerleme kaydetmiyor. David ve Valeria'dan daha küçük olduğu için ona daha küçük bir balta verdim ve David'e koşarak gidip onun baltasını çaldığında gülmemek için yanaklarımı içime çektim. David umursamıyor gibi görünüyor ve bir sonraki ağaca geçmeden önce mutlu bir şekilde küçük kız kardeşi ile baltalarını değiştiriyor.

Valeria, seçtiği ağacın dibini kesmek için çok çalışıyor. İblis kanları, onları çoğu şekil değiştiren çocuklardan daha güçlü kılıyor ve hareketleri ve tekniği öğrendikten sonra iyi ilerleme kaydetmeye başlıyorlar. Bir dahaki sefere onları daha büyük ağaçlara götüreceğim.

Valeria gövdeyi ıskaladığında, "Bu kadar sert sallamaya çalışma," diyorum. "Kasıtlı bir vuruş, sert bir vuruştan daha iyidir."

Yine ıskalıyor ve ben duruşunu düzeltmesine yardım ediyorum. Valeria ile çalışırken Cassia ve David'i de gözetliyorum, kendilerini incitmemelerini sağlıyorum. Ben iyi bir eğitmenim.

Sırada yardım alacak olan David, ama onun tam tersi bir talimata ihtiyacı var. "Daha sert sallamalısın," diyorum, soluna çömelerek. "Kaslarını kullan."

Dönüp bana nadiren gördüğüm kötü bakışlarından birini atıyor, sonra bacaklarını açıp tekrar vuruyor. Çok daha iyi. Dikkatimi Cassia'ya çeviriyorum. David'in baltası onun için açıkça çok ağır, ama birkaç dakika bekledikten sonra onu daha küçük olan baltasına geri döndürüyorum. Hem o hem de David hemen gelişme gösteriyor.

Uygun ağırlıkta ve boyutta iyi bir baltaya sahip olmak çok önemlidir.

"Harika gidiyorsunuz," diyorum ve üç çocuk arasında dolaşmaya devam ediyorum.

Her birine dört ağaç kesmelerini isteyeceğim, sonra dalları nasıl çıkaracaklarını göstereceğim. Sonra evlerini inşa etmek istedikleri yeri seçecekler. Çok heyecanlıyım.

David, bir ağaç düşüp neredeyse üzerine düşerken çığlık atıyor ve ben ona ağacın düşme yönünü nasıl kontrol edeceğini göstermeden önce kakhaha atıyorum. Silas, çocuklarından birinin ezilmesine izin verirsem beni öldürür. Hayatta kalacaklar ve kişisel olarak bunun onlara güvenlik konusunda değerli bir ders vereceğini düşünüyorum, ama Silas'ın da böyle düşüneceğini sanmıyorum.

Yararsız erkek.

Her çocuk dört ağacını kesene kadar iki saat geçer ve ben öğle yemeği için hazırladığım yiyecekleri çıkarırım. Kan köpekleri kokuyu alır ve koşarak gelirler, baltaları bacaklarının etrafında tehlikeli bir şekilde sallanır. Valeria ve David yemek yemek için baltalarını yere bırakırlar, ama Cassia baltasını elinde tutar. Günün sonunda baltayı ondan geri almak zor olacak diye korkuyorum.

"Ucka ve meyve suyu hazırladım," diyorum, sırt çantamdan yiyecekleri çıkarırken.

Üç küçük şeytan da ucka etine parmaklarını batırıp büyük parçalar kopararak yemeğe dalarlar. Vahşi hayvanlar gibi yerler ve ben buna bayılırım.

Başlangıçta onlarla birlikte yemek yemeyi planlamıştım, ama Valeria'nın özellikle sulu görünen bir et parçası almak için David'in üzerine atladığını görünce, onların iştahını hafife aldığımı anlıyorum. Sırt üstü uzanıp onların, özellikle de Cassia'nın yemek yemesini dinliyorum.

Bazen boğuluyor.

Yirmi dakika geçtikten sonra, yüzleri yağla kaplı ve gözleri uykuu bir Şekilde yanıma yığıldılar. Ucka pek kalmamıştı, ama onlar yemedikleri birkaç parçayı ayırıp, onlar uyurken yedim. Ben de genellikle büyük bir yemekten sonra uykuya dalarım, bu yüzden onların nasıl hissettiklerini çok iyi anlıyorum.

Kısa süre sonra uyanıp tekrar hareket etmeye başlarlar ve ben de onlara ağaçlarını nasıl temizleyeceklerini gösteririm. Evlerini inşa edecekleri genel alanı çoktan seçip temizledim ve onlar birlikte kütükleri o noktaya taşırken baltalarını tutuyorum.

Onların yaşlarındaki Şekil değiştiren çocuklar sürünün merkezine daha yakın evler inşa ediyorlar, ama ben sürünün dışına, benim evime daha yakın bir yer seçtim. Şekil değiştirenler çocukları severler, ama Şeytan kanının onları temkinli yaptığını biliyorum.

Onlar için temizlediğim alana vardığımızda, "İşte geldik," diyorum. "Etrafa bakın ve evinizi nereye yapmak istediğinize karar verin. Bir kez başladıığınızda değiştiremezsiniz."

Valeria ve David hemen kavga etmeye başlarlar ve ben de onların sorunlarını çözmelerini beklerken bir ağaca yaslanırım. Sonunda bir noktada anlaşırlar, esas olarak çünkü Cassia kendini kendini atması toprağa düşer ve çığlık atmaya başlar. David tartışmayı bırakmayı kabul eder ve Valeria'nın yeri seçmesine izin verir.

Ağaçların arasından bakıyorum ve bulunduğum yerden mutfak penceresinin zar zor göründüğünü fark edince mutlu oluyorum. Ancak camın arkasından bana öfkeyle bakan eşimi görünce heyecanım bir anda söner. Çocuklara balta vermememi çok açık bir Şekilde söylemişti.

Çocuklara iskeleti nasıl kuracaklarını gösterirken onu fark etmemiş gibi davranırım. İlk evleri küçük olacak, ama bu sadece alıştırma amaçlı. Gerçek ağaçları kesebilecek kadar büyüdüklerinde daha kalıcı seçenekleri tartışacağız.

Onları sonunda evime geri götürdüğümde kalbim deli gibi atıyor.

Vanessa bana bağırıyor olacak.

Drdmz içeri girdiğimizde gülümsüyordu, ama bunun yalan olduğunu biliyorum. Aramızdaki bağ sayesinde öfkesini hissedebiliyorum ve oturma odasına girip kuş figürlerini çıkardığını görünce bu hissim doğrulandı.

Valeria da onları görüyor ve ağlamaya başladığında onu ne kadar iyi eğittiğimden gurur duyuyorum. Kuşları sever, ama benim evimde gördüğünde korkmuş gibi davranması gerektiğini bilir.

"Oh, hayır. Sorun yok," diye sakinleştiririm, aceleyle o kötü nesneleri alıp en yakın çöp çekmecesine atarım. "Onları kaldıracam!"

Valeria nefesini tutar ve gözyaşlarını siler, ben de küçük varlığı kollarımın arasına alıp sırtını okşarken eşime bakmaktan kaçınırım. Kaderleri sevmem, ama bu seferki fena değil.

"Yemek mutfakta," diyor Vanessa.

Sesi beklediğim kadar öfkeli değil ve cesaretimi toplayıp gözlerine baktığımda, bana yumuşak bir gülümsemeyle baktığını görünce şaşırıyorum. Buna güvenmiyorum.

Çocuklar yemekten bahsedilince odadan koşarak çıkıyorlar, küçük goblinler şimdiden tekrar acıkmışlar. Aziel'e yedikleri yemeklerin parasını ödettirmeye başlayacağım. Belki onu bir ucka avlayıp ödeme olarak bana vermeye ikna edebilirim.

Vanessa ve ben yalnız kaldığımızda "Özür dilerim" diye mırıldanıyorum.

O mırıldanıyor ve bana yaklaşıp kollarını belime doladığında kaskatı kesiliyorum. Bu benim alışık olmadığım bir saldırı ve o parmak uçlarına yükselip dudaklarımı öperken ben hareketsiz kalıyorum.

"Valeria'ya o kuşları gördüğünde ağlamasını sen mi öğrettin?" diye sorar. Boğazımı temizlerim. "Hayır."

Aramızdaki bağ gerilir, yalan söylediğimi işaret eder.

"Onlardan korktuğunu itiraf et," diye alay eder Vanessa.

Asla.

"Seni seviyorum," diyorum onun yerine.

Vanessa başını yana eğiyor, bu hareket o kadar sevimli ki, artık kendimi tutamıyorum. Onun kucaklamasına karşılık veriyorum, onu kendime doğru çekiyorum. Eşimi kızdırmaktan nefret ediyorum, ama çocukların bir an önce öğrenmesi gerekiyor. Onların ergenlik çağına gelip benimle takılmak istemeyecekleri günler sadece an meselesi.

Ayrıca, iblisleri öldürmek zor, bu yüzden baltalar onlar için gerçek bir tehlike oluşturmuyor.

"Gray yakında gelecek," diyor Vanessa.

Sinirlenerek homurdanıyorum. Çocuklar Vanessa'nın yaptığı yemekleri kapışırken kanlı cinayetler işliyorlar, ama yine de daha uzun kalmalarını diliyorum. Evimizin gürültücü çocuklarla dolmasını seviyorum ve onları harika bir eğlence kaynağı olarak görüyorum.

Ayrıca, onları ne kadar çok izlersem, Wrath üçlüsü bana o kadar borçlu oluyor. Yakında onlardan istediğim her şeyi isteyebileceğim ve onlar da reddedemeyecekler

hayır diyemeyecekler. Onlar pratikte benim malım olacaklar. Silas benim ulaşım *kölem* olacak. "Ayımı görmek ister misin?" diye soruyorum.

Vanessa kızarıyor, ama bunun bana gülmemeye çalıştığı için olduğunu biliyorum. Yine de başını sallıyor ve bu seçimiyle beni memnun ediyor. Ayım onu günlerdir görmedi ve parmaklarının tüylerini okşamasını hissetmek için sabırsızlanıyorum. O bana nazik davranıyor ve onun sayesinde sürüdeki en yumuşak ayı benim.

Herkes beni kıskanıyor.

Vanessa ve ben çocukların masasına otururuz ve Gray çocuklarını almaya geldiğinde, ayı formuma geçmek için sabırsızlanıyorum. Gray kalıp sohbet etmeye çalışır, ama ben onu kovup Vanessa'yı dışarıya sürüklerim.

O kıkır kıkır gülüyor ve ben de hayvan formuma dönüşmeden önce ona katılıyorum. Ayım çok mutlu ve bacaklarının etrafında dönüyor, sonra da seilmek için poposunun üzerine oturuyor. Başta onun beni okşaması hoşuma gitmiyordu, bu hareket beni erkeksilikten uzaklaştırıyordu, ama şimdi çok seviyorum.

"İnsan ayılar balık tutmayı sever," diyor Vanessa, parmaklarını kürkümün arasında gezdirerek. "Hiç yaptın mı?"

O bir düğüm yakaladığında başımı eğiyorum. Balık tutmak mı? Neden balık tutmak isteyeyim ki? Küçükler ve çok az etleri var. Charlie, Vanessa'nın kafasını insan ayıların yapabileceği her şeyle dolduruyor ve bunların hiçbirisi mantıklı değil. İnsan ayıların saçma yaratıklar olduğu sonucuna vardım ve bu kadar uzun süre hayatta kalmış olmalarına şaşıyorum.

Vanessa, benim sürümün yaşadığı bölgenin dışına doğru ormana doğru ilerliyor ve ben de onu takip ediyorum. Burası en büyük ağaçların bulunduğu yer ve Vanessa, kollarını açarak parmaklarını ağaç kabuğunda gezdiriyor. Sonunda, en çok bağ kurduğu bir ağaca ulaşıyor ve onu hayranlıkla seyretmek için duruyor.

Ben karnımın üstüne uzanırım. O bir süre burada kalacaktır. Vanessa da yere oturur, eli hala ağaçta, ve bana yaslanır.

Ona bu bölgedeki en büyük ağaç olan, bunun iki katı büyüklüğündeki bir ağacı saklıyorum ve onun etrafında bir ev inşa etmek için çok çalışıyorum. O, gittiğimiz Wrath restoranını sürekli soruyor ve aynı tarzda bir evi çok seveceğini biliyorum.

Bu ev büyük olacak ve bir gün sahip olmayı umduğum birçok çocuk için birkaç ekstra yatak odası eklemeye özen gösteriyorum.

Ayıcığım mırlamaya başlayınca memnuniyetle ona sarılıyorum. Yeni eve taşındığımızda, kazara onun kuş figürlerini düşürüp kıracağım.

Bu sinsi bir hareket, ama ben çok sinsi bir erkeğim, bu yüzden başarılı olacağımı biliyorum.

EPİLOG

İki Yıl Sonra

CHEV

Yeni kameramın küçük düğmelerinin boyutuna sinirlenerek küfür ediyorum. Bu lanet şeylerden nefret ediyorum ve ayarları daha iyi görebilmek için cihazı yüzüme yaklaşıtıyorum.

Vanessa odaya giriyor ve kapı eşiğine yaslanarak kameramı ve tripodumu kurmaya çalışırken benimle uğraşmamı izliyor. Sesini çıkarmıyor, ama bana güldüğünü anlayabiliyorum. Teknolojiyi "doğru" kullanamama durumumu eğlenceli buluyor, ama ben bunun komikliğini göremiyorum.

Silas'ı bu kamerayı seçmeme yardım etmesi için ikna etmek haftalarımı aldı. Kamerayı istememin ardındaki mantığından memnun değil, ama fazla itiraz da etmiyor.

Bunun yararsız olduğunu biliyor.

Gray'in yüz ellinci doğum günü çok önemli bir olay ve benim hediyem onun en çok seveceği hediye olacak. Bu konuda çok düşündüm ve Gray en sevdiğim iblis olmasa da onu yeterince sevdiğime karar verdim.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor Vanessa, yatak odasına doğru ilerleyerek.

Deri kıyafetlerini giymiş ve karnını okşarken üzerine bir fincan çay dengelemeye çalışırken, ben de onu takdirle süzdüm. İkizlerimiz onu ekstra büyük yaptı ve o da genişlemiş vücudunda deri kıyafetlerin en rahat olduğunu keşfetti.

Ancak içimden bir ses, onun benim kararlılığımı zayıflatmak için bu kıyafeti giydiğine inanıyor. O, bebeklerimizden birine Birdie adını vermek istemesinden rahatsız olduğumu biliyor ve deri kıyafetini gördüğümde mücadele etme kararlılığımın azalacağını düşünüyor.

Haklı ve bu durumdan memnun değilim.

Vanessa'nın dikkati benimle kameram arasında gidip geliyor ve ben düşük bir uğultuyla cihaza geri dönüyorum.

"Kendimin seksi fotoğraflarını çekiyorum," diyorum. Benim hediyem diğerlerinin hepsini gölgede bırakacak. "Gray'in doğum günü için."

Silas'ın bana gösterdiği şeyleri hatırlamaya çalışarak kamera ayarlarıyla uğraşmaya devam ediyorum. O bu işlerde çok iyidir, keşke daha dikkatli dinleseydim.

"Seksi fotoğraflar mı?" diye soruyor Vanessa.

Kamerayı tripoda sabitlerken gülümseyerek başımı sallıyorum.

Vanessa, ben pozisyonumu alırken sessizce beni yargılar. Deri eteğimi belime kadar kaldırıyorum, böylece uyluklarımdaki eş ve hayvan işaretleri ortaya çıkıyor. Kamera geri sayarken tıklama sesleri çıkarıyor ve uyarı ışığı yandığında gülümsüyorum.

Fotoğraf çekildiği anda, nasıl çıktığını görmek için tripoduma koşarım.

Vanessa boğazını temizler. "Sence bu seksi mi?"

Anlamadım? Onun ima ettiği şey hoşuma gitmedi ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum

göğsümün üzerinde kollarımı kavuşturuyorum. Seksi ne demek biliyorum. "Gray benim uyluklarımı seviyor," diye tartışıyorum.

Vanessa kaşlarını kaldırır ve çayından bir yudum alır. Benimle alay ediyor ve ben de az önce çektiğim fotoğrafa bakarak kaşlarımı çatıyorum. İyi göründüğümü düşünüyordum ama şimdi onun yüzünden bundan şüpheyeye düştüm.

"Ne önerirsin?" diye soruyorum.

Vanessa mütevazı kıyafetler giyiyor ve sonra kamerayı ve tripodu alıyor.

"Beni takip et," diyor.

Her şeyi kolunun altına sıkıştırıp dışarı çıkar. Bunu bilerek içeride yapıyordum ki arkadaşlarım görmesin, ama Vanessa kamera ekipmanlarıyla ormanda koşarken yanaklarım kıpkırmızı olur.

Birkaç şekil değiştiren bize meraklı bakışlar atıyor, ama ben onları görmezden geliyorum.

Vanessa beni son birkaç gündür kesmeye çalıştığım odun yığınınına götürür ve kamerayı ona doğru ayarlar.

"Odunları kes," diye emrediyor.

Bunun nasıl seksi olabileceğinden emin olamadan yanaklarımı içime çekerim, sonra baltamı alıp birkaç odun parçalarını. Vanessa, iyi bir fotoğraf çektiğine karar verene kadar neredeyse sürekli kıkırdarak fotoğraflarımı çeker.

Baltamı bırakıp yanına koşuyorum. "Görmek istiyorum."

Kötü kadın, başını sallıyor ve uzaklaşmaya başlıyor. Onu takip ediyorum, odun kesmemi seksi bulduğunu sessizce not ediyorum.

Onu başka neler heyecanlandırıyor merak ediyorum.

Vanessa beni en yakın göle götürüyor ve kıyıdaki büyük bir kayanın üzerine oturuyor.

"Derini çıkar," diye emrediyor.

Ne düşündüğünü bilmediğim için tereddüt ediyorum, sonra soyunuyorum. Vanessa bana bakıyor, ben de başka talimat beklerken ağırlığımı bir ayağımdan diğerine aktarıyorum. Şu anda yalnızız, ama bunun böyle kalacağını garanti edemem.

Ancak buraya gelen ve bizi gören herkesin hemen geri döneceğinden eminim.

"Su kenarına git ve bana sırtını dön," diyor Vanessa. Kaşlarımı çatıyorum. "Bu pek seksi gelmiyor."

Gray'in hediyesi için çok uğraştım ve iyi olmasını istiyorum. Silas'ı beni mağazaya götürmesi ve kamera seçmeme yardım etmesi için ikna etmek saatlerimi aldı. Neden istediğimi söylediğimde sinirlendi, ama gözlerime bakıp bunun Gray için mükemmel bir hediye olmadığını söyleyemedi.

İnkübus bir fahişe ve fahişeler şekil değiştirenlerin seksi fotoğraflarına bayılırlar. Vanessa suyu işaret ediyor. "Ne yaptığımı biliyorum Chev."

Peki, ben kimim ki buna itiraz edeyim? Ayaklarım suya batana kadar göle giriyorum. Güneş vücudumun sol tarafına vuruyor ve güneşin konumunun penisin gölgesini suya düşürdüğünü fark edince aceleyle kendimi örtüyorum.

Gray'e seksi fotoğraflar veriyorum, porno değil.

Vanessa kıkırdıyor ve ona bakarken gülmekten kendimi alamıyorum. Hâlâ fotoğraflarımı çekiyor, gülümsemesi o kadar geniş ki, bakmaktan kendimi alamıyorum. Eşim çok güzel.

"Elini çek," diyor.

Çenem düşüyor ve inanamadan ona bakarken elimden çekiyorum. Niyeti bu mu? Penisim, ya da en azından gölgesi görünürken fotoğraflarımı çekmek mi?

Kafamı sallayıp geri dönüyorum, Vanessa'nın eğlenmesine izin veriyorum. Gray benim penisimin fotoğraflarını almayacak.

Vanessa fotoğraflarımı çekerken kıkırdamaya devam ediyor ve birkaç saniye sonra eğilip kendimi okşamaya başlıyorum. O eğlenecekse, ben de eğleneceğim.

Kamera çekmeye devam ediyor ve elim her hareket ettiğinde nefesinin derinleşmesini dinlemekten büyük zevk alıyorum. O bundan hoşlanıyor.

"Yan dön," diyor.

Ben de seve seve öyle yapıyorum, yan profilim ve penisimin uzunluğu kameraya görünecek şekilde dönerek.

Eşimi memnun ettiğimi bilmek beni tahrik ediyor ve o, ben boşalana kadar yaramaz fotoğraflarını çekmeye devam ediyor. Elimde boşalırken fotoğraflar hızlanıyor ve Vanessa'nın yanına gitmeden önce nefesimi toplamak için bir dakika bekliyorum.

"Gray bunları çok sevecek," diye fısıldadı, ben kamerayı elinden alırken sesi titredi.

Kamerayı bir kenara koyup dizlerimin üzerine çökerek bacaklarını açıyorum. İşimiz biter bitmez bu fotoğrafları sileceğim.

Aziel bana bir içki daha uzatır ve ben içkiyi yudumlarken çok sinirli görünmemeye çalışırım. "Sadece on beş dakika kaldı," der ve omzuma hafifçe vurur.

Ben homurdanırım. Vanessa üç hafta önce bebeklerimizi doğurdu, ama Gray'in doğum gününü kutlamak için evden çıkmamı istedi. Burada olmak istemiyorum, bunu açıkça söyledim, ama bana verdiği en az iki saatlik süre dolmadan eve dönersem beni öldüreceğini biliyorum.

Gray'in kendi bebekleri var, bu yüzden onlarla birlikte olma isteğini anladığını biliyorum. Bu gece gelmesem de umursamazdı.

Aziel sağ tarafıma otururken saate bakıyorum. Bu gece harika bir ev sahibi oldu, ama Gray işini kolaylaştırmadı. Incubus, başlangıçta geleceğini söylediği on beş kişiden yaklaşık yirmi kişi daha davet etti ve zavallı Aziel son dakikada yeterli yiyecek ve içki bulmak için koşturmak zorunda kaldı.

Yarın Gray'in ne kadar azar işiteceğini tahmin edebiliyorum. "Gray!" diye bağıryorum.

Aziel, incubus'uma el sallarken bana yan gözle bakıyor. Ona hediyemden bahsetmeyi unuttum ve Silas'ın, orijinal fikrimi tam olarak uygulamadığını öğrenince çok kızacağını hissediyorum.

Bu Vanessa'nın suçu.

Benim kendimi tatmin ederken çekilmiş fotoğraflarımı incelerken bana her türlü tatlı iltifatlarda bulundu ve itiraf etmeliyim ki güçlü görünüyordum. Gray'e fotoğrafları incelemesi için on dakika vereceğim. Sonra onları geri alacağım.

Gray, konuştuğu gruptan izin isteyip yanıma doğru yavaşça yürüdü. Aziel'in kucağına oturdu ve ben de bütün gece ellerimde endişeyle tuttuğum basılı fotoğraf paketini ona uzattım.

"Doğum günün kutlu olsun," diyorum ve fotoğrafları göğsüne doğru itiyorum.

Gray şaşkın görünüyor, kaşlarını çatarak paketi alıyor. Aziel boynunu uzatıp Gray'in paketi açmasını izliyor ve ilk resim ortaya çıktığında ikisi de tamamen hareketsiz kalıyor.

"Chev." Aziel iç geçirir.

Gray resimleri göğsüne sıkıca bastırır.

"Seni yaramaz ayı," diye alay eder, resimleri karıştırarak.

Aziel dilini damağına vurur ve bakışlarını başka yöne çevirir, benim penisimi görmekle ilgilenmez.

Gray, benim yana dönüp gölgemden daha fazlasını ortaya çıkardığım kısma geldiğinde bunu anlayabiliyorum. Heyecandan neredeyse titriyor ve ben sandalyeme yaslanıp gülümsüyorum.

Hediyemi en çok onun beğeneceğini biliyordum.

"On dakika içinde geri istiyorum," diyorum.

Gray, gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde Aziel'e döner ve Aziel, Gray'in uyluğunun yanına hafifçe vurmadan önce homurdanır. Gray bir anda ortadan kaybolur ve bir saniye sonra Charlie'nin yanında belirir. Onun kulağına fısıldarken bir ayağından diğerine atlar ve Charlie bana keskin bir bakış atar, sonra başını sallar ve sohbetine geri döner.

Gray daha sonra Silas'a da aynı şeyi yapar ve odadan tamamen kaybolur. Ne yaptığını bilmek istemiyorum.

"Her yarım asırlık doğum gününde bunu senden bekleyeceğini biliyorsun, değil mi?" diye sorar Aziel.

Omuz silkiyorum. "Bir sonraki yarım asırda yaşlanacağım. O zaman bunları istemeyecektir."

Aziel arkasını döner. Hayatımın onunki kadar uzun olmadığını hatırlatılmasından hoşlanmaz ve başımın yanındaki duvara bakarken çenesini sıkar. Bu sadece gerçektir ve ben parmak eklemlerimi kaldırıp şakağına bastırırım, böylece benim en değerli arkadaşım olduğunu hatırlar.

O da bana aynısını yapar ve ben tam on bir dakika bekledikten sonra ayağa kalkıp ellerimi deri giysilerimin üzerinde gezdiririm.

"Gray bana o fotoğrafları geri vermeyecek, değil mi?" diye soruyorum.

Aziel gülmesini zorlukla bastırır ve başını sallar. "Bir incubus'a eşleşmiş bir şekil değiştirenin penisinin samimi fotoğraflarını verdin. Onları sanki lanet bir hazineymiş gibi saklayacak."

Ayaklarımın üzerinde ağırlığımı değiştiriyorum.

"Kimseye göstermesine izin verme,"
diyorum. Aziel başını sallar. "Gray asla böyle
bir şey yapmaz."

Öyle yapmasa iyi olur. Yaparsa anlarım ve onu mahvederim.

Eve dönmek için sabırsızlanarak saate bir kez daha bakarım. Beş dakikadan
az zamanım kaldı, içkimi bitirip iki saatin geçmesini sabırsızlıkla beklerim.
Bebeklerimin yanına gitmeye hazırım.

Birdie'nin kolik sorunu var ve ben yokken Echo Vanessa'ya yardım etse de,
eminim ki bebeğim son birkaç saatte çok yorucu olmuştur. Vanessa çok yetenekli
bir anne, gördüğüm en iyilerden biri, ama çılgılık atan bir bebek herkesi
delirtmeye yeter.

Orson ise deliksiz uyuyor. Oğlum yemek yeme, uyuma ve kaka yapma
programından oldukça memnun ve Vanessa'ya iyi davrandığını biliyorum.

"İki saat oldu," diyorum, dakika dolduğu anda kolumu uzatarak.

Portalı kullanabilirdim, ama Aziel daha hızlı.

Azizim tereddüt etmeden bileğimi tutar ve parti sesleri kaybolup ağlayan bir
bebeğin sesi kulaklarımı doldururken gözlerimi sıkıca kapatırım. Bu cennet gibi
bir duygu ve Azizimi bırakıp eşimin yanına koşarken yüzüm gülümser.

Bu hayatımın en kötü iki saatiydi ve bir daha evden asla ayrılmayacağım.

* *

TAMAMLANMIŞ ESERLER

Invi Wright

*** BAĞIMSIZ

Dadısı Aine

Korku

Profesörü Lord

KADIN SERİSİ

Kadın

Erkekleri

Savaşları

Chev'in Eşi

Rock'ın

Zorbalığı

TETİKLEYİCİ UYARILAR ŞU ADRESTE BULUNABİLİR:

inviwright.com

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

